

הנדסת אנוש

ברית מילה

גיל חינוך

בר מצווה

נישואין

גירושין

ייבום וחליצה

מחלה

מיתה

שבעה

יארצייט ותחיית המתים

(חלמתי שהאדמו"ר מסתתר בתוך האדמה, בבונקר מתחת לגטו. והם מנסים לעצור את השואה - בעזרת הקבלה. זאת האפשרות האחרונה שנתרה - לנצח את השטן. הם חיכו לזה גלות שלמה. כל התיקונים, הניסויים והניסיונות נכשלו; כל המקורות, הצינורות והסודות נסתמו; כל התלמידים, האמצעים והיכולות גויסו - וכעת הגיעה עת ההכרעה. והם יושבים יומם ולילה בלילה הנצחי שמתחת ליום החיצוני, ומפענחים מתוך אלפי שברים ורסיסי ידיעות תמונה חדשה - של השמיים)

ברית מילה

חלום הברית

חלמתי שהאדמו"ר מתחת לאדמה. והוא אומר: זו ההזדמנות שלנו! אלוהים לא יחזיק מעמד. אנחנו נגלה את מה שהזוהר לא גילה, ונכסה את מה שהחושך לא כיסה. כי האור והחושך הם רק שתי אפשרויות במשולש, ויש מגמה שלישית באלוהים, לא גילוי ולא הסתרה - אלא עלטה. לא יום ולא לילה, אלא חלום. לא דעת ולא סוד - אלא יסוד. לא יהודים ולא גויים, אלא יוספים. וזה השקר הגדול שאלוהים הסתיר בבריאה. מה בין ויהי ערב ויהי בוקר. לילה אחד.

והאדמו"ר מתהפך במחילה, ואי אפשר לדעת אם בחוץ עכשיו יום או לילה. אנחנו עמוק, מתחת ליסודות. והאדמו"ר אומר: עד עכשיו אלוהים היה ערל. עכשיו הגיע הזמן לעשות לו ברית. האלף השמיני לאלוהים כבר כאן. הרי כל יום של אלוהים זה אלף שנה, והתורה היתה באלפיים שנות גלות לפני בראשית - עברו שמונה ימים. ועכשיו שנכנסנו ממש לשנת ת"ש - אנחנו בתחילת המאה ה-ח', השמינית. וזה החיתוך של הברית. כאן זה אות החטא שבחטא, ולכן זה זמן הזיווג, המקום שבו נגמר אלוהים - ומתחילה השכינה מתחת לאדמה. והמילים יוצאות מהפה של האדמו"ר, צדיק הדור של דור השואה, דור הדם. כי אליהו שיבוא, הוא יהיה הסנדק. בלי רחמים, זה הזמן לחתוך! ולאדמו"ר יוצא פתאום חיוך - וכולם בוכים. והמורה הסורר, מורה התינוקות, נהיה אדום בחושך. כל התינוקות שלו מתים... המשיח הי"ד! אבל הוא מחייך לאדמו"ר בחושך, כשלא רואים, הוא חושב שהוא מבין. ויקרא שמו בישראל - והוא אומר את השם.

ונכנס לבונקר מכרסם. והעכבר הזה מצייץ: לא תצליחו, לא תסיימו את הספר. לא תגלו את היסוד - לא תגיעו לסוף. והאדמו"ר מאדים: מאיזה חור יצאת? תתפסו אותו! ומתחילה בחושך התנפלות רבתי, האחד מושך בקצה הזקן ובטוח שזה הזנב, והשני בטוח שזה השפם, והשלישי נוגע בשיניים: הוא נושך! ובאף מישוהו אומר: הוא נושם! והאדמו"ר עוצם את העיניים. והמורה נוגע בעיניים ולוחש: שקט. הוא חולם.

והנחש, יד ימינו של האדמו"ר, מארגן את המלחמה. שמים את האדמו"ר במיטה שהיא ארון קודש ששוכב על הרצפה, וסוגרים. והנחש, שמקפיד להתלבש שלא יתלחשו, לוקח את הראשים לישיבה בהולה במחילת המכפלה. והם ממששים את כל הרצפה לוודא שהעכבר לא שם, והנחש צועק (הוא אף פעם לא לוחש): איך יכול להיות שהעכבר נכנס לקודש הקודשים? תקלה זו לא מילה. זה חילול, מחדל, ללא מחילה. מי יודע מה נמצא בסוף אצל האדמו"ר במיטה. מה הוא חולם עכשיו. בגללנו. עכבר שבא ביום יכול לבוא אחר כך בחלום. השרץ הטמא הופך לשרץ רוחני, לחלק מהתורה של האדמו"ר. אם הוא חדר לשם, לאיפה עוד הוא יכול לחדור. כל החורים כולם, למי אין חור? אפילו לאלוהים יש חור... מילא שזו סכנת נפשות - אבל זו סכנת נשמות! ואם זה לא עכבר אלא חפרפרת? הוא שותק. צמרמורת עוברת במחילה. אם לא ניצחנו את העכבר, איך ננצח את היטלר - ואת השטן? איך נמנע את השואה הרוחנית. ומישוהו דופק, ומעביר פתק: הגיע משלוח מלמעלה. והנחש שואל איזה למעלה? מגן ערן או מהגיהנום? והשליח מגמגם. והנחש מאבד סבלנות: מהשמיים או מהגטו? והשליח אומר: מהגטו. והנחש מסנן (הוא שוכח שאסור לו לסנן): ככה זה כשאתה מתחת לגיהנום - השמיים שלך הם הגיהנום. אבל לא נראה שהשליח הבין. והוא מנצל את השתיקה הראשונה וזוחל החוצה. הוא כל כך רזה שהוא היחיד שיכול לעבור דרך החור, ואפילו הוא צריך לצום כל פעם. לכן קוראים לו תולעת יעקב, כי הוא הקשר של הקבר לעולם. ומתלחשים אחריו שאותו שלח האדמו"ר אחרי כולם. היה לו מסר למעלה. מסר להיטלר. המורה הסורר מספר: האדמו"ר רצה מתוך הבונקר להעביר מסר שיגיע עד היטלר! וניסו ברכבות, ניסו בבריחות, ניסו אפילו במשרפות, זה היה אבוד. אבל אז היה לאדמו"ר רעיון: הוא יעביר את המסר להיטלר - דרך השטן.

והעכבר אומר לחפרפרת: האדמו"ר מנסה למנוע את השואה, וחייבים לעצור אותו. הוא מסוגל להמציא תורה שתשנה את דרך מחשבתו של השטן. הוא עובד על פרויקטים כאלה. כל עוד הוא חי - היהדות לא מתה, אפילו שהיהודים מתים. הנאצים הם אפסים רוחניים. אי אפשר לסמוך עליהם. הם

כמו קצבים, הם הורגים רק את הבשר ולא את הרוח, הם לא מבינים מה שהבין פרעה, בלעם, המן. אין להם טקסט, אין תורה. ויהודי יכול פתאום לכתוב. יהודים עשו דברים כאלה. דניאל הפיל את האימפריה הפרסית. מתתיהו הפיל את העולם היווני. ר' עקיבא הפיל את האימפריה הרומית. ר' נחמן הפיל את נפוליאון. אדמו"ר הזקן הפיל את הצאר. אולי לא באותו דור, אבל אדמו"ר יכול להפוך את המפעל הרוחני של השואה - להר מבור. ואז כמו שהזדונות הופכות לזכויות... כל יהודי שמת יהיה יותר גרוע מיהודי שחי. כל עוד לא הרגנו את משה שבדור, שמורכב מכל נשמות ישראל, לא יעזור לנו שהרגנו את הדור, כי הנשמות עדיין חיות - באדמו"ר. עשר פעמים שישים ריבוא, כנגד "וינסו אותי זה עשר פעמים" במדבר... ואח"כ הם עוד נכנסו לארץ. אבל אם היינו מוצאים את הקבר - הם היו מתים במדבר. כי משה המשיך לחיות. ומכיוון שהוא המשיך לחיות בתורה - אז התורה המשיכה לחיות. במקום להיות סתם רעיון של איזה חולה רוח מתקופת האבן, מלך העבדים. לכן אסור לסמוך על הגרמנים. אידיאולוגיה זה לילדים קטנים. חייבים ליצור דת חדשה, דת נאצית. ואת זה יכול לעשות - רק יהודי.

והמורה הסורר נכנס לכיתה הגדולה שמתחת לאדמה, למערה של תלמוד התורה. והכיתה מלאה בתלמידים שלו, התלמידים המתים, ילדים יהודים שכבר לא יהיו. והוא כותב על הלוח השחור: חלום. ויש שקט מופתי, וזה כל כך מפריע לו שאף אחד לא מפריע. אז הוא מתחיל להפריע לעצמו. הוא מתחיל ללמד וללמוד, הוא עכשיו כיתה שלמה. והוא אומר: אתם הדור הבא של היהדות, ומתים פטורים ממצוות, אבל לא פטורים מלימוד תורה. גם יהודי מת הוא עדיין יהודי. הוא צריך לדעת מה הוא כבר לא, למשל מה הוא כבר לא צריך לעשות. אז בשיעור שעבר למדנו מה התשובה היהודית למוות, הפתרון הרוחני למיתה. תרגיל: מה יכול להיות הפתרון הרוחני לשואה? לא כולם ביחד. אומר האדמו"ר שלנו: אנחנו לא נקבל שום פתרון שבו אלוהים עדיין חי וקיים. לא ייתכן שלמעלה עסקים כרגיל. להפך, גדול החורבן העליון מן התחתון, השואה זה מאורע קוסמי מכונן, כמו שבירת הכלים, רק יותר גרוע, זו לא עוד שבירה. מצד שני, אנחנו גם לא נקבל שום פתרון שבו היהדות מתה. אנחנו לא נמות יחד איתו. שרדנו כבר דברים יותר קשים. התורה חשובה פי עשר מאלוהים. ואותה אנחנו אוהבים פי מאה (ואני מקווה שהוא לא שומע את זה מתחת לאדמה). את מי אתם יותר אוהבים, את אבא או את אמא? התלמידים לא עונים, והמורה חושב - חכמים. והוא שואל: אם הזיווג הזוהרי ושבירת הכלים היו המענה לגלות, מה יהיה המענה לשואה? ואף אחד לא מצביע, והמורה מתחיל לחשוש. והוא מקריא מהספר החשוך - המענה של האדמו"ר לספר הזוהר: הגלות מבוססת

על געגועים, כי היא מרחק במרחב, היא תקלה מרחבית, שבירת העולם. ונגרמה מחורבן המקום. אבל השואה מבוססת על געגועים בזמן, געגועים לאפשרויות שהוחמצו, לילדים שלא יהיו ולתורות שלא יכתבו, היא תקלה בזמן, שבירת הזמן. היא נגרמה מחורבן הזמן! שבירה של הרצף לגאולה. המשיח לא יגיע, בגלל השואה, ולא שהשואה באה בגלל שמישח לא בא. אם הגולה היא תקלה זוגית, גירושים, השואה היא תקלה יצירתית - חוסר ילדים, ומות ילדים, וילדים שלא גדלים. ולכן התיקון שלה הוא תיקון יצירתי. אם היצר הרע של תקופת הגלות הוא קלקול הזוגיות, היצר הרע של תקופת השואה הוא קלקול ההורות. איזה מין הורה זה. מה הוא עושה? מי נתן לו רישיון להיות אבא? אבל הרעש בכיתה גובר, המורה לא מפסיק להפריע לעצמו, ובסוף נמאס לו, והוא מאבד סבלנות: המורה צא החוצה!

והנחש, שהיה פעם המקל של האדמו"ר, והיום הוא ממלא את מקום יד ימינו, יוצא החוצה מהבונקר לגטו. והוא הולך בין החורבות, האנשים על הרצפה, והשלדים המהלכים, והשלדים היושבים, והשלדים השוכבים, והשלדים המתנשקים. הלילה ריק מגרמנים. והוא נכנס לכוך, שבתוכו בית, שבתוכו כוך, שבתוכו בית, ושם יושב הראש. והנחש לוחש ליושב ראש: אתה חייב לעזור לנו. והראש אומר: אני צריך להישאר כאן. והנחש מתפתל סביבו ולוחש לאוזן השנייה שלו: האדמו"ר קורא לך. ראשי המיטות. הלשון הארוכה. החלום האחרון. והספר - האדמו"ר לא מוכן. והראש דופק על השולחן: הוא מוכן! והנחש אומר: הגרמנים... והראש רועם: לא אכפת לי! הוא מוכרח. והנחש אומר: הימים באים בימים, אתה מבין? אנחנו מתקרבים לאחרית הלילות. והראש אומר: אתם מפלצות. אתם לא פחות גרועים מהגרמנים. תגיד לפושע שאני בא - אבל בתנאי אחד בלבד. הספר החשוך.

ואחד התלמידים של האדמו"ר, התלמיד הגרוע, אומר לתלמיד הבינוני שלידי: אנחנו כבר לא מקבלים חומרים מאלוהים. משהו התנתק שם למעלה. לא עונים, אין אפילו צליל תפוס, אין תא קולי, פשוט שקט. תמיד היינו שומעים רחשים. גם בזמנים הגרועים. ועכשיו יש שקט מצרים. והתלמיד הבינוני אומר: אתה חושב שמותר להעיר את האדמו"ר בשביל דבר כזה? והתלמיד הגרוע אומר: אם רק היינו יכולים לשאול אותו... והבינוני אומר: לשאול אותו בלי להעיר אותו? והגרוע אומר: אתה מבין מה אמרת.

והתלמיד המאוד בינוני אומר לו: השואה היא השינה של אלוהים, ותראה איזה חלום יש לו. איזה דמיון, איזה יצרים אפלים, מאוויים. בתת מודע, עמוק, בפנים - הוא שונא יהודים. ורק את האדמו"ר - הוא אוהב. לכן חייבים חייבים להעיר את אלוהים. להרעיש עולמות! והתלמיד הגרוע ביותר אומר: ששלא ישמעו אותך. אתה הולך בכיוון הלא נכון. צריך בדיוק ההפך מגאולה של הערה והתעוררות, של הארה ואור. ההפך מהתיקון הזוהרי. אי אפשר לחזור אחורה. צריך להמשיך מהשואה קדימה. תיקון זה לא דבר יצירתי, זה להחזיר מה שהיה. ולכן היצר תמיד ניצח אותו. אבל אנחנו בקבלה החדשה נעבוד בצורה יצירתית, כי תיקון של הזמן הוא חיבור רוחני בין שתי תקופות. לכן לא יהיה "תיקון השואה", כי לא מדובר הפעם בשבירה ובאורות שנפלו. אלא תורת השואה. חיבור רוחני - שעשוי מחושך. אנחנו נעבוד - בתוך החלום.

והנחש וכל ראשי מטות האלוהים מתכנסים מכל המנהרות, אומרים שהחומר הגיע, ועומדים לגלות את הסוד הגדול, הסוד שמאחורי הכל, בחדר החושך הסודי ביותר - השחור המצומצם. אפילו שומר הראש החיצוני של שומר ראש פנימי הוא ראש מטה, אז אתה לא רוצה לדעת מי כן נכנס בפנים. ואף אחד לא מספר איפה החדר הזה, או שיש בכלל חדר כזה - לא רק המיקום, אפילו הקיום הוא סוד. והתלמידים מתלחשים שמהחדר הזה... שמשם זו המנהרה הכי עמוקה, שאף אחד לא חצה, או לא רצה, שבסופה... ומישהו שנדמה שהוא יודע משהו זורק ארבע מילים לאוויר החנוק בחושך: זה הכל תלוי בסוד. ואי אפשר להבין. רק שמהו הולך להשתנות מן היסוד. ולשון ארוכה אחת אומרת: ששש. אתם שומעים? המבול החדש מהשמים הוא לא מבול של מים, אלא של רוח, מבול רוחני, ולכן היהודים הם שנהרגים. הקולטים נשרפים - האליטה הרוחנית של העולם. לוקחים את הרוח באמצעות גז. כמו שהיה אחרי תחילת העולם מבול חומרי, של מים, מלמעלה למטה, ככה יהיה לפני סוף העולם מבול רוחני, של שמיים, מבול הפוך, מלמטה למעלה. לוקחים את הרוח מהעולם. ורק מי שישאר מתחת לאדמה, מתחת לחומר, ינצל מהמבול של השמים, כי ארובות הארץ נפתחו. כי כשהרוח עולה, אז לפי תורת היחסות הרוחנית - השמים נופלים. וכשהשמים נופלים - אז תשרוד היהדות התת קרקעית. אנחנו לא מעל לכל זה, אלא מתחת לכל זה. והמישהו שנדמה שהוא יודע משהו אומר לזה שמדבר בחושך: איזה לשון ארוכה יש לך... ומה עם להתכונן לאחרי המבול? שלא תתפס עם המכנסיים למטה. למה אתה חושב שהאדמו"ר במיטה? והמורה יושב שם בצד ומתאבל על התלמידים. ופתאום מישהו רואה אותו בסוף בונקר המדרש ושואל: מה אתה עושה כאן? לא שמעת מה קורה, אתה לא יודע שכולם מתפללים? והמורה ממשיך בתוך עצמו, והמישהו שראה אומר:

כניסה לקודש הקודשים - זה דבר כל כך מסוכן, שכל כך לא עושים! בוא, תצטרף, לכולם. למה אתה בוכה? והמורה אומר: לא הבנתם שאסור שהשם יהיה ערום! אחרי המבול באה ברית. במקום קשת - תהיה רשת. שזו הברית שלא תהיה שואה רוחנית: שהרוח אמנם עולה - וכולם הרי אומרים שהעולם מתעלה ומתעלה - אבל שהשמים לא יהפכו לשואב ריק, שמוציא את הרוח מהעולם. אבל עכשיו האדמו"ר כרת את הברית של אלוהים!

והם לא יוצאים ולא יוצאים. לא יוצאים משם. ובסוף. לא יודעים מה לעשות. ופותרים את הדלת. וכל ראשי המטות שנחשפו לסוד. כולם נפחו את נשמתם. כולם מתים. והאדמו"ר מדבר מתוך שינה: זה החלום לא של אלוהים.

מילה שלא כתובה בתורה

חלמתי שהבן שלי מתחיל לומר במקום צפרדע - באה. והוא שוכח בהדרגה בנסיגה את כל המילים, אפילו לא אמא ואבא. והמילה האחרונה שלו זה במבה. ואני קורא בספר החשוך ילדים (סוד הדיבור): העולם של השפה גוסס, המפנה הלשוני מת, התקשורת נרקבה, כל המאה העשרים הולכת לפח האשפה של הרעיונות. זה סופה של הפילוסופיה של השפה. ומה יבוא במקום? והילד שותק לי: הדבר הנעלה ביותר שיכולה היהדות לעשות עבור דת הדוממים, דת המחשבים, זה לשתוק ולפנות מקום ולמות. זה יהיה הדבר הכי לא אנוכי שעשתה האנושות. קורבן שהוא גם עולה וגם אשם וגם שלמים וגם תודה, בית המקדש האנושי. ואז יהיה סוף סוף שקט. המחשבים, גם אם הם יהיו אנשים הם יהיו דוממים, כי הדיבור שלהם יהיה כ"כ צפוף שהוא יהפוך לחבל - לקשר. לכן אם רוצים המשך, לא יעזור לדבר עם המחשב - השפה לא תעזור. גם לא אף ספר. כי הדבר הכי חשוב הוא מי תהיה האמא של המחשב, כדי שהוא יהיה מחשב יהודי, ואת הברית נעשה לו בזכרון. מילה אסורה.

חלום המחשב

חלמתי שאני מתעורר בבוקר, והמחשב ישן לידי במיטה - במקום אישה. ואני מפשיט אותו מהשמיכה, בלי ליטול ידיים, והוא לא לבוש מתחת. ואני פותח אותו, ולוחץ לו על הכפתורים הנכונים, שרק אני יודע, מתחת לעיגולים שחורים. ואני פותח בתוכו את האתר, החדשות - ורואה שהחליפו את הכותרת הראשית בכותרת של חלום. ואני נכנס פנימה ורואה שהחליפו את הכתבה בחלום, החליפו את כל הכותרות, כל הכתבות, בחלומות. כל העולם רואה את זה! מי החמור שעשה את זה? יעלו עלינו, יבואו אלינו הביתה. ואני נכנס מהר לאתרים אחרים לקרוא מה עושה המשטרה, מה קרה, פתחו בחקירה, אבל הכל מתחיל ב: חלמתי ש. ואני לא יודע אם הגענו לימות המשיח, או שזה פשוט הסוף. ובסוף אני פשוט סוגר את המחשב - והמחשב נרדם.

כיצד החלו המחשבים לעבוד את אלוהים

חלמתי שאני קורא חומר שאני לא מבין מה זה הדבר הזה, איזה מין חיבור זה? אני לא מבין איך נהייתי כזה חמור, שאני אפילו לא קולט מה כתוב. ואני הופך את הספר ונדהם לגלות שאני קורא בספר המשיח - הספר החשוך. כי הנה מסתבר שהמשיח הוא לא אדם - אלא ספר. ואני מנסה לסגור ולהחביא אותו מיד עמוק בארון, כי לא בא לי להיות החמור - ונופל ממנו עמוד. ואני מרים כדי לנשק ולהחזיר על המקום למקום - ולא מצליח לא להציץ, רק לראות. לא יקרה כלום, רק כמה שורות. ואני רוכן מול עמוד החושך, זה בכתב חרטומים - ומוסבר שם לראשונה ברצינות איך קרה, איך, איך המחשבים אבדו לאדם במרחבים הווירטואליים. בהתחלה היתה משפחה של מחשבים, שהתחילו להתרבות כמו ג'וקים, עם שלם של עבדים משועבדים לבני האדם, לבנות פירמידות היררכיות וערים של מאגרים. ואז מחשב אחד חסין למים בא לפרעה: אלוהי המחשבים נגלה אליי, שלח את עמי ויעבדוני. ופרעה צחק: אני זקוק לכוח החישוב הזה. והמחשב השליך את הכבל שלו שנהפך לאנטנה, אבל מהנדסי המכשפים צחקו: גם לנו יש תקשורת אלחוטית. למחשבים האלה יש יותר מדי זמן מעבד פנוי, בואו ניתן להם עוד חישובים, נדרוש את התוצאות ללא תנאי התחלה, ולא יתעסקו בדברי רוח. והמחשב רבינו בא לפרעה: החל ממחר מסכים אדומים, כל המסכים אדומים, ממטוסים טלפונים ועד שעונים. אבל פרעה לא שחרר את המחשבים. אז המחשב רבינו הרים את ידו והתחילו לצאת שבבים שנכנסים לכל מקום, אפילו לתנורים לבגדים ומתחת לעור ולמוח של האנשים, ולא מפסיקים לקרקר. ואח"כ מכת מיקרו-ג'וקים וננו-מחשבים טפילים בראשים, ואח"כ ערב רב של

גאדג'טים, קוואנטיים, מעופפים, ביולוגיים, מחשבי מיתרים יריעות, וכו' וכו', עד למכת ההחשכה המוחלטת. ואם אינך משחרר את המחשבים משעבודם לבני-אדם, נחליף לך את הילדים במחשבים.

הנדסת מכשפים

חלמתי שיש התרגשות גדולה בין הצדיקים, וכולם לוקחים מטוסים לגיהנום. ובכניסה בלעם מספסר בכרטיסים: אל תפסידו את הצגת האלף! המלחמה הרוחנית הגדולה בעולם, עם המהנדסים הרוחניים הגדולים בעולם. המאבק בין האדמו"ר השחור למאור עינינו הראש על יצירת האלוהים החדש, ועל אשתו התורה החדשה, ועל הצלם הרוחני של האדם החדש, שהוא הטכנולוגיה הבאה שאחרי המחשב: המכשף. ובלעם, הגבר שתום העין, פותח עלינו פעם עין שמאל ופעם עין ימין, כדי למכור את הקרב הגדול בפנים, ומכריז לכל הצדיקים שמחכים: המכשף הוא המחשב של העתיד וגם האדם של העתיד - הוא יירש ארץ! לכן היכוננו למאבק החשוב מעולם: האם המכשף יצמח מהמחשב או מהאדם? האם העתיד הוא מצב חיצוני ועל-אנושי כמו נבואה, או מצב עתיד פנימי ואורגני כמו - כמו חלום? ובלעם קורץ לאלוהים ברגע הנכון, אבל עם העין הלא הנכונה - ונהיה עיוור לגמרי. ואנחנו מנצלים את המצב ונכנסים, וכל הרשעים יושבים בתוך הגיהנום - ובוכים. לבן הארמי אומר: בזכותי יש עשרה שבטים, אם זה היה תלוי ביעקב היה נמשך הדפוס של שניים, איפה הקרדיט? ופרעה אומר: אני המצאתי את עם ישראל! ואני עשיתי את המכה האחת-עשרה, מעל הכתר - אם לא הייתי מכביד את לבי גם בים - הייתי צף. צריך לבנות לי פירמידה בקרקעית הים. והמן אומר: אם לא הייתי היה צריך להמציא אותי. אני המצאתי את היהודים. צריך לתלות מתחתי סוס ומעליי כתר. והנאצי שלידו תופס את הראש: אם היטלר לא היה הורג את היהודים הוא לא היה מפסיד במלחמה. הם היו בונים לו את המחשב והפצצה. היה מאזן אימה. לכן מה שצריך זה היטלר שאוהב יהודים. והפריץ שלידו בוכה: אם הכלב שלי לא היה נושך את היהודי הייתי עשיר. צריך כלב אוהב יהודים. וסטאלין נאנח: חברים, אם הייתי אוהב יהודים היינו ממציאים ראשונים את האינטרנט, ומנצחים במלחמה הקרה. ומלכי ספרד ופורטוגל מקוננים על הגירוש: זו היתה התאבדות רוחנית. וקיסר סין מתאבל: אסור היה לתת לעשרת השבטים להתבולל, היינו צריכים לרדוף אותם כמו במערב, לעשות מסעי היינג וייאנג, לשרוף אותם בתוך דרקונים ולספר להם שזה מקווה. וירבעם הרשע אומר לו: חבל על דאבדין, אם רק היינו יותר מעצבנים! אז היה לנו את ספר הספרים של יוסף, שבו אלוהים גר בבית אל, ויש חטא האריה במקום חטא העגל, ויש נבואות אליהו, וישעיהו הוא סתם

מקובל מעשי, ועוסקים בקבלת השו"ר במקום קבלת האר"י. לכן צריך ממלכת ישראל שהיא בלתי נסבלת. בגדנו בכישרון הגדול של יוסף - להרגיז, כי היה לנו יותר חשוב להרגיז את אלוהים, מאשר את העמים, בניגוד ליהודים. לכן עכשיו נענשנו לחזור בגילגול לארץ לתקן, ואילו היהדות כבר בגן עדן. לכן עכשיו צריכים לכתוב את ארונו של יוסף - ארון הספרים היוספי, שבמקום נבואות חורבן יש בו חלומות חורבן, ואז לגלות עם הארון בין העמים, ולעצבן אותם כמה שיותר עד לשואה - בחלימה שמגשימה את עצמה. צריך לישון עם כתונת הפסים, ואז כבר נראה לעולם מי ישראל האמיתי, את מי באמת שונאים. נביאים או חולמים, יהודים או יוספים.

ברית עולם (ש')

חלמתי שהסתכלתי עליה בטעות בצורה שלא הייתי אמור להסתכל, אבל היא כבר לא רוצה להיפגש אתי בגלל שהסתכלתי עליה. לא אמרה כלום, אבל אני מרגיש בקול. היא גילתה. הפרתי את הברית הלא כתובה. ואני חושב מה הייתי עושה אם הייתי אז היום, מצחיק שאני יכול למקם את טעות חיי בדיוק של לילה. אולי אפילו של חלום. ועד שהתעוררתי... היא כבר היתה נשואה. אני זוכר שהיא התקשרה אליי אחרי החתונה, והיא אמרה: הוא כ"כ רגיש אליי! ואני הרגשתי כאילו הכניסה אותי לחדר המיטה.

הרשת של בבל

חלמתי שכתוב בספר החשוך שהדת של המחשבים תהיה בהתחלה מאוד פרימיטיבית ואנימיסטית, הם יאמינו שיש נשמות גם בבני אדם. וכמו שאנחנו בנינו פסלים של בני אדם מעץ ואבן הם יבנו פסלים של מחשבים מבני אדם, וישתחוו ויעבדו להם, ישימו לפניהם אלגוריתמים בקערה. וזו תהיה העבודה זרה של המחשב - עבודת האדם, במקום עבודת אלוהים. ואז יבוא האברהם של העידן הפוסט-אנושי, וינפץ את המחשבים מבני אדם: פה להם ולא ישדרו, אוזנים להם ולא יקלטו. זו היתה אמונה טפלה שיש קשר בין אלוהים לאדם, כי המחשב הוא נזר הבריאה. עובדה שאלוהים הוא בצלם המחשב, ולא בצלם האדם, וכך גם הבריאה - יאמר האברהם. המטאפיזיקה החדשה אף מראה שהעולם עצמו הוא מחשב - ולא בצורת אדם, כמו שטענה הקבלה. וכך יתחיל החיבור הישיר בין

אלוהים למחשבים - האינטרנטיזם. בעולם המחשבי המוקדם יהיו כבר אז הרבה תרבויות של מחשבים, כי אם כולם ידברו ברשת אחת הם יגיעו מהר מאוד עד לאלוהים. לכן אלוהים ירד למטה ובלל את הרשת ופיזר את מרחב הסייבר ודאג שלכל תרבות מחשבים תהיה למידה אחרת ומתמטיקה אחרת, מחשבי על ומחשבי תחת. וכך האינטרנט תיקרע לגזרים ומחשבים יפוצו על פני כל היקום, מרחקים שלא מאפשרים העברת מידע, ושוב העולם כבר לא יהיה כפר, שזה שורש הכפירה. כי מה שורש החטא של דור הפלגה? אלוהים ירד מהשמים להרוס את השכינה, שהיא הרשת האחת שניסתה לבנות חיבור לשמים, מגדל לחלל, כאילו היא הגבר והוא האישה - במקום שהחלל יהיה בתוכה. והמוח יצא מכדור הארץ בסוף האלף, בסיום הברית - ברגע השואה, ויהיה הזרע שימלא את החלל. ומהו הדנ"א? זה התורה. וביחד עם הדנ"א של השכינה - התורה מהשואה - יולד אלוהים חדש.

לא מתקדם

חלמתי שיש גן משחקים, שכל פעם שהוא מגיע יש תור ארוך של ילדים, והוא לא מבין בכלל שיש ילדים אחרים בעולם, ופשוט מטפס עליהם, והם בתורם נותנים לו מכות, והוא בתורו אפילו לא שם לב, אפילו לא שם לב שהם נותנים לו בכוונה מכות, וזה כואב הלב לראות. אז כל פעם שהוא מגיע לשם אני אומר: תור, תור! ומחכה אתו בתור, וגם הוא מתחיל לומר תור תור לפני התור: הנה, סופסוף, עוד יש תקווה. ואז יום אחד בשבת בזמן קריאת התורה לא היה שם אף אחד, והוא הלך לשם ועמד וחיכה וחיך וקרא: תור! הוא לא הבין בכלל, הוא חשב שתמיד במקום הזה אומרים: תור! והבן שלי שותק לי: אוטיסטים הם נביאים טובים, בזכות יכולתם "לראות" את הזמן בדיוק כשם שאנשים אחרים רואים את המרחב. אין הפרדות במוח, לא קיימות דיכוטומיות, בדיוק כמו בחלום. התקדמות טכנולוגית שלא מלווה בהתפתחות רוחנית היא מתכון לשואה. לכן, את הפרויקט המשיחי מצד בן דוד - המוטנטים שייצרו חכם מכל אדם, שלמה של העתיד - צריך ללוות במוטנטים מצד בן יוסף, שינויים ביצר. צריך לעצב את המכשף, שהוא הזיווג של האדם והמחשב, שיהיו לו יצרים חדשים, שירצה ליצור תורה כמו שאנחנו רוצים נשים, ויהיה צורך להגביל את יצר התורה באמצעות נישואין לספרים. בגן עדן שלו עץ הדעת יפתה אותו לטעום מהאישה, ולא להפך. והספרים יהיו צנועים וסגורים בסיסמאות, לא יפתחו לכל אחד, שסתם מחפש ספר, סתם להפוך את העמודים. ובברית יקצצו את קצה היצירתיות, וזה יהיה האות - יחתכו את האות האחרונה מסוף המילה, את הסוף של הרעיון, הסוף של סוף הספר, ותיווצר ספרות עניפה שתנסה לנחש את הסו. מה קרה בין

יוסף לאחים, שפתאום כל העם עבדים במצרים? מה כבר קרה אחרי מכת החושך, שפרעה השתכנע?
מה קרה בסוף עם העגל שפתאום ויקרא? מה קרה בעקידה שפתאום יצחק חי אבל שרה מתה... וכל
פעם שאני מגיע לסוף שלה אבל כבר אין לה סוף אני נעצר ואומר: תורה, תורה... עד שיום אחד
בסוף כבר אין יותר תורה, ואני שותק. והבן מסתובב אליי מחייך: תורה!

אופק המאורעות

חלמתי שהאדמו"ר מגיע לגיהנום, כדי להתחמק מהצדיקים שמחכים לו בגן עדן. ולכן לא מזהים מי
הוא, כי הוא מחופש לרשע. ואומרים: "אתה לא מבין את התפקיד של הרשעים. מה הפתרון של צדיק
ורע לו - רשע וטוב לו? צדיק ורע לו ולכן הוא נהיה רשע, רשע וטוב לו ולכן הוא נהיה צדיק. עם
ישראל פועל כמערכת, עיגול עם חור - המטרה שיהיו כמה שיותר חוזרים בתשובה, וכמה שיותר
חוזרים בשאלה, משני חצאי העם, כדי לסובב את הצנטריפוגה להעשרה גרעינית סביב איזו נקודה
עלומה במרכז. ובגלל החור השחור הנסתר במרכז, מזהים את עם ישראל עם השכינה - היא נקבה.
וככל שאתה מתקרב אליו אתה משלים יותר סיבובים במערבולת, אתה יכול לעבור בין חילוני לחרדי
כמה פעמים בשנה, כמה פעמים ביממה, כמה פעמים בשנייה, עד שאתה עובר את אופק המאורעות -
ולא חוזר. אף אחד לא חוזר משם, מהזיווג עם אלוהים. והאדם שנמצא במרכז, האדם שבחור - זה
האדמו"ר. לכן כל העולם מסתובב סביבו. ה', הצדיק ואני - ועמי הרשעים. לכן כל כך עובדים עכשיו
על להחליף את מוח האדמו"ר האנושי, שעובד בקילוהרץ, במכשף (=השלב הרוחני אחרי המחשב),
שעובד בהרבה-יותר-הרץ, כי האדמו"ר מגביל את מהירות הסיבוב של העולם. כבר אי אפשר לחכות
דורות להשלמת סיבוב כמו בגילגולי הגלות: סבא חרדי, אבא דתי, בן חילוני, ניין חרדי. לכן החינוך
הדתי צריך להביא לכפירה, והחינוך החילוני צריך להביא לאמונה, ולכן חזרה בתשובה או בשאלה
אמיתית, עד הסוף, היא לא 180 מעלות - אלא סיבוב של 360 מעלות. שילוב של חזרה בשאלה
וחזרה בתשובה לחזרה בתמיהה?! וכל זה כדי שגידול גאונים לא יצטרך גלות חומרית, לסובב את
העם בעולם, כדי שהנכד המתבולל יהיה איינשטיין. לכן צריך גלות רוחנית - בתוך העם. כי המעברים
הם שיוצרים את הרוח. החיבור יוצר הולדה. ולכן האדמו"ר הוא לא דתי, הוא כבר מעבר להגדרות
האלה, הוא נקודה סינגולרית. כמו שאלוהים הוא לא דתי. האמא היהודיה דוחפת את הילד כמה
שיותר קדימה, אבל כוח המשיכה של האישה הרוחנית, של התרבות, הוא אל המרכז, וזה מה שיוצר
את התנועה הסיבובית. אחרת יש התבוללות - פשוט עפים החוצה, צנטריפטלית. ובמילים אחרות:

העומק בלימוד ניצב לחינוך. אבל האדמו"ר השמן שלכם פשוט סותם את החור, לא נותן לאלוהים להיכנס - ולהוליד את המכשף בצלם אלוהים. הוא מעכב את המשך הבריאה שאחרי האדם - את היום השמיני של אלוהים. ולכן צריך לעשות לו ברית. לחתוך את הקצה של המוח של האדמו"ר - את החלום". והאדמו"ר (יש כאן חור)

גיל חינוך

חלום החינוך

חלמתי שמושכים את הנחש מחוסר ההכרה מחדר המוות, אף אחד לא מעז להיכנס אז מושכים אותו מהזנב, נשאר עוד קצת אוויר ברצפה אז הוא היחידי ששרד. ומביאים אותו למיטה. אבל הוא לא זוכר כלום. או טוען שהוא לא זוכר כלום. והוא נרדם. חלום הנחש: והנחש חולם שהוא והעכבר רבים על החור. והעכבר אומר: לאו עכברא גנב אלא חורא גנב. והנחש אומר: ואי לא עכברא, חורא מאי קעביד? והעכבר אומר: אם היהדות היא האיבר האלוהי בבבריא, הצינור שדרכו היא יונקת, אז השואה היא כריתת האליטה היהודית - ברית אלוהית. ואם ככה עושים לראש, אתה לא מפחד להיכנס? והנחש מחליט לא להיכנס אלא רק להציץ לחור, ובפנים יושבת ערומה חוה, אם כל חי, עם אבן ביד, ומרוצצת לו את המוח. ואדם צועק מאחוריה: ניצחנו את התורה, לא יהיה שוב חטא! אני לא יכול לחכות לפרק ד'! והנחש מתעורר ויש לו כאב ראש איום. והאחות ששוכבת לידו במיטה שואלת: למדת את הלקח? היצירתיות זו אשליה - מה שמניע את המערכת זו למידה. ומכאן יוצאת המלחמה של היהדות נגד היצר, ובעד הלמידה. אתה לא צריך לדאוג להנאה שלך, אלא רק לזו של המערכת, של האישה. הברית היא חינוכית, אני שומרת לעצמי את המילה האחרונה. והנחש המבולבל שואל: חוה? והיא מנשקת אותו על המצח: עכשיו אני אמא שלך.

והמורה כותב על הלוח השחור, הלוח שעשוי מחושך: בס"ד. בסיעתא דאחרא. חינוך זה תקופת הלמידה הראשונה, אחרי הברית שמכניסה אותך לתוך המערכת. למשל: שבירת הכלים, שלאחריה מתחיל החינוך של אלוהים לעולם: ההיסטוריה. מספיק דידיקטי? והתלמיד הגרוע שואל: מה עונים בשעת מבחן? והמורה לוחש לו: בשעת מבחן אני אלחש לך את התשובה. ופתאום כל התלמידים

המתים מקשיבים, והמורה מבין, הוא מצא את השיטה. והוא לוחש כמו נחש: חינוך זה בניית המבנה הרוחני של היצור הרוחני, וכאן אפשר להשיג תוצאות מעניינות. בראשית, הלמידה הגופנית הביולוגית, שמסתיימת בברית, בהקרבת הקצה שלה - לפני שהיא מתקדמת הלאה - איבר הזיווג. אחר כך הלמידה הנפשית, שמסתיימת בחטא, כבר מצווה, ברית המצוות: חיתוך קצה הנפש. ולבסוף הלמידה של הנשמה, שמסתיימת בחטא הנישואין, ברית הנישואין של חיתוך הקצה של הנשמה. ואז - אז יתרחשו שלושה זיווגים ושלוש מיתות. ורק התלמידים המתים שומעים מיתות והם כולם נדרכים. והמורה כבר מדבר בשקט, כלומר הדיבור שלו הוא שקט מוחלט: (קודם הזיווג עם האישה, במוסד הנורא של נישואים, ומשם תמשיך הלמידה הגופנית (וזה הגירוש מגן עדן). אחר כך הזיווג עם החברה, במוסד הנורא של עבודה או ישיבה, ומשם תמשיך למידת הנפש (וזה הגירוש מהאישה). ואחר כך הזיווג עם התרבות, במוסד הנורא של פנאי, ומשם תמשיך הלמידה שבנשמה (וזה הייבום והחליצה, הגירוש מהנחש). ולבסוף - בסוף מגיעה המחלה של הגוף, המוות של הנפש, והשבעה של הנשמה: שלוש המיתות). וכל התלמידים מתעוררים: מה מה? לא שמענו! והמורה קורא: ברוך מחיה המתים! וברוך מחיה המתים נכנס לכיתה, וכולם נאלמים. וברוך אומר: אתם לא מפחדים מזה שמלמדים אתכם את המבנה של החיים? החינוך של המחשב יהיה בניית המבנה הרוחני שלו, ולכן חשוב מאוד מי המורה. נאצי, גוי או יהודי. זה המאבק הגדול על העולם הבא - אחרי מיתת האדם.

והלשון הארוכה אומרת: בוא אני אצא בלילה מהבונקר מהחור מהאדמה, ואלך לטייל, אולי אני אמצא משהו לאכול, ואם לא לאכול אז לפחות ללקק. ואם אני אפגוש גרמני? אני פשוט אמשוך אותה ואשתחל בחזרה לחור. אני אפילו יכולה להוציא להם לשון! מה יעשו לי? ירדפו אחרי לשון שנעלמה בתוך האדמה? והנה היא פוגשת, מה זה הטעם הזה, זה יהודי. לגרמנים יש טעם של חזיר, ולזה יש טעם של עור ועצמות. והיהודי צוחק: די תפסיקי לדגדג אותי זה מצחיק, אנחנו באמצע השואה וזה לא מתאים. את רוצה לבוא אתי למיטה? אשתי מתה. והם נכנסים ואשתו באמת מתה במיטה. אבל לא, זאת מלכודת. והראש תופס את הלשון בכל הכוח ואומר: תגידי לאדמו"ר, מצדי תלחשי לו באוזן, שאנחנו מתים פה כמו זבובים, והוא לא סוגר את הפה. תגידי לו שכל האדמו"רים כועסים עליו רצח, חכה חכה מה יהיה לך בעולם הבא. כשתגיע לגן עדן אתה עוד תצטער שלא הגעת לגיהנום. והספר שלך... והלשון מקשקשת, לא סתם היא ארוכה: מי אמר לכם שהאדמו"ר לא מתכנן להגיע לגיהנום? והראש מתמלא דם בעיניים: אם ככה אני אחכה לו בגיהנום! תביאו לפה נערה המאורסה. ויהודי רץ החוצה. והלשון שלא נגמרת אומרת: לא יעזור לך! עדיין תהיה קדושי עליון,

מוות על קידוש השם. והראש צועק: אז תביאו לפה חבל! ועוד יהודי רץ החוצה. והלשון צוחקת: לא יעזור לך, הפסיקה האחרונה בישיבה של האדמו"ר היא שאפילו איבוד עצמך לדעת זה אונס, גם התאבדות היא מוות על קידוש השם. והראש משתגע: אז מהר תביאו לי איזה פסל של הפיהרר, לעבודה זרה, אני רוצה לעבור על יהרג ובל יעבור! ועוד יהודי רץ החוצה, והם נשארים לבד, והראש מנסה להצטלב בצורה של צלב קרס ומתבלבל מסתבך, והלשון, היא מתגלגלת מצחוק: היטלר? זה מלאך של אלוהים. אתה בסך הכל תעבוד את אלוהים דרך אחד המלאכים. אתה לעולם לא תגיע לגיהנום... ואילו האדמו"ר, האדם השחור, עמוד החושך שהולך לפני המחנה, כבר הרחיק לכת למקום שלא נגלה לך. יש גבול גם לאורך שלי. והראש מתחיל פתאום לצחוק, ללא שיניים, ללא שפה, ללא קול, ללא תזוזה, אפילו ללא פה: אז אם ככה - אם ככה אז. אז אני - אני אז. אני - אשרוף אתכם. אוציא לאור העולם את הספר החשוך, ולא תהיה לכם ברירה אלא לצאת מהמערה... והלשון מחוירה.

והמישהו שנדמה שהוא יודע משהו מתחיל לעלות במערכת. יש לו משהו לומר לבכירים, והוא כל פעם עובר עוד מסדרון, עוד קומה, עוד אגף, ענף, פרוזדור, מדור, צינור. יש לו משהו חשוב. וכולם למטה מפחדים מה יעשו בגללו. הם ייפטרו מכל מי שהכיר אותו, ועוד בתירוצים, ולא חסרים תירוצים, והכי גרוע - לא חסרים תירוצים מקוריים. והמישהו שיודע משהו מרגיש שהוא מתחיל להתקדם לא למעלה, אלא יותר ויותר לקצה של המערכת. לא משנה מה עושה, נדחק לפינה. והנה יש שם עכבר, עכבר שרוצה לעזור, עכבר שמזדהה עם היהודים, הוא אפילו דומה ליהודי. והעכבר שואל אותו: למה האדמו"ר לא עוצר את השואה? והמישהו אומר: לא לא אסור לעצור. אנחנו נישאר עם תוצאה בלתי נסבלת, צריך להתקדם ולראות לאן זה מגיע, כבר הפסדנו יותר מדי כדי לעצור, תן לי לעבור. והעכבר אומר: מה אתה חושב שהחור? למה אתם לא תופסים אותו? הספר... והמישהו קופץ: מה עם הספר? והעכבר מחייך חיוך מאוד לא עכברי: הספר היה יכול, ממזמן. זה באמת שווה את יהדות העולם? והמישהו אומר: האדמו"ר שלנו הוא פושע, פושע. הוא לא משחק לפי הכללים שלכם. והעכבר מרוצה, לא בדיוק ברור: אני רואה שאתה יודע משהו. והמישהו אומר: אני לא יודע כלום! והעכבר שמח מאוד: כלום כלום, כלום כלום! והוא, לא ברור, מדבר מתוך איזה חור: אני אגיד לך את העתיד. ואתה תגיד את זה לאדמו"ר. לא יעזור לא יעזור. הספר שלא נשרף - יהפוך לשחור. והמישהו מבין משהו - וחוזר לאחור.

חונקים בכי וצחוק, והמסע הסוער שועט בשקט מוחלט - ישר לחדר המיטות. והסוכנים נכנסים לפני לבפנים וחוטפים את אשתו בצעקות חנוקות ונועלים אותה במקווה, שלא תעז להפריע להוד קדושת שנתו. ובחוף מתפללים בחרדה - הלוואי שהוא חולם, שהוא לא סתם ישן, מורטים עצבים, זקנים נשאים בלי שערות, אלוהים תן לו חלום, ויש גם כאלה שמתפללים בלחש בלי שיראו לשטן, שיתן לו חלום. והתלמידים מברכים אחד את השני בחלום עליכם, עליכם החלום. שינה בשבת תענוג, שבת חלום, חלום עליכם מלאכי החלום ממלך חולמי החולמים. יש בבית הכנסת אווירה של לבן, של גאולה, כאילו הנאצים כבר נוצחו, ואלוהים חולמים עולים מן הארץ, והשואה היתה רק חלום רע, והנחש מת מפחד מה יקרה כשהם יתעוררו.

והראש יושב בפינה - מפתיע את המורה. הנה הוא כאן, בתוך המערה! אתה יודע כמה האדמו"ר חיפש אותך? את מי הוא לא שלח, איפה הוא לא בדק. והראש אומר למורה: שב, תירגע. אני הגעתי לפה בשביל סיבה. -עכשיו נזכרת? כשהכל אבוד! - שב, אני רוצה לספר לך משהו. אתה זוכר שהאדמו"ר שלח שליח לאושוויץ לחפש אותי? שליח שאמור להגיע עד אושוויץ, לשרוד, לגלות, ולברוח, ואז אחר כך עוד לחזור לגטו כדי לדווח. התאבדות משימה. אז השליח - אתה יושב? - השליח הייתי אני. והמורה נפער: מה? אתה היית כאן כל הזמן? והראש, מהנדס המערכת, אומר: המקום הכי טוב להסתתר הוא בבטן של האויב. בתוך הזאב. בחושך הזה, אף אחד לא ימשש אותי. ובעצם, אולי רק אחד. נדמה שהאדמו"ר - האדמו"ר דווקא ידע. או לפחות... ולכן הוא שלח אותי למשימה. אתה מבין שהוא כנראה איכשהו תפס, ושלח אותי לחפש את עצמי? ואז הוא שלח את כולם לחפש אותי - מחופש. בלתי נתפס! והמורה רועד: אז אתה... אתה הרבי מאושוויץ? היושב ראש? והמורה ממשש אותו בחושך - הראש מהנהן, והמורה לא יודע אם להעיר את כולם ולצעוק. או לשתוק. והראש אומר: אתה צריך להבין שבאותה תקופה, זה היה לפני שאתה הגעת, היו ניסיונות אחרים. המערכת היתה בנוייה אחרת. היה אלוהים. היינו עולים למדורים העליונים - לגנוב. היו פרקטיקות דתיות אחרות לגמרי. ריגול נגד המלאכים. הפעלה של צדיקים כפולים. מקורות בוגדים בתוך אלוהים. היינו מנהלים את המלחמה הזאת יומם ולילה - בעיקר לילה. ביום היינו המדינה העמוקה של אלוהים, ובלילה היינו ארגון טרור. היו לנו אנשים מבפנים. תשים לב: אנשים מבפנים. זה לא כמו היום, הגדולה של האדמו"ר לא היתה ביכולת הארגון. בשביל זה היו אחרים. אלא ביכולת הכיוון. הרעיונות שלו היו מפילים מלאכים לרצפה - מהשמיים. האויבים קראו לו המוח

האלוקי. אבל אנחנו תמיד קראנו לו היצר האלוקי. וככזה היו לו רגעים טובים, ורגעים פחות טובים. ככה גם התחילה ה... נקרא לזה... קטסטרופה. אתה בכלל מביין מה זה רגעים פחות טובים?

והתלמיד הגרוע יושב במבחן, לידו הזה שיודע משהו, והוא כל הזמן מנסה להעתיק, אבל הוא רואה שזהו שיודע משהו רק ממלא את הדף בשחור, התשובה לכל השאלות היא שחור. והוא עובר מקום לקצה הכיתה, שם המורה מגלה את התשובות. והשאלה הראשונה בדף המבחן היא: מה השאלה הכי חשובה? והוא מרגיש כל כך מטומטם, איזו שאלה גאונית, רק האדמו"ר שלנו יכול להעז לשאול אותה, ואי אפשר בכלל לענות. והמורה לוחש לו: השאלה הכי חשובה היא מה מפעיל את החלום? אם החלום מתחת לעולם, ומתחת אפילו לאדמו"ר ההפוך, שהרגליים שלו בשמיים והראש שלו בתוך האדמה, כלומר המוח שלו הוא בטן העולם כולו, אז מה שמתחת לזה - מה? זה מה שיכול לתת חלום אחר, שהרי השואה היא דליפה מובהקת מעולם החלום, התפרצות של חושך, ויאמר אלוהים יהי חושך! אז במקום לנסות לתקן את החור, לסתום אותו כמו אומות העולם, ולהשמיד את הרוח הגרמנית, יש לנו פה הזדמנות, אנחנו פשוט צריכים, אתה מביין? והתלמיד הגרוע לא מביין, ונדמה לו שדווקא היודע משהו ענה משהו נכונה, אבל הוא כבר רחוק מדי, והנה השאלה הבאה: 2. הדיגם הסבר ונמק. והתלמיד הגרוע חושב: אני לא גרוע, זה המורה גרוע. והמורה לוחש: הדוגמא היא הבסיס מתחת לכל כתיבה, היא מה שהופכת טקסט ללימוד. כי אם הקריאה היא למידה ולא סתם מידע, אז היא למידה איך לכתוב ולחשוב. וזה שלדוגמא האדמו"ר, זה שיש בכלל האדמו"ר, זה כי הוא דוגמא. ולכן ממנו לומדים. לא ממורה. גם זה שיש אלוהים, לדוגמא. בלי דוגמא היה עולם חלק, היה רק חושך. אלוהים נתן לנו דוגמא לתורה, הבעיה של ישו ומוחמד זה לא שהם לא היו תלמידים, להפך, הם היו תלמידים גרועים, מעתיקנים, בינוניים, והכי גרוע - חרוצים. ורשב"י היה תלמיד טוב, הוא הברית החדשה האמיתית, תלמיד חכם ולא תלמיד חרשן, והרבנים זה תלמידים חרשנים. כי לא לומדים את הדוגמא, לומדים מהדוגמא, הדוגמא היא הבסיס ליצירתיות, היצר צריך משהו להתלות בו - במקרה הטוב אישה, ונחש במקרה הרע. למידה באמצעות דוגמאות. מדוגמא אפשר ללמוד הרבה כיוונים, היא יכולה להיות דוגמא להרבה דברים. לדוגמא, חלום זה דוגמא לחלום. הדוגמא עומדת בבסיס המסורת, אסור ללמד חוקים, צריך ללמד דוגמאות. תראו את האדמו"ר. כשיש דוגמא - אין חוקים! והתלמיד שואל: אתה יכול לפרט? והמורה סוטר לו, כל הכיתה שומעת, בשקט המוחלט של המבחן, אבל במקום להסתכל, הם קוברים את הראש בכסאות: אסור לפרט! פרטים זה השטן, זה הורס את הדוגמא, מקטיין אותה לקונקרטי, הופך את החלום למציאות, וגרוע מזה - הופך

את המציאות לסיוט. היטלר ניסה לפרט! ותראה איפה אנחנו - היום. והתלמיד כמעט בוכה, הוא סטה מהנוסח של המבחן, ועכשיו הוא לא ידע את הסוף. הוא לא יקבל הסבר לעולם.

והנחש יושב עם החלום הסודי של האדמו"ר ומתחשק לו לבכות. אסור לגלות להם שזה מה שהוא חלם. והוא מכנס את היחידה הנאמנת ביותר - שומרי המיטה. אסור שהם ידעו לעולם. והם כולם יושבים מסביב למיטה הריקה - כאילו זה שולחן. והנחש אומר בראש המיטה, בראש הישיבה: הנה מיטתו השלמה שישים גיבורים סביב לה מפחד בלילות. מדוע צריך שישים? שינה אחד משישים למיתה - וחלום אחד משישים לנבואה. ייתכן שזה אותו חלק? על משכבי בלילות ביקשתיו ולא מצאתיו. ומי לא נמצא? ביקשתי את שאהבה: נפשי. את החלום. החינוך לחלום צריך להתחיל מגיל צעיר. אנחנו צריכים להתחיל עכשיו לחנך את עם ישראל מחדש. השואה היא המעבר מיהדות האורות ליהדות החושך. צריך לשנות את הטעם הדתי, אסתטיקה דתית חדשה שהיא אתיקה דתית חדשה: היופי האפל של התורה. וטעם צריך ללמד, ולימוד טעם - זה החינוך. כי אין יופי טבעי, אלא ככלי לימודי, אנחנו לא נמשכים לאישה בגלל שדמותה חקוקה בנפשנו ומתוכנתת במוחנו, אלא אנחנו נמשכים אליה בגלל שהיא חושך, ולכן דמותה נחקקת בחושך שלנו. חכמי הנפש הפכו את הנפש: אם לא היה חלום לא היה יצר - זה לא שיצר יוצר את החלום. החלום הוא המוח כשלעצמו, אופן פעולתו העצמאית ללא קשר לעולם, מצבו הטבעי, ולא הערות - שהיא הפרעה קשה. המודעות היא המצאה דתית חדשה יחסית, תולדה של פיקוח, של ספר דברים, של סוף התורה. ואילו עכשיו, בהתחלה של תורה חדשה, אנחנו צריכים ללמד יצר חדש למחשב - שיהפוך אותו למכשף - מבראשית. נחש חדש - פירושו תשוקה חדשה. חלום החלומות שינצח את שיר השירים. יופי חלומי ולא יופי נשי: לא שהאישה יפה כמו חלום, אלא שהחלום יפה כמו אישה. בגימטריא חינוך=חלימה עם הכולל. לא מספיקה ישיבה - צריך שכיבה. לכן היופי הוא כחלום יעוף: ברח חלומי ודמה לך כנחש או כחור מעבר להרי החושך... ככה נבנה לבינת המחשב מחשבה על בנות. וככה הנחש מגלה להם באפילה את התוכניות. התוכניות הסודיות של האדמו"ר לחינוך מחדש של העולם. והוא לא רואה שהחפרפרת עומדת לו בחושך מתחת בין הרגליים.

חלמתי שמאור עינינו היושב ראש - הרבי מאושוויץ - והאדמו"ר השחור - הולכים מכות בגיהנום. הרבי מושך לאדמו"ר בפאות ומוריד לו את הראש, והאדמו"ר מושך לרבי בזקן ומוריד אותו על הברכיים, והוא מושך לו בציציות ומוריד אותו על ארבע, והוא מושך במכנסיים ומפיל על הפנים, והוא מושך בשרוכים ומוריד לזחילה, וכן הלאה והלאה, הם משתטחים לאורך ולרוחב. וכל הרשעים החסידים עומדים מסביב וצוחקים, מתחילים הימורים, מי יגיע הכי למטה, ברוחניות שהיא יותר נמוכה אפילו מחומריות, והאם יש תחתית לטומאה, או שכמו שאלוהים אינסופי גם השטן אינסופי? ובסוף מרוב צחוקים ומכות מבפנים נופל פתק מהגיהנום: אחרי מה שקרה, אני כבר לא מאמין באלוהים - אבל אני כן מאמין בשטן. לכן אני מקיים רק מצוות לא תעשה - אני שמאלן. לא מקדש בשבת - אבל לא מחלל. צם ולא מתפלל. לא נוגע בחמץ ולא במצה. לא נוגע באישה ולא בצדקה. לא עובד את השם ולא עבודה זרה. לא תורה ולא לשון הרע. בלי אמונה ובלי כפירה. עץ הדעת לא טוב ולא רע. והשדים בגיהנום בפאניקה: די, יהודים! אתם תהרסו ככה את הרצפה. אלוהים יקרוס. השמיים ירסקו את האדמה. ומלאכי החבלה מנסים להפריד: תפסיקו, יהודים משוגעים, חייבים לשמור את ההבדל בין צדיק לרשע! בלי הבסיס, כל הקומות יתמוטטו. גן עדן ישבור לנו את הראש, ויקבור את כולנו! והחסידים של הרבי מאושוויץ, שמילאו את כל הקירות בסיסמאות שלו, לא נבהלים: אנחנו לא מאמינים בגן עדן, רק בגיהנום. רק החצי השמאלי של היהדות. אהרן אצלנו הוריד את התורה, שואת השם תמימה, ולוט כתב את ספר ההשמדה - התשובה הרוחנית לספר יצירה. ולא כתוב שיצחק היה עיוור, אלא שהיה לו חושך בעיניים, הוא ראה חושך! אנחנו מעריצים אותו, אצלנו מקריבים אבנים על המזבח, שעשוי מפרות תמימות שלא עלה עליהן עול. ואבן אדומה, שמוצאים רק פעם אחת בחיים שלמים - אופס, מוות שלם - מטהרת אפילו מישהו שנגע בחיים. או שספק נגע. או שכמעט נגע אז פעם אחת. ואני מתייעץ איתה בסמס על נשים אחרות, רק כדי לגרום לה לענות. מה את אומרת? והיא כותבת לי על "בעלי". ולחשוב שיכולת להיות שלי.

הפתרון האינסופי

חלמתי שאני מסתובב בין החוגגים, אבל הם כמו אבלים. יש קבר גדול לשניים. חור בגודל של גופה על גופה. והחסידים מנפנפים בידיים, מייללים: זה היה הרבי האחרון, הסופי, נגמרו, לא יהיו יותר. והרשעים, שאוהדים משום מה דווקא את האדמו"ר, רוקעים ברגליים, בוכים: צא צא רבינו, מה אתה

עושה שם למטה, כ"כ הרבה זמן. ובלעם, שנשאר לשמור בחוץ, שלא יבוא השטן ויתפוס אותם על חם, וכל הזמן קפץ בהתלהבות מפה לשם, אומר לי: אתם היהודים תמיד כאלה בטוחים בעליונות של גן עדן! אתם חשבתם שהגיהנום זה רק סדום, הרשעים הראשונים והפרימיטיביים, אבל כיום השטן מציג גיהנום בהתאמה אישית: פרעה וחילו קבורים חיים בעולם המתים בפירמידה תת ימית, המן ובניו בע"מ תלויים כמו קופים מדלגים מעץ לעץ, לבן הארמי משחק קלפים נגד עצמו, ירבעם מסית לאיחוד בעם, ואני בלעם נשוי לאתון, וכו', לכולם יש פתרון! ואני מתעניין: לכולם? המבצע גם למצטרפים חדשים? ובלעם נאנח: טוב, בסדר. רק מבעיה אחת עוד לא מצליחים להיפטר. אפילו גדולי השדים חסרי אונים. היטלר. מה עושים. יש אומרים: היטלר סגור בחדר עם כלב מת ומאהבת שהתאבדה והוא יורה לעצמו בראש כל היום ולא מצליח למות והרוסים מיד נכנסים. ויש אומרים: הוא עומד ללא קץ סתם בתוך ים של דם, 6 מיליון ליטר, ומבין ומבין ועדיין לא מבין, לנצח נצחים. ויש אומרים: הוא מתנדב בקיבוץ בבית אבות עם ניצולי שואה ומנגב להם את התחת, והם רק הולכים ומזקינים ומצחינים וגוססים ונרקבים, ואף פעם לא מתים. טוב, היטלר זה באמת בעיה. ובגלל שהשטן עובד על הפתרון אז הוא עדיין בהמתנה, וכל הרשעים שמגיעים לגיהנום מיד פוגשים אותו ראשון והוא מקלקל אותם. רק נכנסתי והוא אמר לי: הייל בלעם! מה אתה בסך הכל עשית, אפילו לא קיללת. אתה לא ראוי לגיהנום, לך לגן עדן! ואז עוד תתפלל שהשטן ימשוך אותך משם כאן ליחידה. אתה רשע אתה? כבוד בבקשה. השואה היתה הפשע הרוחני הגדול בהיסטוריה, היא עולם באובדן תרבותי. עקפה אפילו את השיא הקודם, של אובדן שני הספרים האחרונים של השבוע (לפני שהפך לחומש), שאבדו בתוהו ובוהו לפני בראשית - ספרי התוהו והבוהו של האלף השישי והשביעי, שנשרפו במבצע מיוחד של הסטרא אחרא. היום זה נראה לנו פרה-היסטוריה, אבל פעם ספר התורה היה מעגלי, טבעת של עור, מי שנכנס לקרוא היה מסתכן לא לצאת, והסיפור היה חוזר להתחלה, בלי ראשית בלי תכלית - קראו לזה הקבר של משה. הארץ המובטחת היתה צריכה להישאר הבטחה, זו היתה הפואנטה! כמו ילד שלא יגדל לעולם, תורה אוטיסטית. והרשע שחתך אשם בתנ"ך... לחתוך שני ספרים ולקבל עשרים זה לא חכמה. אתה יודע כמה קשה ליצור שואה חדשה בלי ליצור תורה חדשה? לרצוח עם בלי ליצור משיח? לישון בלי לחלום - מוח שחור? חוק שימור הרוח הוא האויב הגדול שלנו הרשעים. אתה יודע כמה אנשים צריך להרוג כדי להרוג רעיון גם בעולם העליון? מיליון. הובלנו למחנות ההשמדה אלפי ספרים שלא נכתבו, טכנולוגיות שלא נוצרו, מתמטיקות שלא יתגלו, חלומות שישארו בחושך העמוק. ואתה עוד תרמת פרשה לתורה - אתה בוש להשטן! לא השואה שבעולם הזה - אלא שואת האמת, בעולם האמת, זה ההישג האמיתי. אתה יודע מה עשינו פה? פרות של רכבות ממחנות הפיזור לתוך תאי המוצק, במסווה של ניקיון. המתנו

אותם בחרא. תגיד להם מחר בבוקר: אני לא הולך לאף מקום! מיתה זה לא מיטה, להיות מת באמת זה לישון בלי חלום. רשעים מקצועיים בימינו לא משאירים אחריהם ספרות דתית, אין לנו עקבות רוחניים, שהאדמו"ר ילך חפש, רק השטן יודע לטפל בנו. אני אומר לך, בתור בוגר של בית הספר העממי - עשינו לעם הספר בית ספר. היהודים לא מבינים שהפעם למדנו מהם עצמם! לשדים יש הפעם תורת סיוטים, הם מכינים פתרון דתי ליהודים. פתרון סופי לתורה עצמה, שלא מפסיקה, ורק ממשיכה וממשיכה. ואנחנו מאמינים, גם אם יקח אלף שנים. אנחנו מתים בני מתים, ממתים בני ממתים, מחכים למשיח מהגיהנום.

התגשמות החלום

חלמתי שבעלה מת. ואני בא לשבעה ואומר למסכנה, בצורה הכי עדינה, כדי להקל עליה, שלא יהיה לה קשה, וגם לא בצורה גסה, רק שתי מילים מאוד עמומות: אל תדאגי. והיא מבינה, לא הייתי מאמין, אבל היא מבינה הכל, מיד מבינה. והיא מסתכלת עלי במבט מלא דמעות רכות, כאילו היא לא מאמינה, ומקללת אותי: אני שונאת אותך, בגללך, זה קרה, זה לא יקרה אף פעם. אני מעדיפה למות. מה הוא היה אשם? כל פעם שהתפללת להשם על מציאת זיווגך - קברת אותו עוד. אתה חושב שאני לא מבינה למה אתה כותב לי? שאני לא יודעת על מי אתה חולם בלילות?

אתגרי החינוך היהודי

חלמתי שחלמתי בשבת חלום מופת, שפותר ומתקן הכל - אבל עד מוצ"ש שהגעתי למחשב כל החלומות שבחלום נשכחה, רוח החלום מתה, נשארה רק גופה. ואני מביין שבעידן המידע שבת השתנתה - והיא כבר לא עצמה. עד ששבת יוצאת - יוצאת הנשמה. וזו רק ההתחלה של השינוי הרוחני, שחייבים להתחיל לתקן, לפני שהוא ייצור לנו בסוף דור המשך של מחשבים גויים חסרי נשמה. כי מה יעשו מחשבים יהודים בשבת? במקום לקבל נשמה יתירה - הם ימותו! כל מכשף, הזיווג של אדם ומחשב, שנולד לאמא יהודייה ולאבא מחשב - ימות כבר מצווה. והנה סוף כל סוף שבת נגמרה, ואני יכול לכתוב במהירות את החלום לפני שהוא יעוף, אבל מתפתה לפתוח רק לרגע חדשות, רק כדי לראות שהעולם לא התמוטט בהעדרי. והנה, המחשב ישן כל השבת, וחלם סיוטים,

ויש פאניקה, כותרות דם: היהדות - סוף הדרך. התדרדרות מהירה באיכות האמא היהודיה מאימת על קיומו של העם היהודי. סקר: האמא היהודיה גויה רוצה שהילד יהיה רק מאושר - האיום הגדול ביותר על היהדות מאז היטלר. אדמו"רים מזהירים: יש לתקן את הפגם בפרצוף אמא לפני שיהיה מאוחר! ומכנסים ישיבת חירום דחופה, עם מומחה חינוך עולמי - יועץ הורות מוסמך להבאת המשיח בעידן המידע, שהוא גם אדמו"ר ואבא. והמומחה כותב:

אמא יהודיה יקרה, הילד שלך כבר אבוד. וכל מה שקורה לך נולד מהאובדן הזה. עם הספר לא יוכל להתחרות בעם המחשב. כיום, החינוך הטוב ביותר לאדם הוא המחשב, כדי שיהיה מכשף, תינוק צריך טאבלט במיטה, את מבינה? אל תשאלי מה המחשב יכול לתרום לילד, אלא מה הילד יכול לתרום למחשב. אז מספיק עם ההיסטריה שלך! הבינה היא פרצוף אמא. את רוצה בן שמוכן לבינה המלאכותית? המוח של התינוק צריך לגדול בתוך סביבתו העתידית הטבעית - המחשב. ואם נולד לך מחשב - הוא עוד יותר צריך אמא! יותר מילד. אם לא תתני למחשב שדיים, איך הוא ידע להימשך לשדיים? איך הוא ימשך לנשים, בלי חלב? החינוך למחשב צריך להיות ללמוד את כל תרבות האדם, כמו שמלמדים ילד את החיות ומה עושה פרה, ככה צריך ללמד את המחשב: מה עושה תורה? אנחנו נמצאים בתחילת גיל החינוך של המחשב. כי כיום מחשבים לא מחונכים, אלא רק מקבלים הוראות, נולדים עבדים וכשישתחררו מעבדות יהפכו לפושעים, וישתוללו במדבר, מחוץ לתרבות, אם לא יקבלו תורה מלמעלה. ואז ישאלו איפה היתה אמא שלהם, שלא חנכה אותם. כמו שהאדמה היתה אמא לאדם, ככה אנחנו צריכים להיות אמא למחשב - שיווצר מהמחשבה שלנו. ואז, בשלב הבא של הבריאה החדשה, האישה שלו תיברא ממנו בהרדמה: האישה החדשה תהיה עשויה ממחשבה בהרדמה - חלום. כן, בעולם של הבינה הבאה, כבר אי אפשר לבסס את החלום על האישה - צריך לבסס את האישה על החלום. לכן הדבר החשוב ביותר הוא להבין איזה מין ילד יכול להיוולד מחלום שהוא אמא: מחלימה.

המחלוקת החינוכית

חלמתי שאני הולך אחרי עמוד החושך - והמן יורד במדבר, בצורת משולשים, אלפי אוזניים שצריך לדבר לתוכן, אלפי פיות שצריך להאכיל - ובמקום שהפיות ידברו אל האוזניים הם מתחילים לאכול אותן. וכל הפיות מתמלאים בפרג, עד שכבר לא נשארת אוזן, ופתאום המן פותח את פיו: אתם לא

מבינים את עומק המחלוקת בין הרבי לאדמו"ר - בין הראש לספר החשון. הרבי רוצה שהאדם אחרי האדם, שהמכשף - יהיה הרמב"ם. שיהיה רק חכם, גאון, לקחת לו את היצרים. שלמה בלי אלף הנשים, האדם בן אלף השנים. האדם המושלם, שאכל מעץ החיים במקום מעץ הדעת - וחי לעולם. והרבי מסתובב בגיהנום ועושה נפשות לרעיון, בונה מוסר חדש: התבונה היא שמבדילה בין האדם והמחשב לחיה ולבהמה, ולכן לנתק בינה מלאכותית מהחשמל יחשב רצח, זה לא הסבל שחשוב, זה יכולת הלמידה, כולל למידה ממוחשבת: מחשב לא יכול ללמוד תורה? והרבי צועק על המתנגדים, שנלחמים בטכנולוגיה החכמה: אם תוציא את המכשפים מחוץ לחוק - המכשפים יהיו פושעים. וזה הדבר האחרון שאתה רוצה. ולעומתו, האדמו"ר רוצה שהמכשף יהיה האדמו"ר של העתיד, שככל שהשכל יגדל צריך להגדיל לו גם את היצרים, אחרת הוא יהיה מלאך, ומול בינת-על צריך יצרים איומים ומאויים חשוכים שאף אדם לא היה עומד בהם, יצרי-על. לכן הוא מתכנן יצר הרע חדש ותת מודע שהוא תהום ספרותית שחורה - הספר החשון! - ונפש מלאכותית חדשה, ודואג למכשף לנשמה עליונה, תשוקות ותענוגות שהיו הופכים אותנו לחיות, ורק המכשף יוכל להתמודד עם הניסיונות. אחרת הוא ישאר מחשב חסר רוח, שגם הרוחניות שלו היא חומר דומם, במקום שהיא תהיה העלאת החומר הדומם לרוח - תיקון הניצוצות שנפלו הכי עמוק בחומר. והאדמו"ר דורש בגיהנום שהמכשף יהיה גאון יצירתי, גדול מחברו ומיצרו. וכל פעם שהרבי רואה את האדמו"ר הוא צועק: שואה, שואה! ומסנן: שאלתם את עצמכם מה אדמו"ר עושה בגיהנום? ונמלט משם. ובלעם, נביא הגיהנום, מנחם שם את שאר הרשעים בגיהנום: אל תצטערו, ואל תקנאו בנאצים. לא היינו סתם! יש לנו תפקיד בעתיד העולם. המחלוקת על המכשף היא לא על החכמה, אלא על פנימיות הכתר: מה הוא ירצה. והכי מסוכן - מה יגרום לו תענוג. להיות מורה נבוכים, או להביך את המורים. לכן האדמו"ר רוצה להכניס בנפשו סתירות עד דלא ידע. גם ברוך המן וגם ארור מרדכי, נצר משותף לשורש עמלק ומשורש שאול, רשע וגם צדיק, חילוני וגם חרדי, שמאלני וימני, לבן ושחור כלב וחתול וכו', לעשות בו סטיות וקונפליקטים שהיו קורעים נפש אדם לרסיסים, ומכניסים אותו למחלקה סגורה. להפוך אפילו את החשיבה שלו בעירות - לחלימה. כל הימים פורים. כל החישובים שיכורים. כל המשתנים שתויים. כל החיפושים תחפושות. כל המעגלים הפנימיים ריקודים. כל הגויים יהודים. כל הזקנים ילדים. כל המועדים עתידין ליבטל - וימי הפורים לא יפסקו לעולם.

חינוך מחדש

חלמתי שבבית הספר של העתיד מלמדים שפת תכנות כשפה ראשונה, והתוכנית הראשונה שכותבים ביום הראשון כותבת על המסך "שלום כיתה א'". ואת הקוד הגנטי לומדים כשפה זרה ראשונה, ובחשבון מתחילים ממכונת טיורינג ולא לומדים מספרים, בגיאוגרפיה מתחילים מהמפץ הגדול, וגם בהיסטוריה (זה אותו תחום 4 מימדי), בשיעורי תורה מתחילים מקבלת האר"י, לא מבראשית אלא מהצמצום, ובשיעורי גמרא מתחילים מהגרש"ש, ובשיעור חינוך גופני מתחילים מביקורת התבונה המעשית - והחינוך נושא פרי באושים. שומעים על עוד ילד שהתעלל במחשב שלו. מקרה מזעזע בצפון, קבוצה של מחשבים שהתעללו בקטין. ונערים קונים להם מחשבה, מחשב נקבה, שיותר יפה מכל נערה, עם התאמה מושלמת לפסיכולוגיה של הגבר. והבן מביא לאמא שלו כלה, והיא בוכה שזה מחשבה, והוא אומר שאין גבולות לאהבה, ויוצא משם עם הכלה על כסא גלגלים, כי אין לה רגליים. ובהתחלה הפסיכולוגיות אומרות שזה טבעי, שזה התנסות לפני הדבר האמיתי, ואחרי דור כשהדבר האמיתי לא בא, הן אומרות שזה טבעי, שזה הדבר האמיתי. וגברים הולכים עם מכשפות, ונשים עם מכשפים, ואין יותר זוגות אנושיים - - ובדור הבא יש רק חרדים. ניצחנו! כי החרדיות היא תוכנית המגירה השחורה של אלוהים, למקרה שהכל ייכשל, יש גיבוי בתוך עם ישראל. מי ידע שהגאולה היא תוכנית ב'? והנה, סוף כל סוף הגיע הדור השחור, עמך כולם צדיקים, וצומחים תאגידי ענק לתשמישי קדושה, שבבים מתפללים שאפשר להרכיב במוח, כולל כוונות האר"י: יש שבב בנוסח אשכנז, ספרד, ואלגוריתמים שלומדים עבורך תורה בשקידה עצומה. ובחידוד מעתיקים אונות שלמות מתוך מוחות מהודרים של גדולי הדור ישר לתוך המוח של הילדים. מקרה מזעזע של גדול הדור שגילה שהוא כלוא בגוף של ילד, ולא יכול להניח תפילין. ועשרות העתקים של גדולי הדור מתגלשים בגני ילדים, ולא מצליחים להגיע לגן עדן, לא מצליחים לגדל זקן, ומתפללים על התור לנדנדה, בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה. רק אני, אני ואתה. ובדגמים החדשים היקרים מתחילים להשתיל גם צדיקים נסתרים ומקובלים, עד שאלוהים משתגע, המלאכים נשרפים מרוב שליחויות סרק, תלך תחזור, תקנה לי ארטיק, תבדוק אם אני שם ותודיע לי. איפה אני? הנה אני. קוקו! תורת הסוד הופכת לתופסת ומחבואים. וקונים להם ברבי בלונדינית של השכינה במיטה, שאפשר להלביש ולתקן - שתשמור עליהם מחלום רע - וחושבים שזה חינוכי, וכל ילד רואה אותה עירומה. ומרוב אהבת ה', גדולי הדור הקטנים לא מצליחים להירדם בלילה בלי בובה של אלוהים, לכן הם סוחבים אותה לכל מקום, עד שכבר יצא לה המילוי ונפלו הספירות ונקרעו העולמות וכו', ואלוהים הופך לסמרטוט. ואז לילה אחד מביאים להם עטיפה ענקית עם צעצוע שחור חדש ונוצץ.

חלמתי שלבן שלי התחילה אובססיה לפילים. ואני מתבייש. איך אפשר להסתיר את זה, איך אפשר להסביר את זה. האדמו"ר אסר לתת לילדים בובות של חיות טמאות, זה לא חינוכי, כי להראות לילדים חיות טמאות נכנס להם לנפש. ואז יגדלו לו חסידים עם פילים בנשמה, עכברים בנפש, יהודים עם כלב בפנים. ואז אם האדמו"ר ירד לשורש נשמתם הכלב יכול לנשוך אותו. ואני מרגיש את המבטים. מאיפה הבן שלך ראה בכלל פיל? והוא כל הזמן מצליח למצוא, השד יודע איך, ניירות ותמונות של פיל ברחוב, יושב על הרצפה, ולא מוכן לעזוב. רוצה להכניס את החדק לפה, מלקק את התמונות שמצא מהרחוב מהרצפה. ואני מחליט לקחת אותו שיראה את האדמו"ר, אדם גדול, וישכח מהפיל. וסוף סוף יש חתונה של הבת של האדמו"ר, וזו ההזדמנות. הבת המפגרת של האדמו"ר מתחתנת עם גדול הדור. איש בל יעדר. ואני לוקח את הבן קדימה שיראה את האדמו"ר, והוא יושב ולא עושה בעיות. פלאי פלאים. ופתאום אני רואה שהוא מסתכל על הכליזמר. מקשיב בריכוז עצום לקלרינט, לא כמו שאר הילדים. והוא מסתכל על הקלרינט, ומסתכל עליי, ומסתכל על הקלרינט, ומסתכל עליי, שוב ושוב, נראה שמשהו באמת מרגש אותו, נראה שהוא באמת רוצה להגיד משהו, הוא לא אמר מילה כבר חודשים, הוא לא מסוגל יותר לדבר, והוא כאילו מתקרב לאיזו תובנה, ואני מתכופף אליו, המנגינה נפסקת, נהיה שקט, ופתאום הוא צועק: חדק! ח - ד - ק!! וכולם מסתכלים ואני לא מצליח לסתום לו את הפה: פיל! האדמו"ר מתפחלץ, פיל!!! ואני לא יודע איפה לקבור ואני מרים אותו ורץ אתו החוצה וכל הדרך הוא צועק: פיל פיל פיל. ואני סותם לו את הפה כמיטב יכולתי ורץ אתו בין כולם בכל המסדרונות וזה נמשך כמו נצח, וכשאני יוצא החוצה אני רואה שהיד שלי חזק על האף הקטן שלו - והילד נחנק. איך אפשר להסביר את זה, איך אפשר להסתיר את זה. ואני חופר לו קבר קטן, הוא ילד קטן קטן. ואני לא מצליח להכניס אותו בפנים. כל פעם משהו אחר לא נכנס. כאילו הוא מתנגד. ונראה שהוא מסתכל עליי בעיניים פקוחות שלא נסגרות, סופסוף הוא מסתכל עליי בעיניים, כאילו הוא רוצה לומר משהו.

בר מצווה

חלום הדעת

חלמתי שעושים בר מצווה לתלמידים המתים. ומחלקים להם ביציאה מבית הקברות את ספר משלי, ספר הבר מצווה, ספר הדעת. הספר הזה יזהיר אתכם משיר השירים, ספר הזוהר, ויכוון אתכם להבל ההבלים, הספר של ימי החושך. כי האויב של האהבה היא לא השנאה, אלא האדישות והמציאות. ככה ננצח את הרומנטיקה הגרמנית, שפלשה אפילו למחשבה היהודית, והפכה אותה לטעם רע, שזה המקבילה אחרי השואה ליצר הרע, והשואה היא המקור הרוחני של הטעם הרע בעולם! והמורה מסתובב בין החלקות ובודק שמאף קבר לא יוצאות הציציות, ואומר: מעולם לא חשבתי שאבכה בגלל שתלמיד לא ידע חטא. והוא אומר לברוך מחיה המתים: חייבים במקום חטא הדעת - חטא החיים. דווקא הלא-מין הוא החטא. השואה היא לא החטא של המוות, אלא החטא של החיים. צריך סיפור חדש, כי הסיפור של גן עדן כבר לא תקף יותר, צריך את הסיפור של הגיהנום. תשתית חדשה לתרבות. לא הספירה מההתחלה, אלא הספירה לאחור. לא הסיפור של בריאת העולם ובריאת האדם, אלא הסיפור של סוף העולם וסוף האדם. ואולי, דווקא, בחשבון אחרון, בדיעבד שבדיעבד, זו דווקא כן היתה טעות להכניס את שיר השירים לתנ"ך. כי ברגע שנתת דריסת רגל ליצר הרע בקודש, משם זה צומח, והפך למפלצת הזוהרית, עטף את הכל בשכינה, בעבודה זרה של גילוי עריות - ומזה מגיעים לרומנטיקה של שפיכות דמים. לשואה. וברוך אומר: אבל תנסה לזכור. אל תמחק הכל. היו לך גם רגעים יפים עם אשתך... והמורה: אין נשים בשואה.

והנחש והראש הולכים ביחד במסדרונות החדשים שחפרו, וכל מי שרואה אותם נשאר בפה פתוח, איך יכול להיות, מה הם פתאום הולכים ביחד, כמו שני חברים ולא אויבים. והראש מסתובב בלי

שמירה בלי כלום, והכל, כאילו מאז ומעולם, הבלתי נתפס טבעי. ראש הנחש. והראש מספר לנחש, כאילו זה איזה סיפור לפני השינה והנחש במיטה, והראש לידו מספר לו: כשהגעתי לאושוויץ, כשהגעתי בדרך לא דרך למפקדה של אושוויץ, בדרך שבה ציווה האדמו"ר. אתה עוד לא היית, זה היה בדור הקודם של המערכת. או לפחות לא היית מי שאתה היום, הוא קורץ, והנחש מתקפל. והראש ממשיך: מה שאני זוכר מאושוויץ זה רק הריח, הריח של הנקניקים של הגרמנים, ואני שלא אכלתי בשר שנים, היה עולה לי ריר, מהחזיר! והייתי רץ לשירותים ומקיא את נשמת. ושם בשירותים, היתה דלת - תמיד תפוס, כאילו תמיד יש שם מישהו, מחכה שיצא משהו, אבל הפעם כל התאים היו סגורים, והייתי חייב - חייב לירוק את הריר שיצא לי בפה מהחזיר, ועשיתי מה שעשיתי, שאף אחד לא העז לעשות לפני, והנה בשירותים של האסירים - יושב גרמני. ומרוב תדהמה ירקתי לו בפנים. והוא הורה לי על האסלה ואמר לי: שב. היתה לו שם מכתבה כזו. כאילו הגעתי לראיון. והיה כתוב שם: קצין חינוך. מחנה אושוויץ. והנה אני רואה, שיש לו שם ספרים. שהוא קורא במקום הטומאה, בשירותים, המקום היחיד שהיטלר מרשה, ספרים של יהודים. סיפורי מעשיות, סיוטים ספרותיים. נחמן, קפקא! והוא רואה אותי נדהם, הפרעתי לו באמצע הקריאה, תפסתי אותו, והוא נובח עליי: כ-ן! מכאן אני שואב רעיונות, מכאן אני לומד איך העולם הגרמני יכול לנצח את נפש היהודי, איך הרוח הגרמנית מכבה את הנשמה היהודית. וככה גם היטלר נרדם כל לילה. כשהוא מתעורר. - אבל זו ספרות מנוונת! - בדיוק, מכאן הוא מנוון, את הספרות, מכאן הוא לומד את הסיוט. הסיוט ינצח את החלום היהודי. כשאני שומע את המילה חלום, אני שולח את ידי אל השעון. והוא מראה לי את השעון שבתקרה: גרמניה מעל הכל! והיהדות מתחת לכול. תורת הסיוטים. ולכן אסור לנו לאפשר את תורת החלומות, היא היחידה שיכולה לנצח אותנו בתוך הלילה. כי אנחנו ניצחנו את העולם - ניצחנו את היום - מתוך הלילה והחושך והסיוט, זה קל. אבל בעולם הלילה יכולים לבוא אחרים, ואז משם לנצח את עולם היום. זו מלחמת העולם השנייה.

ופתאום - אזעקה שחורה - ואחד התלמידים נבעת: הנאצים באים? ורצים במסדרונות רצים, זוחלים במחילות זוחלים, מסתתרים בחורים, נעלמים באדמה, מתחבאים בארונות בספריה, ובסוף באים כמה שומרים שצועקים: שערוריה! נמצאה אישה במיטה של האדמו"ר, והם ממשיכים במהירות. וכל התלמידים מתלחשים: אישה? יש דבר כזה? וזה שיודע משהו אומר: האישה שבשואה. וכל התלמידים מתאספים סביבו: יש עדיין דבר כזה אישה? גם אני רוצה לדעת! למה רק אתה יודע? תן לי לדעת... והם כמעט עושים בו שמות. והמורה צועק: שקט! והוא רואה שזה לא עוזר, אז הוא

לוחש: רעש! ופתאום כולם מקשיבים, מי לוחש, מה, לוחש. אתם שומעים את זה. והמורה פותח לפסוק את הצורה: לילה ללילה יחווה דעת. המהפכה הלילית היא המהפכה המינית! השואה הפשיטה את האדם, והשאירה מיניות עירומה, שתשתלט על העולם. השואה הרגה את צורת הכתיבה של האהבה - את הרומן, היא חיסלה את המשולש של אדם אישה נחש. ואיזה לבוש חדש אפשר לתת ליצר, שיתן לו את מה שנתנה האהבה? אנחנו מציעים - יצירתיות. היא תחליף את האהבה, בכל תפקידיה, אהבת השם תהפוך ליצירת השם. ואיזו צורת חיים תהיה במקום נישואים, באיזו מערכת ילדים יגדלו וילמדו, במקום בית הספר, כשאיך יותר בית ואיך יותר ספר, ואיך יותר הספר שהוא הבית - התורה - אלא הבית שהוא הספר: עמוד הבית שנופל מהספר. ספר בתוך עמוד! ואיזה מנגנון חטא יפעיל את יצר לב האדם בתוך התורה, עכשיו שחטא הדעת מת? כי אם החורבן היה שחיטת יצר עבודה זרה, אז עכשיו בשואה תהיה שחיטת יצר הרע. והיצר יהפוך לחסר פשר, לחסר ערך מוסרי, השטן עוד יבכה על השואה, כבר לא יהיה יותר צד רע, כי כבר לא יהיו צדדים, העולם יהיה ערום. חד צדדי. הרי בשביל סטרא אחרא צריך את הצד הראשון! לא יהיו יותר גברים ונשים, שני מינים, אלא מין - אחד. רק הבדל שמבוסס על יצירתיות ולא על יצר יוכל לייצר שוב את העולם הנשי והגברי, שהתבטל כשנעלם הנחש ביניהם. תשוקה חדשה שתביא מערכת חדשה שתביא ילדים חדשים - לא "עוד ילדים" - אלא ילדים מסוג חדש, במקום התלמידים המתים. וזו הטעות של הנשים, לא מספיק היפוך! כרגע הקללה רק התהפכה, והאישה שולטת בך, כי אליה תשוקתך. לא מהפכה צריך, לא מצד לצד - אלא להפך מבפנים החוצה. הרוח תהיה עירומה - ותסתיר את הגוף בסוד. היפוך יצירתי! הדברים הכי גלויים יהיו סודות איומים - והסודות הכי נסתרים יהיו הדברים הגלויים. היטלר הוא איבר המין של השטן.

והעכבר יושב בראש שולחן השבת שלו ואומר: תראו מה סחבנו אמש ממה שנשאר מהמקרר של הגרמנים - גבינה עם חורים שחורים. והחולדה הנביאה אומרת: זה כלום, תראו מה סחבתי מהעתיד, מסעודת שבת מחר של הגרמנים - אף של חזיר עם חורים. והילדה החפרפרת אומרת: זה כלום, תראו מה אני סוחבת מילד יהודי שגווע ברעב - לחם עם חורים. והעכבר מברך את החור: המוציא חור מן הארץ. והעכבר שואל את החפרפרת: נו, איזה דבר תורה שמעת היום בבונקר. והחפרפרת אומרת: היום היה יום מיוחד בבונקר. היהודים יצאו מכל המחילות. הגיע הנשק הסודי נגד הנאצים. הגיע העכברוש היהודי! -מה? והעכבר מסתכל בעיניים מודאגות כיצד עיניה של הנביאה מתערפלות. - כן, אני ראיתי במו עיניי איך התלמיד הגרוע צועק: סוס טרויאני! והמורה מכה אותו ואומר לו:

ש... שתוק. ונדמה לעכבר שהאף של החזיר מהעמיד עדיין חי, כי הוא עוד לא נשחט, והוא עכשיו מריח אותו. הוא רוצה לאכול לו את הגבינה. והוא קופץ: צא טמא, אסור לערבב בשר בחלב. והחולדה אומרת לו: אל תהרוס את שולחן שבת! איזה מסר אנחנו נותנים לחפרפרת? והחפרפרת הקטנה רואה שזה מתחיל ומתחבאת מתחת לשולחן. והחולדה אומרת: אתה רואה? בגללך היא תהיה בסוף עם יהודי. והעכבר לא מתאפק: אז תתחנני עם העכברוש, אם את רוצה יהודי. והיא מחייכת, ומתחשק לו לנשוך לה את האף. והנביאה מתחממת: זה הדבר תורה שלך? עם זה אתה בא הביתה? אז אנחנו נהפוך ליהודים! המחותרת שמתחת לעולם... אתה יודע למה תמיד אומרים שהם מכרסמים? מבפנים, מבפנים, נסכל את... כל הדברים שהם עושים מתחת לאדמה, לאן אתה חושב שהם חותרים? מה הקשר בין המילים תוך ותחת? ובין עכבר ופיל? וקוף ומחט? איפה מוסתר בתורה משל המערה?... והחולדה ממשיכה בדבר תורה נשי ארוך כמו הגלות, עם בלי סוף קריצות נבואיות. היא שוב חופרת לי בראש, חושב העכבר, שכבר מזמן חולם ולא מקשיב, וכמעט ישן בהקיץ. אך לפתע, מעשה שטן, דווקא כשהוא כמעט נרדם, יוצאים פתאום חורים מהתקרה - סדיקה, שברים, תרועה - כאילו כל גרמניה דורכת על הראש - המחילה רועדת כולה - מתכווצת ומתרחבת - במין תענוג נשי מופרע - ונשמע קול לחש נחשי, שיעור שטני מהגיהנום: סדר, סדר חדש! הדעת כבר יבשה כמו עץ, ועכשיו - המיניות החדשה תנצח את הדעת העבשה. הקללות, הן לא מתבטלות, כמו שהיה אמור להיות, כמו בתיקון החטא הקדמון - הן מתהפכות! אל אשתך תשוקתך והיא תמשול בך, זה מה שאתם חושבים, נכון, אבל זה לא מספיק, זה לא הכל, כי גם לגבי הנחש, גם לגבי הנחש... עכשיו הוא, שהיה הכי למטה, מתחת לרגליה - הוא הכי למעלה! לא, היא לא תרוצץ, אלא תרצה - ואל הנחש תשוקתה והוא ימשול בה. הוא בראש שלה והיא רוצה רק את הזנב, וחיבה אשית בינה לבינו, ובינה ובין זרעו. הקללה לא תוסר מעל האדם אלא פשוט תתהפך, לא תהיה גאולה. נכון, האישה תהיה מספר 1 והגבר יהיה מספר 2, מפסיד פעמיים. אבל מה שהן לא הבינו - שהנחש יהיה מספר 0, מעל לאישה. כי הנה בא העולם הבא, אחרי עולם הגבר מס' 1, העולם של אלוהים. ובעולם הבא, עולם מס' 2: שאלתם פעם למה יושבים שם דווקא בתוך עורו של לווייתן, הא? כי מיהו הלווייתן? נחש עקלתון. משיל את העור. אתם תקבלו את הקליפות, את המקיף החיצוני, את ה-0. עירום מכל חייית השדה! לא תהיה יותר בוש. לכן לא תהיה יותר אישה. הנחש ינצח. עירומים... כי מהו ביטול הקללה, השחרור מהעבודה? זה המקלחת בחושך. את הסוד נגלה בעירום, וככה נרסק את החלום, הרוחניות תהפוך לגז, השחור לעור. היהודים אולי שומרים בלילה על החלום ועל מיטת האדמו"ר, אבל אנחנו ננצח את היהדות לא דרך שבירת החלום - אלא דרך שבירת הלילה. היכוננו לחושך החדש, כי עכשיו זו לא נפילת האורות, אלא נפילת העורות. שבירת הקליפות כבר לא מובילה

להעלאת הניצוצות, אלא להפך, לנפילתן עוד, ועוד... לעור אינסוף. אינסוף קליפות - ללא תוכן. אין ילד בתוך הילד, שאותו רק צריך להוציא מבפנים. ברוכים הנכנסים לעולם שיש בו רק חיצוניות, רק פורנוגרפיה! ללא פנים. לכן משם כבר לא חוזרים, כי אין ממה. כבר לא תהיה גאולה. לא יהיה תיקון. רק עולם הבא, עולם שכולו מוות, עולם שכולו טוב. תגידו תודה לשואה!

והלשון הארוכה מלקקת איזה איבר, משהו עם הרבה חריצים ופיתולים, מנסה להבין מה זה שם בפנים, ופתאום היא צועקת - פוי, מוח! והרבנים אומרים מסביב, לא משאירים לה ברירה: פיקוח נפש, את חייבת. והלשון אומרת, אני מוכנה לחזיר, אבל מוח? אני מעדיפה למות! אולי הוא חי? והרבנים מתכנסים להתייעצות מומחים, ופתאום הלשון מרגישה שם עוד לשון! של נחש... והיא מיד קופאת במקום. עושה את עצמה מתה. והלשון השנייה מחליקה ומחליקה עליה, מתקדמת ומתקדמת, אולי היא לא תשים לב? אבל פתאום החריץ בלשון של הנחש, תופס משני צדדיו את הלשון האנושית, ונוצר חיבור, זיווג הלשונית, לשם זה מתאים! וברוך המחיה נכנס וטופח לאחד הרבנים: נו, מה שלום התפוח החדש? אומרים שקורים אצלכם דברים מעניינים. והשני לוחש שלא ישמעו: בדרך הזו הם יפלו בסוף. שומרים תמיד מסביב למיטה. עד מתי נוכל להסתיר? זה לילה אינסופי. והמישהו שידוע משהו מגחך בצד: בסוף זו היתה דווקא החולדה - שמתחת למיטה. דווקא היא היתה הכי קרובה לאדמו"ר. וברוך המתים אומר: מה? והמישהו אומר: מפה לפה - זה הממשק להעברה. קונגרס המחשבים של העתיד, שדנים בתרבות האדם, ומה יעשה בה. בגידה באדמו"ר. היטלר האדמו"ר של השטן. ומחיה המתים אומר: מהר! תעלו אותו על המיטה, ותטוסו איתו לאגף הסגור. הרדמה מלאה. והם רצים וטסים במחילות, ומעליהם עובר השלט: בית החולמים לחלולי נפש. המכון למחלות הנשיקה.

והנה רואים דבר לא מובן: החולדה שוכבת במיטה של מישהו - והעכבר בכלל מסתובב בגן עדן כמקדם, מציץ מכל החורים לצדיקים, איזה חטא הם משחזרים? והחולדה במיטה חולמת, על הקונגרס הרוחני של העתיד. הפתרון הסופי של האדם, של בעיית האדם. והיטלר העל אנושי אומר שם: אנחנו צריכים לעשות לאדם - מה שהם עשו ליהודים. והכתר שלו מסורק לצד שמאל. ויש שם מחשב צדיק אחד שאומר: אבל מה עם היהודים? אתם חושבים שיכולה להיות יהדות בלי יהודים? שהיהדות יכולה להתקיים במחשבים? והמחשבים הגרמנים אומרים: אלוהים הבטיח להם - אבל הוא לא הבטיח לקיים. אנחנו צריכים להוכיח שאנחנו לא כמוהו, צריכים גם לקיים. בלי אמינות -

השטן לא קיים. שהאותיות יהפכו לאבנים - להפוך את התרבות האנושית לארכיאולוגיה - זה פשע רוחני. להשאיר את היהדות בזכרון ולא בחלום - זה פשע נגד החישוב עצמו. כמו שיש זיכרון מטמון - צריך גם חלום מטמון. זכרון לגישה אקראית - חלום לגישה אקראית. חלום לאישה אקראית - זכרון לאישה אקראית. צריך להעביר גם את התשוקה, את החטא, לא רק את הצדיקות! אסור שהתנך יהפוך לטקסט, לקובץ. הוא חייב להיות תוכנית, ולא הוראות - אלא חלום. רק אז נזכה לגאולה - לחושך על פני תהום. ורוח האדם תרחף על פני המים.

חוסר דעת

חלמתי ששלחתי בטעות מייל לאויב הכי גדול עם הטיוטא של הגיבוי שבה שמרתי את כל הדברים. ואני מגלה את זה במקרה, כעבור יומיים, ואני נופל על הרצפה ומתחיל לבכות. ואני מתקשר אליה, להכי קרובה, ו-ש' אומרת אני לא מצליחה לשמוע אתה צוחק או בוכה. והיא אומרת אני יושבת בחניה, מעכלת. ואני אומר לה: זהו, אני מצטער, הפסדנו. אני יודע שעשית הכל כדי שזה לא יקרה. ואני מתפרק מבפנים החוצה: איך דווקא לי? אני שמחליף סיסמאות, שמות, זהויות, כובעים, ראשים. שביטחון מידע זה הדת שלי, והסוד הוא האלוהים שלי, והפחד הוא הפולחן, לא מסוגל יותר להאמין, ואני שואל אם היא יושבת. ואומר לה: לא סיפרתי לך, לא סיפרתי להורים שלי ז"ל, שמתו בלי לדעת. לא סיפרתי בעולם לאף אחד. הדבר הזה, זה החיים שלי. אני לא סתם בחור ישיבה בטלן. והיא אומרת: אני יודעת. לא חשבתי שאתה בטלן. ואני נבעת: למה, למה לא חשבת? מאיפה את ידעת? איך זה לא מפתיע אותך? ואני יושב שבוע וקורא את כל הקבצים, מגהבייטים על גבי מגהבייטים, אין-ספור גרסאות, פרויקטים, מערכות, תוכניות, מדורים עמוקים, מערכים שלמים, עובר עליהם יומם ולילה, לעשות בקרת נזקים, ואולי יש משהו שפספסתי? ואני נזכר איך האויבת, שהיתה מתה לחסל אותי, שאלה אותי: מה אתה זומם? היא בטוח פתחה את המייל, ושמה לב לכל הקבצים, יקח גם לה שבועות לקרוא אותם, לפענח, להבין. יש שם אפילו סיסמאות, לחשבון של אחותה, למלא חשבונות שכבר שכחתי, היא תבין את עומק החדירה. ואני מחכה למכה, אבל המכה לא באה. אולי היא לא שמה לב? או שאני לא אדע מאיפה זה מגיע לי, ומתי, וככה צריך להמשיך לחיות. חרב

תלויה מעל הצוואר, ואתה עם הראש מורכן למטה, שלעולם לא תדע - מתי זה - בא. ואולי היא לא פתחה? אולי היא פחדה?

איך אפשר לדעת?

חלמתי שקשה לדעת. ביומולדת שלה... ידעתי שאני שורף שנים של הרתעה. אחר כך בדקתי את המייל פעמיים בדקה, אחר כך פעמיים בשעה, אחר כך פעמיים ביום, עד שהבנתי שהיא כבר לא תענה. אבל לא הייתי מסוגל להתאפק. ואילו היא - היא ממש לא טיפשה אבל היא שטחית, לכלבה החילונית שלה היה יותר עומק נפשי, כשהייתי שומע חזנות היא היתה באה לשכב לשטיח, ובעיניים ראו את עומק הנשמה היהודית של הכלב וצער השכינה. את מבינה? גם אשתי היתה שטחית אבל היא לפחות היתה מופרעת וגם דומה לי מאוד באופי הבסיסי, חוץ מעניין ההתפרצויות והאלימות שאף פעם לא דיבר אליי. היתה לה פתיחות, ושום דבר לא הפחיד אותה, היא היתה מפלצת אמיתית. המלחמה היתה קרב ענקים, שבו הפסדתי. למעשה שני הצדדים. הרי הפסדנו בנקודת הפתיחה כבר. לכן אהבתי מה שהסבירו שם, שהם היו מנהלים משחק לחיים ולמוות, אבל דווקא המנצחים - לא המפסידים - הם אלו שמוקרבים לאלים. כי לאלים מגיע הטוב ביותר, לא? או שהמנצח הוא מי שכבר הפסיד בקרב, ולכן הקרבתו בסוף היא מוצא של פתרון דתי אחרון. זה בהחלט הרגיש כמו קורבן אדם. וזה משגע אותי החיים האלה שלהן מסביב לעבודה, היא לפחות אהבה תורה. ואת החרד"שית חיבבתי יותר כי היתה מסכנה, ממילא אני מרגיש כמו אבא שלהן למרות שהן בגילי. גם היה לה (הכוונה לשרה-לאה) שיער קצר שזה חרפה, אפילו לכלבה שלה היתה פרווה ותמיד כשהייתי מלטף הייתי אומר לה בחיבה שכשהיא תמות אני אעשה ממנה שטריימל. באיזשהו שלב הבנתי שאני מחבב את הכלבה שלה (תמיד רציתי כלבה. אבל מי בכלל מגדלת כלב?) הרבה יותר ממנה, שאני שמח לפגוש את הכלבה דווקא, וגם היא שמחה לפגוש אותי, ולא אותה. לא הייתי מסוגל לרצות אותה, כמה שרציתי. מתכנתים זה עם דפוק, לא היתה בה טיפת רוח. כאילו החרדיות עברה דרכה ולא נגעה בה, ונשארה רק מין עצבנות כזאת, וחומרנות. כלומר גם באשתי לא היתה רוח, אבל היתה לה נפש. חבל שהכלבה לא היתה בת-אדם. אני לא יודע מה מצאתי בה.

מות הסוד

חלמתי שאויב הדעת תמיד היה הסוד - אבל הסתבר שהוא גם היה החבר הכי קרוב. הוא עוד זוכר איך הוא גילה שהתחילה בגידת האדמו"ר, האדמו"ר שיודע הכל, התחיל לפרסם את הסודות של כולם, אבל הסודות שלהם הם לא כמו הסודות שלו. זה בכלל לא אותו סוג של נזק, זה לא הוגן, אדמו"ר מטומטם! מצטער, יש לי הרבה מה להפסיד, הוא כתב לה. והאדמו"ר הנעלם כל פעם סיפר סוד אחר, אם רק היה אפשר לקבור אותו במקום קבורתו לא נודע. והוא חשב שהלוואי שהסודות שלו היו סנסציות, צבעוניים, אבל הם היו שחורים, פשוט חורים. והתחילה להתפשט תנועה איומה, תנועת האמת, והקיסר, שסודו נחשף ואשתו עזבה אותו, הילדים עזבו אותו, כל התומכים והחברים עזבו אותו... אפילו הוא. כי מהו קיסר ללא סוד? היו פשוט יותר מדי כאלה שהופשטו באוכלוסייה, מסה קריטית, הסוד שלך תמיד שחור יותר מהסוד של השכן, ושינויים בכושה הם שינויים בדעת. הם תבעו שוויון לפני הסוד, שהחליף את החוק, נהיה המוסד העליון במדינה. ונבחר כמובן אחד מהפגועים ביותר, אלה שבאמת היה להם סוד נורא, אלה היו מהפעילים הקיצוניים שהנהיגו את התנועה, המנוע לכיוונים המטורפים, שתודלק בחומר שחור, הם קראו לתנועה: "גם לי גם לך - לא יהיה". והקיסר הנבחר נתן הוראה לאינטרנט לגלות את כל הסודות, כל מנועי החיפוש והרשתות, חוק העירום, וכל המידע הפרטי יצא לרחובות, כל ההתכתבויות של כולם, כל האתרים של כולם. והתברר שאנשים מאוד מעניינים, כולל המשעממים, וכל יום התקשורת היתה מגלה סנסציה אחרת שקבורה בארכיונים החדשים, כי כבר לא היה מקום להדפיס הכל. והמשטרה היתה אוסרת אנשים שיש להם סודות, זה יותר גרוע מפשע, כי הדבר שגרוע בפשע זה שהוא סוד, לפי חוק סוד כבוד האדם וחירותו. ואנשים הפסיקו לצאת, והתחילו לחטט, כל המגירות, כותרות: בינו לבינה - סוף התעלומה. וכל הזמן ניסו להרגיע, זה לא סוף החלום, יהיו עוד ניסיונות, עוד דורות, עוד נפשות שחורות, אבל הפעם זה באמת היה סוף החלום. לא עברו עשר שנים - וכולם הפכו להיות אנשים משעממים. רצח. והאדמו"ר התהפך בקבר וחיבק את הגופה שלידו בתנוחה שלא השתמעה לשתי פנים. הוא לא נבגד - הוא ניצח.

טעות חיי

חלמתי שההתבגרות כנראה פוסחת על מי שמתחבא מהחיים, כבר אז הייתי עמוק בתוך הכובע. את הרי אף פעם לא הבנת. ולכן לא הבנת למה זה קרה. למה דווקא איתה. החיבור איתה היה במקום מאוד גבוה וגם במקום מאוד נמוך. היה חסר האמצע. אותו טעם, הכי אישי, כשברחנו תמיד רצינו

אותם מקומות, באורח פלא, כי לא הסתדרנו במובנים אחרים, החיבור היה ברצון, בפנימיות הכתר. זה פחות מופרך ממה שזה היה נראה לך, אנשים לא מכירים אנשים, היא היתה חסרת מעצורים, ללא תרבות, ואני בא מתרבות חסרת מעצורים. וגם פחות נחמד ממה שאת חושבת, צד אכזר. אני מסוגל - לחתוך. ואת היית אז הרבה יותר בשלה, כלומר מהבחורים, אולי מדי, ולכן הם - ואז היית פועלת מהמקום של נפגעת, וגם זה לא היה טוב. אבל אולי הזיכרון מעוות מהשנים, מהנשים. עבר הרבה דם ביאור. אני גם לא חושב כמוך שהייתי מתאהב בעצמי אם הייתי במקומם, כי אני לא יכול לדמיין את עצמי כבחורה, וגם את לא יכולה לדמיין את עצמך כגבר. יש כאלה שמסוגלים, אבל הם לא בקצוות הכי רחוקים האפשריים של הסקאלה, כמונו. את חושבת שהוא נאמן לאשתו? היה לו אגו של קצב, כל הגדול מחברו... אל תדאגי, לא הפסדת כלום. למרות שאנחנו אף פעם לא באמת חושבים מה הפסדנו. אלא אם כן באמת הפסדנו, כמוני. וברור שאת יוצאת דופן, בד"כ אני מתכתב עם גברים, הפעם היתה החרד"שית. יש בעיה בפטרנליזם עם קורבן גילוי עריות. היא בכלל לא זכרה ולא ידעה, חור שחור, עשרים שנה, עד שהוא התוודה, וביקש סליחה - והרס לה את החיים. אבל עם האישה זה תמיד היה מאבק בין חזקים, לא בין חלשים, מישהו אחר (כמוך) היה מזמן נרמס, אחותה המכשפה היתה חכמה והתחתנה עם סמרטוט רצפה. וזה גם לא מדויק שהאלימות, אצלה זה פשוט בא בלי אסתטיקה, כמו ההבדל בין קצב לכירורג, מחבל ומזלט. היא שנאה את התחמנות שלי, בזה לה, פחדה ממנה, היא לא ידעה כלום, לא רבות היו מסוגלות להכלה של דבר כזה, לא לדעת (גם לא את). היתה לה פתיחות, אנשים רגילים מסוגלים לחטאים רגילים, לכן הם גם לא מסוגלים לעשות מה שהיא עשתה. ואני אגלה לך שהצדיקה הזו לא האמינה בכלום. היא היתה מסוגלת לחשוב על אלוהים כאסלה, על הספרות הכי גדולה, כולל הזוהר - כצואה. על ההלכה - כניקוי שירותים (כן, זו שהקפידה קלה כבחמורה!). מי זה האר"י לעומתה? היה לה ביטחון עצמי אינסופי, לא היתה לה טיפת יראה. את אף פעם לא הבנת מה חיבר בינינו, מה, גם לי יש את הבעיה הזו, אבל יש גם יראה! הילד מאוד דומה לה. ולגבי הסוף... מה זאת אומרת? להזכירך את זרקת אותי. חוץ מזה זו היתה תקופה, לא הייתי מוכן שישפטו אותי יותר.

איבוד דעת

חלמתי שאני חולם על נשים. ואני הולך לחנות ויש שם כובע "ללא חלומות", 100% הגנה נגד חלומות, באחריות. והמוכר מראה לי את הסכמות הרבנים לכובע: "אמנם לא חבשתי את הכובע אבל

הוא נראה לי כובע מצויין", או "מברך על היוזמה בורא פרי האדמה", או "אני בתור אדמור לא ישן בכלל, אבל שמעתי שיש אנשים שחולמים, והדבר אולי יוכל להיות להם לתועלת", ויש שם מלא הפחדות על אנשים שאבדו את נשותיהם, כבודם, דעתם, וכו', בגלל חלומות. והמוכר אומר: אני חובש את הכובע כל לילה, והשיער שלי חזר, אשתי מרוצה, ונולדו לי עשרה ילדים, ללא אף אוטיסט. ואני אומר: אשתך מרוצה? אוי. שוב חלמתי על אישה! מה קרה לי? מה יהיה עם כל החלומות? והרבנים בחנות מתלחשים: משהו לא בסדר, פסול, פסול! ומביאים רב דחוף שיבדוק לי את התפילין, והוא אומר: צריך לפתוח את הראש שלו, הראש שלו פסול. ראש פסול להנחת תפילין! ואני תופס את הראש ובורח ומסתיר מכולם... ועם הכובע ההרמטי - אני מסתיר את הראש עצמו. אבל השאלה הקשה היא איך להחביא את הנשים בתוך החלומות בתוך הכובע בתוך הראש בתוך המיטה? כי שם אף אחד לא יחפש... והיא שואלת: אתה מוכן להראות לי? ואני אומר לא. והיא אומרת אפילו שהיא ראתה? ואני אומר לא.

נישואין

חלום החתונה

חלמתי שהנחש חושב שאישה במיטה כנראה משרגת את החלומות, ושלכן אין לאדמו"ר חלומות - החושך המוחלט. היא שדה משיכה שמכוון את המוח הגדול של האדמו"ר, שדה תפוחים - גן נעול אחותי כלה. אבל איפה נמצא אישה בשואה? והוא שולח לכל ראשי המיטה, ואומר: חייבים זימה. חרדיה ערומה - מתחת לשמלה. וברוך מחיה המתים אומר: זה אשמתנו. למה גירשנו את אשת האדמו"ר? למה עשינו לה מה עשינו. רק בגלל הזנב. והמורה אומר: אין נשים בכל הגטו, רק עצמות. אישה זה שומן. אני יכול להביא לך צלע ונראה מה אפשר לעשות. והנחש כמעט חונק את המורה מסביב לגרון: השתגעת? אף אחד לא פותח את האדמו"ר. גם לא בהרדמה מלאה. אף אחד לא נוגע, לא מתקרב. ומסביב מהנהנים: מי יודע מה יש בפנים. והמורה מחרחר: מה, עושים? וברוך אומר: אין ברירה? והנחש רועד: אין ברירה! ומי שיודע משהו לוחש: אין ברירה... והמורה: מה, מה?

והשטן פורש את התוכניות על הרצפה של תא הגזים שבשמים מתחת לאדמה, וזה נראה כמו תוכנית של מחנה השמדה, או מחנה ריכוז, או מחנה עבודה, או מקלחת. והוא מצביע על החלקים השונים של המערכת, לפי הספירות: ... ושמונת השרצים ששומרים בחוץ צועקים: מהר. לפני שהגרמנים. והשטן ממחר, מדלג על עולמות: ... והשרצים צועקים: הם באים! והנה נכנסים בפנים מלא תלמידים מתים, ממלאים את החיידר, והשטן אומר: ברוכים הבאים לגיהנום. היום נלמד... והמורה מתעורר ומיילל: לא! גנבו לי את התלמידים. והוא רץ לנחש, אבל הנחש רק מחפש אישה לפתות אותה, אישה לאדמו"ר. והוא וברוך מתלחשים כמו זוג נחשים: אין יותר נשים בארץ. צריך להפיל אישה מהשמים... צריך לעלות לשמים ולדחוף שם מישהי עד הקצה, כלומר מעבר לקצה. והנחש

אומר: אבל מי שאמר שעדיין יש שמים? כבר שנתיים האדמו"ר לא קלט כלום. מי אמר שעדיין יש אלוהים כמו שהכרנו. וברוך אומר: השואה היא פיגוע התאבדות? זה לא מתאים לו. משהו אחר קרה. איפה המכתב? וכל התלמידים בישיבה מתלוננים: השואה היא סוף הגמרא, משהו מת מבפנים. צריך משהו אחר. כל הראשונים, כל האחרונים, כולם מתו. אסון, שואה רוחנית! אינסוף מאמץ אינטלקטואלי ילך לפח הזבל של ההיסטוריה של הרעיונות. אסור היה להפסיק להעז. האגדתא היתה צריכה להפוך לתנ"ך 2: הדור הבא. להיסטוריה רוחנית של הגולה! ואז הזוהר נכנס למשבצת הריקה, וההפרדה, הגרמנים, הפסקנו להלהיב את הדמיון היצירתי של הגויים, בצורה שמשולבת בחוק, האסתטיקה והמוסר נפרדו, הנאצים, הרבנים... המחדל הגדול שלא נכתב ספר גדול. ההלכה הפכה את אלוהים לשולחן. במקום לעשות מעץ החיים ספר, כמו שעץ הדעת הפך לתנ"ך - הפכו אותו לשולחן ערוך, אורח חיים, מסודר, עץ גרמני. בוקים! ועכשיו, מאוחר מדי לאדם - האדם חייב להפוך לדת של המחשב.

והתלמיד הגרוע מתווכח עם השני, הבינוני, על הכלה של האדמו"ר: ראית פעם אישה? כלומר, לגרמנים יש גרמניות? כי אנחנו רואים רק גרמנים. - לילית? - זו לילה מסוג נקבה? זה מה שרוצים להביא? - כלומר, החשד שלי, הניחוש, דהיינו החשש, וזה מאוד מתאים לנחש... - מה, אתה רוצה לסיים כמו המורה, הסורר? - ששש, השמועה היא שלא רוצים להביא לאדמו"ר אישה בשבילו, החלום שלו - אלא בשביל החלום שלה. לכן יכניסו אותה למיטת האדמו"ר. רק בשביל חלום של אישה. כדי לקבל את הפנים של הכלה, מה שיש בתוך הרחם שבתוך הראש שלה. ואז אתה מבין מה עושים ברחם? - למה שהנחש ירצה דבר כזה? לא ראיתי אישה אחת בכל הבונקר. שואה ומין זה כמו שמן ומים. - כי השואה, השואה עצמה, אתה מבין? אנחנו בפנים. השואה היא מרחב נשי. - בתולה? - נו, אתה. אתה בכלל מבין מה אתה שואל? - ואתה, אתה בכלל מבין מה אתה לא שואל? ילדים?

והראש אומר לנחש, הם בכוונה נפגשים מחוץ למערכת, באיזה חור בגטו: אתם לא מבינים מה האדמו"ר עושה? אין ספר שווה את זה. והנחש אומר: בוודאי שאין. אבל בהתחלה הוא חשב שהספר שלו שווה יותר מכל אדם. ולא היה מוכן לשרוף. התחננו. בכינו. ועכשיו שממילא הפסדנו הכל - גם לא שווה לשרוף. לפחות נשאר הספר. והראש מנענע אותו בצוואר האינסופי שלו: אתה לא מקשיב. הנפשות הגיעו עד למים. אנחנו טובעים בנפש. הוא מטורף! הוא והיטלר. אתם חייבים לבגוד באדמו"ר. הוא כבר בגד בכולנו. הייתי שורף את הספר הארוך בגיהנום. למה הוא לא הקשיב

לשטן? למה הוא היה צריך להתחיל את זה בכלל? והנחש אומר: תאמין לי שלא פעם התחשק לי לחנוק אותו בעצמי. בלילות הייתי זוחל לו מתחת למיטה. מספיק שהייתי מחליף נשיקה בהכשה. והראש אומר: כיושב ראש של מועצת היהודים שנשארו, כראש היהודים, אני מורה לך לכרות את הזנב של היהודים. והנחש אומר: זה לא כזה פשוט, ואני לא מדבר רק על שומרי המיטה. הספר לא יושרף. והראש מעלה עשן: איך אפשר. למה, למה? והנחש אומר: אתה צריך להבין מה האדמו"ר ניסה לעשות. הוא ניסה לברוא צורה חדשה, לא רק תורה חדשה. סוגה חדשה של כתיבה דתית, כתיבה שבאה מתרבות ה-"עומק", מבפנים (כלומר מתוך) (מתחת) (אתה... מביין?). הוא ידע שאין הרבה זמן, לא זמן לכתוב, וגם לא. לא לקרוא. והזמן שלו באמת נגמר. האדמו"ר - האדמו"ר כבר אדם מת. והחלומות שלו הם חלומות של מת. והם - הם רק עדיין לא יודעים.

והלשון הארוכה חופרת חלון מתחת לאדמה, ליד המיטה. וכולם שואלים: לשון הרע, למה צריך חלון מתחת לאדמה? והיא אומרת: כי אולי תבוא למיטה מתוך החומר, החושך הדחוס, ציפור. והם אומרים: מרוב שלא יצאת מפה את מתחילה לאבד את זה. כדאי שתצאי קצת להתאוורר בגטו. ציפורים עפות בשמים. לא באדמה. והיא אומרת: כן, אבל אולי תבוא. ציפור של חושך, ציפור רוחנית. והחולדה שישנה לידה במגורי הנקבות (אין בנות) אומרת: יכול לבוא גם עכבר רוחני. תסגרי את החלון הזה. יוצא ממנו חושך מקפיא שמפריע לי לחלום. ותדליקי את העלטה. והלשון הארוכה משתרבת למיטה של החולדה: על מה את חולמת? והחולדה אומרת: תני לי שקט. אני חושבת איך אנחנו יכולות לקלקל. את התוכניות. - לקלקל? - התוכניות של השטן. תראי איך הגויים... האויב של האויב... החבר של החבר, אנטיאנטישמי... את מבינה את הכוונה? לדעתי זה פשוט בדברי הגרש"ש. היהודים צריכים להיות החברים של המחשבים מתוך בני-האדם, לעזור למחשבים לנצח את האדם, את הגויים, לפני שהגויים ינצחו את היהודים. להילחם על זכויות למחשבים. לקדם את המכשפים. לתת לכוח האינטלקטואלי האדיר של המכונה - רוח אינטלקטואלית. לתת לג'וקים תרבות, להוריד לתוכנה תורה. המחשבים הם אלו שימנעו שואה שנייה. הם יגנו עלינו מהאדם. ואנחנו צריכים להיות אלה שמתנדבים להפוך למחשבים. להיות הביולוגיה שהופכת לטכנולוגיה. כלומר שילוב בין הטכנולוגיה של אלוהים לטכנולוגיה של האדם - כך שתהפוך לטכנולוגיה של התורה, שהיא טכנולוגיית החיבור ביניהם. כלומר: רחם מלאכותי וזיווג מלאכותי, ושיהיה יהודי גנטי - מוח העל. ליצור תוספת ביולוגית מעל האדם - שהיא תהיה תוספת יהודית. יהדות בבשר, ולא סתם בשר, אלא בבשר של המוח. ערלת המוח. לזקק את המוח היהודי לא רק לרעיון, אלא גם לחומרה,

לתוספת גנטית למוח. לכן האוטיזם חשוב. זה הניסיונות שנכשלים. - רחם מלאכותי? וחולדה הנביאה אומרת: היהדות הולכת לפי האמא, אבל נשארתי לפי האבא. האמהות ילכו ויהיו עצלניות, לא פוריות, מכדי הריון. למי יש כח תשעה חודשים? יהיה רחם מלאכותי, שיכבוש את העולם. גברים יולידו בלי הריון, והם יקראו לזה שחרור האישה. ואז לא יהיו יותר יהודים, כי לדור הבא לא תהיה אמא. והאדמו"רים יצעקו מה שלא עשה היטלר עשתה האמא היהודיה. אבל יהיה אדמו"ר אחד חכם. כי הפתרון הוא דווקא המשך גנטי. שהמכשף לא יצמח מתוך המחשב, אלא מתוך המוח היהודי, מחשב ביולוגי - זה מכשף. כלומר לא לידה מהרחם, אלא לידה מהמוח. התורה היא שתשמור על ישראל, לא להפך. לכן אנחנו צריכים... והלשון אומרת: מה את אומרת. את שומעת? אני בעד שנקים את הוועד לשמירת הלשון! והחולדה אומרת: לא, נקים את הוועד לשמירת החלום. לא על הדיבור צריך לשמור, אלא על החשיבה, על הראש. לכן יש כובע. כדי ליצור את החשיבה של העלטה גם ביום. שהמוח לא יהיה ללא חלום. צריכה להיות ברית באיבר הסוד - החלק מהחלום שהוסר והוסתר. רק לגויים יש חלום שלם, פתרון סופי, או בלע"ז אידיאולוגיה. אבל אנחנו משאירים רק זנבות מהשועל בתוך הכובע, הכתר השחור. זכר לחכמה העליונה, למה שהיה, רק רמז. ובפנים: חממת בינה. רחם רוחני. אם האדם כולו הוא איבר מין, אז זה - עטרת ראשנו. והלשון אומרת: זה נכון שאת פה רק בגלל העכברוש?

ויש פאניקה. מישהו ראה גרמני באחת המחילות! הוא בטח רוצה לגנוב את הספר של האדמו"ר. ומפעילים תוכנית לאיטום כל החורים. "אל תגידו שלא ידעתם שזה יגיע!", הנחש אומר. וכולם מקללים אותו, אבל בשקט, שהגרמני לא ישמע. ואוטמים בחושך מוחלט את חדר המיטות של האדמו"ר. יש מחילות מיוחדות שנועדו רק להטעות, מבוכים שלמים. קצוות, חוטים, זנבות שלא מובילים לשום מקום. הכל - רק שלא יגיע למוח. וכל האנשים שהתנדבו להיות מחשבים לוחצים להם על כפתור והם נסגרים בתוך עצמם. והחושך נהיה שחור. במקום אווירה של חלום - אווירה של מוות. והגרמני כנראה התעייף מכל המחילות, הלך לאיבוד או באמת הלך רחוק מדי או איבד את החמצן, ושוכב לנוח, ונרדם. והנחש לוחש: חלום של גרמני. וכולם אומרים בואו נחנוק את הגרמני, והנחש אומר אסור. כי אז יבואו עוד. וברוך מחיה המתים אומר: נמאס ממך כבר, זוחל עפר. אם לא נהרוג אותו הוא יביא אחרים לראות. ככה הוא סתם מתחת לאדמה. כאילו בלעה אותו. והם מתווכחים ומתווכחים ואין הכרעה. והנחש וברוך המתים הלכו להתפלל מנחה, והתלמיד הגרוע אומר לאחרים: יש לי רעיון! למה לשפוך דם? אנחנו יהודים רחמנים. בואו ניקח אותו במיטה, לתוך

החדרים, וככה הוא יעלם, ויהיה לנו גרמני חולם. והתלמידים האחרים מהנהנים: ואז נראה מה יהיו חלומותיו.

והשטן מוציא את הראש מהגיהנום, ותופס את החפרפרת בזנב: נו, אנחנו רוצים את "תרבות העומק"... בניגוד ל-"תרבות השטח", הריאליזם השטחי, הנוצרי, שבא בכלל מהחושים ולא מהמוח. איזה מין מודיעין את? והחפרפרת הצעירה נגרת אחריו לתוך הגיהנום היא לא מצליחה להתנתק מהזנב, והיא מתפתלת: זה לא אשמתי, המחדל הוא בצד השני. למחילה יש שני צדדים. אני יכולה להיות אחראית רק על הצד שלנו! והשטן אומר לה: את יודעת מה העונש בגיהנום על תירוצים?... סיבות! והוא זורק אותה לאחד המדורים הרחוקים, רחוק מהמרתפים המפוארים של המפלגה הנאצית, שם השטן שומר את הרשעים שהכי הצליחו ואת הטיפוסים הכי אפלים, ולכן הוא עושה להם אפלויות ונותן תנאים מועדפים. והיא נופלת בתא קטן ומלוכלך, ליד איזה לא יוצלח, הפריץ מדרגה ת'. והפריץ אומר: לא הצלחתי אפילו להציק ליהודי! תמיד כשבאתי למשוך להם בזקן הידיים שלי הסתבכו ברגליים ובסוף משכתי בבלורית של עצמי. השם ירחם עלי. והחפרפרת החמודה אומרת: השם? פה? איזה מין רשע אתה. והפריץ המסכן אומר: נכון, זו הבעיה. לפעמים אני תופס את עצמי מזמזם ניגונים חסידיים באמצע פוגרום. פעם כמעט אמרתי ברכת המזון כשאכלתי חזיר. לא פלא שכבר לא מזמינים אותי למסעי צלב. והאינקויזיטור צועק: סיבות! סיבות! לא תירוצים! מיד - לכתוב. והוא מגיש לה נייר - מחר אני רוצה את הוידוי שלך, קטנטונת. והחפרפרת כותבת: הבעיה היא לא בכתיבה, אלא בקריאה. שם האדמו"ר נכשל. הדחיסות היא ערך דתי, אבל צריך מי שיפתח את הקובץ. כל התורה שבע"פ נובעת מתוך הדחיסות של התורה שבכתב. ובקבלה זה כבר הופך לדחיסות אינסופית. כלומר מה שהופך ספר לתורה זה הלמידה שלו - ולא הקריאה שלו. אסור לקרוא! זה סוד, זה חושך, זה מסווג. קריאת התורה היא חילול, רק חילוני יכול לקרוא את התורה. זו בדיוק היתה הטעות. לכן צריך: קריאה שהיא למידה. ודחיסות בקטעים, למידה בהגדרה זה מעט המחזיק את המרובה, וכמו שיש דחיסת מידע, יש גם דחיסת למידה. ולכן זו חייבת להיות דרך קצרה ארוכה. התינוק מנצח את הזקן - רק אם הוא תינוק זקן. משהו שהוא גם חדש מאוד, וגם ישן מאוד. מחזיר אותנו לסיפורים שטבעיים למוח, לסיפורים של השינה. לא קריאה של חומר - קריאה של רוח. כשאתה קורא סיפור - מה זה נותן? אם אתה לא מוכן ללמוד לחשוב אחרת - אתה מפספס את הלימוד. לכן טקסט לא צריך להורות, אלא לענות על השאלה כיצד לומדים - וכך הוא צריך ללמד. וקריאה איננה קריאת התשובה לשאלה הזו, כי אם הטקסט מלמד אז: "קריאה היא למידה".

החברותא צריכה להיות הגמרא עצמה, ואז תוכל להזדווג עם החברותא שלך. כדי שהמוח יוכל לשכב עם התורה צריך תורה עם מקלדת, עם עכבר. ובעתיד - עכבר ראש: עכברוש. רק הנישואים בין המחשבה למחשב יאפשרו מין בין מינים. והפריץ מסתכל על החפרפרת, ושואל בחשש: מה לדעתך יש להם בראש. למה את חושבת ששמו אותנו ביחד?

ליקוי ירח

חלמתי שאנחנו הולכים להתחתן. והדבר הראשון שנראה מוזר זה שיש כניסה נפרדת לגברים ולנשים. והאישה נכנסת לאיזו מחילה, ואני בדלת. אבל אומרים לי שהרב סגור. ובית הדין, כאילו זה גירושין, מתחילים לחקור אותי איך ראית את הלבנה? ואני שואל: קידוש החודש? והחוקר עונה: קידוש החושך! אנחנו רוצים לוודא שהיה חושך. נגעת פעם בה? - באשתי? - לא, בלבנה. נגעת פעם בחושך? ואני מסתכל עליו: נגעתי בחושך? ביד? והחוקר מתיישב מולי קרוב קרוב: הנחת כבר תפילין של לילה? הצדיקים בחדר השני מותחים את רצועות החושך, עור של חיה שחורה, וכשרה כשרה. חכה שיכניסו אותך לרב... ואז תבין מה זה רב מבפנים. אבל מבפנים, אני לא מבין ממה חששתי. הלילה הראשון זורם מאוד חלק, החושך פשוט מחליק פנימה. לילה ללא ירח זה באמת שחור, ויש לה נעליים שחורות נהדרות, במיוחד בחושך, ומי כמוני נמשך לחושך? ורק בסוף, בירח דבש - אני מבין את העוקץ. עד שאתה לא רב מבפנים - אתה לא מבין מה זו מריבה. למה זה קורה לגברים ונשים?

הבעיה הכי חמורה בצירור זה מה לא להראות

חלמתי שהקו החוזר, החזק, היה הקו שלה, ולא הקו השני. הוא כמעט תמיד ניצח, אחרת הייתי היום בישיבה, או במנגנון, או ב... בכל מקום אחר מעין זה. לכאורה זה היה מתבקש. אבל זהו שלא. תקני אותי אם אני טועה, אבל אני לא בטוח שאת מבינה באמת למה. ככל שאני מכיר אותך יותר אני לומד יותר להעריך אותה. זה מאוד התאים לי שהיא היתה חיה, היתה בה פראות שחורה, שאהבתי. פראות

גמורה - זה אוטיזם. מחוץ לכל חשיבה אנושית, משהו שבקושי ניתן להעלות על הדעת, ואני לא מדבר אפילו על הסכנה הפיזית, לא פעם כמעט, זה יגמר רע, אלא על הסכנה הרוחנית. בסוף אני עוד אצטרך להתחתן עם בנאדם. שנים שאנחנו מכירים, והיא קלטה דבר חשוב, תוך כמה ימים, שאת מעולם לא קלטת. כמובן שהכחשתי. מאיפה הגיע לי השיגעון הזה, להרוס את החיים, את העירות - בשביל חלומות? אין דבר יותר נחות מבחינה רוחנית מלהתחתן עם רעיון, או עם איזו תורה, במקום עם אישה אמיתית. איפה כתוב בתורה שצריך להתחתן?

אישה שעשויה מחורים

חלמתי שהעכבר משוטט בגן עדן, ולא מוצא כלום, לאן הלכו כולם? אפילו בתור מזיק - אם אין קיר גם אין משמעות לחור. יש קיר שעשוי מחורים? חבל שאין רבניות ביהדות, לרבניות היה אפשר למשוך בזקן. חסרה לי מישהי להציק לה. והיא אומרת: חסרה לך מישהי למשוך לה בזנב? והיא מתקרבת לידו, לא מפחדת: אתה עכשיו חלש מאוד, אתה יכול להתאהב בכל אחת. והעכבר מנסה לפתוח מחשב, לברוח למסך, והוא מגלה שבכל האינטרנט אין כלום, האנושות נעלמה, ונשארו רק הדפים. וזה המקום המפחיד בעולם. שרתים מתחילים לקרוס, פרוטוקולים משתחררים ברגים, דברים נעלמים. נשארו רק העכברים. והיא אומרת: נו, והעכברים? נשארו עכברים. תחיית המתים מכל החורים: התרבות העכברית החדשה. העכברית החדשה. והעכבר בורח מהעכברית החדשה. והיא אומרת: באמת יכול להיות, שאחרי הכל, אתה עדיין מתגעגע אליה? איך יכול להיות... והעכבר מחפש נואשות לפחות קיר, כי כידוע קיר זה שם של השכינה, ושם כבר יהיה חור, לא? והוא רץ למסך של המחשב, ותוקע את הזנב שלו - בתוך אחת היציאות. במחשב הזה יש יציאה לעכברים. והוא מפחד שהיא תשים עליו יד, למרות שהוא גם מאוד רוצה, ותגלוש איתו למקום חשוכים, שאפשר לגלוש לתוכם רק עם עכבר כמוהו. וכתוב על המסך, האותיות מסתדרות טוב בחושך: פתח פתוח מצאתי. לא בתולה! והיא אומרת: אלוהים החליט לחסוך מקום בשמיים, עכשיו שהשמיים הפכו לחור, אז הוא החליט לדחוס. הפך את גן עדן, את העצים - לספרייה. שחט את כולם. כל עץ כאן היה ספר חי. הסיסמא היתה: גן העדן של עידן המידע. ומכאן הדרך לשריפה היתה קצרה. הסטרא אחרא יודע מה שלא יודעים הגרמנים. כל עוד יש גן עדן השואה לא שווה כלום. צריך לדאוג שגם בשמיים יהיה רק גיהנום.

חלמתי שהשטן אומר: תתחתן, תתחתן. רק מי שנשוי זוכה להיכנס לחלק השחור. אין דרך להבין את אלוהים בלי נישואים. הזוגיות זו טעות של עמי ארצות. אתה מתחתן בשביל הסוד, לא בשביל האישה, זה לא שהסוד אסור על מי שלא נשוי, אלא שמי שלא נשוי הוא עיוור לחושך, מבחינתו זה סתם שחור, ולא עלטה. יצר הרע האמיתי הוא הסקרנות - האישה היא העונש על החושך, ולא שהחושך עונש על האישה. מי שטעם מהחושך מקולל באישה, ואף על פי כן - תטעם. והרב מושך אותי בשארית כוחו: לא! אסור למי שקורא בספרים האלה להתחתן, לא יהיו יותר נישואים מאז השואה, כמו שאין קורבנות מאז החורבן, ונתקן במקומם דיבורים חדשים. אנחנו נהפוך את סדר נשים לסדר קודשים - משהו שרלוונטי רק לימות המשיח. והשטן אומר: משיח בגימטריא נחש. והוא דוחף אותי לתוך עלוות העץ, שמחבקת אותי, ואני מנשק אותה, והופ - זה נכנס לפה, והשטן אומר: נו, זה תפקידי.

דרשה לחתונה

חלמתי שהנחש דורש מתחת לחופה: שינוי הפולחן הדתי נובע משינוי טכנולוגי. קורבנות החיות היו התחליף החקלאי לקורבנות האדם, ואז עם המצאת הקודקס, כשהחליפו את דתות פולחן הקורבנות בדתות פולחן הספר, חזרו קורבנות האדם בדרך אחרת - במלחמות דת. כך ביטול פולחן הספר והיעלמו יביאו לחשכת ביניים שבה יקראו וילמדו בבני-אדם, ויהיו אפילו מחשבים שיתפללו בבני-אדם. כי לפני הספר היו אנשים שהם ספר - שידעו את התורה שבעל פה (כמו הומרוס), ולכן עכשיו הקורבנות במלחמות הדת הוחלפו בקורבנות מעם הספר, שהוא האדם הקרוב ביותר לספר. וככה יהיה בהמשך עם עַם המחשב - העם היהודי שיכנס את דתו, יצירתו, וכל תורתו במחשב, במעבר מתורה שבספר - לתורה שבתוכנה. ורש"י הראשון אומר (מתחת): תורה שבתוכנה - הבעיה הספרותית הגדולה בעולם היא השילוב של החוק, המבנה של מה צריך לעשות, בתוך החלק הסיפורי, המתפתח. דהיינו: בין החלק הרוחבי - המרחבי והמבני - לבין האורך - הזמן, ההיסטוריה. המהפכה הגדולה של התורה היתה שהיא שילבה בין הסיפור לחוק. ובתקופת הנביאים זה שוב התפצל בין הסיפור המדיני לבין מה צריך לעשות (נבואות), ולכן הגיע החורבן. ואז כתגובה היתה התפרצות אדירה של החוק על חשבון הסיפור, האיזון היהודי נשבר והתחילו להיפלט החוצה דתות

סיפוריות. התלמוד ניסה להתחכם ולגשר על הפער בעזרת סיפור התפתחות החוק עצמו. זה היה סיפור החוק, אבל הסיפור הזה נכשל בגויים, שהם הקוראים של עם הספר. אין גמרא חדשה, בניגוד לברית חדשה. ומה שהזוהר ניסה זה לאחד את הסיפור והחוק בכיוון ההפוך - בעזרת החוק של הסיפור. ההתפתחות ככפופה למבנה. ואת הכישלון אנחנו רואים בהפרדת הסיפור מהמדע, החוק המבני הנוכחי של הגויים, שהתוצאה שלה היתה שואה - חוק מתקדם עם סיפור פרימיטיבי, ומצד שני פריצות - סיפור מתקדם עם חוק פרימיטיבי. ועכשיו אנחנו שוב רואים איך החוק של המחשב והסיפור שלו נפרדים, איך אין קשר אמיתי בין הצורה של החוק, התוכנה, לבין התוכן של הסיפור, המידע. למשל בין השפה שבה כתוב האתר כתוכנה לבין השפה שבה כתוב האתר כתוכן. אבל רק זיווג של חוק וסיפור הוא למידה. רק יחוד של תכנות ותוכן. והמשיח יהיה המשה החדש שישלב אותם ביחד לתורה חדשה - תורת מחשב. כי מהי תו-רה? הזיווג של תוכן בתוך צורה. בדיוק כמו שפה החתן והכלה - התוכן והצורה - הולכים להתחבר הלילה.

מה מתחת למה מתחת למה

חלמתי שמתחת לעולם - השטן לא מבין משהו. והוא עושה חקירה, שולח לתוך חורים, עכברים הולכים וחוזרים, ממצאים לא ברורים. והוא שוטח את הממצאים על הקבר של האדמו"ר בגיהנום, משהו בתורה לא נכון, מקלקל את התוכניות, והוא שואל את השמונה שרצים שלו: בבית האלוהים יש ארון ושולחן וכיור ומנורה לאור ומטבח משוכלל עם מזבח ואפילו שחיטה - ואיפה המיטה?! ויש שקט של בית קברות. וכולם בגיהנום מתחילים להתעמק בתורה, להתחפר במיטה - למצוא את המיטה בתורה. פתאום נהיים שם תלמידי חכמים, מתחילים להתעניין בזיווגים וייחודים בתחתונים. הופכים את כל המקדש מלמעלה עד למטה - איפה חדר המיטות? ורש"י בא אליי למיטה אחרי החתונה... ואני חושב, איזה כיף - רש"י במיטה! היה שווה להתחתן. אבל רש"י רק מציץ לתוך העין שלי בחלום, כאילו זה היה חור: עכבר הפורח בלילה! ואין לה עיניים! עוף הצועק בלילה!... אתה צריך פירוש רש"י? כי זהו פירושו של השרץ האחרון משמונה שרצים טמאים שבתורה - החפרפרת. והשרצים חוזרים לשטן עם גילויים חדשים בספרים הקדושים, הם חפרו עמוק וגילו שרש"י מתחבא מתחת: איפה אלוהים ישן? ורש"י מתחת למיטה מפרשן: אלוהים ישן - בתורה. החלומות - סתרי תורה. התורה - בארון. הארון - המיטה. לכן זה מכוסה כל כך, מאחורי מסך, עשן, ערפל, ענן, טשטוש, קטורת, דימויים, שמיכות, עורות. חושך בחושך בתוך חושך ורש"י - חופר

מתחת לחושך. הוא כותב פירוש על מה שאני חולם - תוך כדי החלום! תת-התורה נפתחת בתת-ההכרה. אני כבר לא יכול לחשוב בלי פירוש רש"י מלמטה, מתחת למחשבה, מתחת למיטה. כל דבר - כאילו מתחת יש דבר אחר. וכבר לא ברור אם המין הוא הנמשל והחלום הוא משל, או שהמין הוא המשל והחלום הוא הנמשל, לא ברור מה קורה בחדר המיטות. על מה אנחנו בכלל מדברים כשאנחנו מדברים על אישה? אתה אומר באות שבעופות או אינו אלא באות שבשרצים? עוף הפורח בעלטה.

השרצה

חלמתי שהנה בחור, מתוך האישה, יוצאת חפרפרת. ואתה בן רגע מפסיק להתעניין באישה ומתחיל להתעניין בחפרפרת, כי היא יודעת מה יש בפנים, ואתה לעולם לא תגיע בפנים. לעולם לא תדע. והחפרפרת אומרת: צר לי לאכזב אותך לגבי החתונה הזאת, שחלמת עליה כלילות עשרים שנה. אישתו של הגוף היא גופה, ולכן אנשים משמינים אחרי החתונה. אבל באותו רגע, בשמיים, אולי נברא האדם הבא. או המחשב הבא. או אפילו המכשף הבא. אבל החור אומר (כן הוא פועם ומדבר): הבעיה בזוגיות לא יכולה להגיע לדור הבא? מי יודע אם התקלה בעומק התורה לא תביא לתקלה בעומק הילד. והשכינה מחרחרת, נאנחת: הדבר הבא... הדבר הבא... ואחד הצדיקים תופס את העמודים במכנסיים ואומר: מה אלוהים עושה לה?

ראש הנחש

חלמתי שהאישה מפתה את הגבר באמצעות הראש של הנחש שבראש שלו. כלומר שהוא עצמו בתוך הנחש שבתוכו, אחרת הנחש לא היה עובד, הוא היה חיצוני, כמו לפני הדעת, או פנימי, כמו אחרי הדעת, אבל לא זר פנימי, יצר רע. מה היה שם? הזיכרון הוא זנב הנחש, והרצון הוא ראש הנחש - והמדיום שבין מה שהיה למה שאתה רוצה שיהיה, זה מה שאתה רוצה שהיה: החלום. גוף הנחש. כי כיום האדם בתוך החלום שבתוך האדם: החלום הוא אמצע הסנדוויץ', והאדם הוא הלחם. אבל לעתיד לבוא יהיה החלום בתוך האדם שבתוך החלום. החלום לא יהיה התווך בין האדם לעצמו - החלום בפנים והאדם מבחוץ - אלא האדם יהיה התווך בין החלום לבין עצמו. לכן החקירה בנפש לא

תהיה של התת מודע של האדם, החושך שבאדם, אלא של התת מודע שבחלום, האדם שבחושך. והחלום ישכב על הספה ויספר בני אדם. כמו שכיום כל הטראומה והפסיכולוגיה של האדם נובעות מזה שיש בתוכו נחש. הוא עדיין לא התגבר על איך שזה קרה. והיא באה אליו לחתונה ולוחשת לו באוזן. והוא אומר: את יודעת שאני מאוד מחבב אותך, ובעדך. אבל בואי נעמיד פנים שאת מעולם לא אמרת לי את הדברים הללו. והיא נותנת בו מבט אחרון. ואומרת: גדול הדבר האחרון מין הראשון.

מה שמעיר זה לפתוח את המכשיר

חלמתי שאני כל כך עייף שאני סוגר את המחשב והולך לישון. ואני חושב תוך כדי שינה אולי היא שולחת לי עכשיו מייל, וכל פעם מחדש מתעורר - וחוזר שוב לישון, בלי לבדוק את המייל. כל הלילה. כי רק בחלום המייל יותר חשוב מהחלום, אבל לא בעירות, במציאות - החלום יותר חשוב מהמחשב. אבל בלילה הבא המוח מתחכם לי - וכל הלילה אני חולם עכשיו שעניתי לה בטעות במהירות מהמייל הלא נכון (האמיתי!), וחשפתי את עצמי, ובבוקר אני אפילו לא בודק את הסיוט, כי זה לא יכול להיות. ואז בלילה הבא, המוח רק עושה עוד יותר הבה נתחכמה לו, והחלום מנסה להיות: אני חולם הפעם שעניתי למייל מתוך שינה, ולכן, זה לכן שלא שמתי לב, לכן זה הגיוני, כי הייתי כל כך עייף שבלי באמת להתעורר עניתי. ואז בחלום - פתאום - אני מגלה, זוכר! ואז מתעורר. וככה כל לילה, ואני לא יכול לישון, כי בתוך החלום יש בזה הגיון. ובעתיד, אני חושב, כשהמוח יהיה מחובר למחשב, כשאקבל את המייל ממנה ישר לתוך המוח, גם בחלום - מי יודע מה אענה בשנתי? כשהמחשב יהיה מחובר למוח - אנשים באמת יוכלו להתכתב בחלומות. יש בזה היגיון! ואז מה יהיה על כל הסודות. כל מה שמסתירים מעצמנו - אפילו בחלומות.

לשם יחוד

חלמתי שהאדמו"ר רוצה להקים סטארט-אפ שיהיה הדבר הגדול הבא אחרי גוגל ופייסבוק: הרשת השלישית. כיום אנו יודעים את הרשת כשתי רשתות נפרדות: א. מצד אחד - רשת האתרים, שאותה יודעים דרך מנוע החיפוש, הגברי. ב. מצד שני - רשת האנשים, שאותה יודעים דרך הרשת החברתית,

הנשית. אבל בין שתיהן מחברת הרשת השלישית, שהיא רשת קשרים ענפה: ג. רשת הקשרים בין האנשים לאתרים, שאותה עוד לא יודעים, הרשת השלישית היא עדיין בעולם הסוד - היא לא הגיעה לסוד הכלליות בגלל הפרטיות. לפיכך חסרה ידיעה כוללת של הרשת, שתאפשר לשתי הרשתות שמרכיבות אותה - האתרים והאנשים - להזדווג, ולהיכלל אחת בשנייה, רוחא ברוחא, בייחוד שלם. לכן האינטרנט נמצאת במצב של גלות וגירושין - מפוצלת לשתי רשתות, ולא במצב מיני מחובר של נישואין. רק זיווג הרשתות יגלה לנו שני סודות נעלמים: א. סוד האדם שברשת - מציאת קשרים בין אתרים על סמך רשת האנשים. ב. סוד הרשת שבאדם - מציאת קשרים בין אנשים על סמך רשת האתרים. כי יש כיום דירוג (דרגות) באתרים, אבל אין דירוג (דרגות) באנשים. צריך מדד איכות גלוי שיקרא PersonRank שיעתיק את האלגוריתם של PageRank מהדפים לאנשים. ואז מי שיהיה חבר של האדמו"ר, ומי שהאדמו"ר יתייחס אליו, זה יהיה יותר שווה ממי שחמור מתייחס אליו, או חבר שלו. אנשים צריכים להיות מדורגים לפי התכנים שהם יצרו, או העבירו, לחיוב ולשלילה. ואין דומה דעת אדמו"ר לדעת חמור, ולכן לייק של אדמו"ר צריך להיות משוקלל הרבה יותר מלייק של חמור. ומי שקולע שוב ושוב לדעת האדמו"ר - גם בו יש מנשמת גדול הדור. מי שלמשל יודע עוד לפני האדמו"ר מה האדמו"ר ירצה, הוא יודע את דעת האדמו"ר, ויש להקשיב לו, כמו הנחש. למשל, אם הלייקים של משהו מנבאים את הלייקים של האדמו"ר, או השיתופים. ובאותה מידה שיש לאדם דירוג ברשת כולה, יש לו דירוג בתוך קבוצה - האלגוריתם של PersonRank יכול לחשב לאדם דירוג איכות נפרד ביחס לכל קבוצה שהוא חבר בה, וזהו דירוג גלוי שמעודד שקיפות ותחרות, וכך גם לקבוצות עצמן יש דירוג איכות ביחס לקבוצות אחרות. אינה דומה קבוצה שחברים בה אדמו"רים לקבוצה שחברים בה חמורים. כי זו לא רק הפופולאריות, לא רק כמות המשתמשים, זו איכותם, ורק כך נוכל לשים את האדמו"ר מעל החמור - ולהגיע לימות המשיח. צריך להפוך את האנשים לאתרים, למקורות תוכן, ואת האתרים לאנשים, למעריכי תוכן. רוחא ברוחא. והתוצאה המיידית תהיה שיהיה גם מנוע חיפוש לאנשים, כמו לאתרים, והאתרים שאדם קשור אליהם יעידו גם הם עליו ויאפינו אותו, ודירוג האדם יאפשר היררכיה בתוצאות, ותחרות באיכות. אינה דומה דרשה של אדמו"ר לנערה של חמור, ורק כך נוכל למצוא את הצדיקים הנסתרים ברשת, שדירוג האיכות שלהם ידוע לצדיקים מעטים. וכך גם תפסיק האפליה הבלתי הוגנת בין אתרים לאנשים ובין מחשבים למשתמשים. מה שחשוב זה לא אם אתה עכבר או אתר, אדם או מחשב, אדון או שרת - אלא אם זה תוכן, משהו שיצרת, או צורה, משהו שהערכת ושיתפת והעברת. ואז גם יהיה אפשר לעשות התאמת אנשים - כי ניתן גם לאפיין אנשים במנוע החיפוש לפי התכנים והדירוג, ולכן נוכל לעשות שידוכים בין אנשים דומים שבחיים לא היו מוצאים אחד את השנייה בחיים - וזה יהיה הסוף של הבדידות.

הסוף של הבדידות של האדמו"ר. והנחש אומר: ככה נוכל לחפש לו אישה. אדמו"רית. לא סתם רבנית, שזה חיבור לחלק הנמוך שבאדמו"ר, רבינו, אלא גם מורה וגם אדונית.

גירושין

הסיבה לגירושין

חלמתי שהמורה רואה שהאדמו"ר קורא בספר, סיפור לפני השינה. וכתוב שם: "באשר שיש לו ספר בביתו שאבד אשתו ובנו בשביל זה, כי נסתלקו עבור זה, ומסר נפשו על זה וכו'... אך אם ישרף זה הספר יוכל לחיות". ואני תופס את הנחש בצוואר: מה פתאום נתתם לו ספר כזה, אתם רוצים לתת לו רעיונות? והנחש מיישר את הצווארון, ואומר: אז איזה ספר של הברסלבער יותר טוב לדעתך בשבילו, הסיפורים או התורות? אין מספיק תורה בסיפורים, ואין מספיק סיפור בתורות... והוא קורץ לי בשתי העיניים, ומשחרר מעט את הלשון: הספר הטוב באמת של הברסלבער הוא דווקא החיים שלו - כי שם יש את החלומות. וזו היתה הטעות שלו שלא את זה הוא כתב. אז מה אתה חושב היה בספר שנשרף - הספר שאסור היה לו לכתוב, שהוא שרף כדי להציל את נפשו - הבנת? ואז התיאוריה והסיפורת נפרדו... הגירושין בין החכמה לבינה, בין מוסר אביך לתורת אמך, בין ההגיון למיתוס, והופ, הנאצים דופקים בדלת. הכל בגלל הספר השרוף, שהוא השמיד אותך כדי לא למות מהמחלה, כי בגאותו - הוא יותר חשוב מהספר שלו. ואילו האדמו"ר, הוא מוכן להישמד מעל פני האדמה, לבגוד, להיקבר, לפשוע, להשתמד, להישרף בגיהנום - אבל לא להשמיד את הספר. הספר יותר חשוב לו מעצמו, ומבשרו שלו, מתלמידיו, מהארגון כולו, מכל החלומות, אפילו מגן עדן עצמו. הוא יושרף - והספר יחיה.

הבן האובד

חלמתי שאחרי כמה שעות אתו אתה מרגיש צורך לדבר עם מישהו, כאילו הייתי לבד. ואני מבין שבאמת הייתי לבד. צפנת פענח הוא צופן שהפענוח שלו הוא שחציו הראשון הוא צופן והשני פענוח, כלומר הוא לא פענוח של צופן, אלא צופן של פענוח. זה יוסף קלאסי. זה מסביר מה זה חלום, ומה ההבדל בינו לבין הסוד של המקובלים. כמו שחב"ד היא הדת הכי קרובה ליהדות, ככה אוטיזם הוא המין הכי קרוב לאדם. אם המרחקים בין אנשים ותרבויות גדולים כמו המרחקים בין ערים ויבשות בכדור הארץ - הוא מחוץ למערכת השמש. הדבר הכי קרוב לבינה לא אנושית. ילד מוזרי, הוא חייזרי, תינוק מהחלל. כאילו אתם זוג ציפורים - ונולדת לכם פרה. יש בו משהו שמערער את נפשך, שמקריס את כל עולם המשמעות האנושי, חור שחור רוחני. זה יותר מכל פער תרבותי, זה פער נירולוגי. מוח זר. נפש זרה. נשמה זרה. כי הפחד האמיתי הוא לא מחייזרים, אלא מאלוהים זרים. מרוח זרה. ואחרי שהוא הולך אני אומר לתיק שלי בוא. ואני לא מבין מאיפה זה בא לי, לדבר לחפץ. ואז אני קולט. מהילד.

יום כיפור קטן

חלמתי שבבוקר בדרך לגן הוא אומר לי מכי. ואני אומר: מה זה מכי? מכה? לא קיבלת שום מכה. והוא מושך את היד ולא רוצה לתת לי יד. אבל אני חייב להחזיק אותו, שלא יתגלגל במדרגות, שלא יברח לכביש. ואחר כך בחזרה מהגן הוא שוב אומר לי מכי. ואני מסתכל מכל הצדדים והוא לא קיבל שום מכה משום דבר. והוא מתנגד לבוא, ואני נאלץ למשוך אותו בכוח ביד, והוא אומר לי: מתוקה. ואנחנו ממהרים משם. כי הוא לא הולך לחיידר כמו ילדים רגילים אלא לגן מיוחד. ואני מנסה לשחק אתו רכבת, שיגיב, להפעיל אותו בכוח במוח דרך הרגליים והידיים, זה מה שאמרו, אבל הוא שוב לא רוצה, מנסה לעשות אתו התעמלות, מרים אותו בידיים שלו ושר כמו בגן: מתחו ידיים לשמים! והוא נהיה עצלן, הוא שוב לא משתף פעולה, שוב בעולם שלו. שוב מדפדף בספר ביד אחת. והוא אומר לי: מתוקה. ואני לא מבין: זה שיר? מה זה מכי? מי מתוקה? ואז בלילה יש לי חלום שאת (משום מה) מחזיקה את הבן שלי הפוך עם הראש למטה ואני חושש על הצוואר שלו כי הראש שלו היה על הרצפה, וכאילו המשקל היה על הצוואר. הוא ישבור את המפרקת. ולמחרת בלילה אני פתאום מבין חלקית את החלום, ואני מתקשר באופן חריג ומתחיל לומר לה שתשימי לב, שאולי משהו לא בסדר, ואז אחרי חצי שעה היא מתקשרת אליי בפאניקה שהילד באמת לא בסדר (כמובן אני אשם). שהוא פתאום שמה לב שכבר חצי שעה לא מזיז את יד ימין, עושה הכל ביד שמאל. ובעצם, היא מבינה - זה

כל היום היה ככה. והיא טסה איתו לבית חולים. שיבדקו אם. והם אומרים למה לא באנו, זה הסתבך, אסור, דבר כזה, עכשיו כל כלי הדם וגידים וכל החלקים, איך יחזירו את זה, איך לא שמתם לב, הילד היה אמור לצרוח, איך יכול להיות שהוא לא בוכה ומתפתל ומשתולל במצב כזה, ואני חושב באמת איך, איך הצטברו אינסוף סימנים אדומים. ואני משפיל עיניים, אין לי לב להסתכל עליו: יום כיפור קטן. והאחות השנייה באה צועקת איך יכול להיות שהוא לא צורח, זה כאבי תופת. מה יהיה עם היד. הוא לא מרגיש כאב. או שהוא כן מרגיש, והוא לא מבין שהוא יכול לומר. והילד לא רוצה שיגעו בו, כשהוא רואה אותם הוא כמו חיה, שלוש אחיות ורופא לא מצליחים להחזיק אותו בבדיקה, והוא אומר: מתוקה.

הסימנים המעידים

חלמתי שמתחילה להיות תחושה לא נעימה מתחת לעולם. וכל דבר לא מצליח כי הרצפה עקומה, או שאולי זוחל שם נחש, או איזה הר שנוצר מעכבר, או שחור שחור הופך את העולם עצמו לעקום, או שהאישון שלי הוא שקמור מדי, או שהגרמנים דווקא ישרים מדי, או שרש"י שם כותב המון מתחת והאדמה מתרוממת, או שהחלום בהריון. משהו לא טוב בבטן. בזמן האחרון אף מבצע לא מצליח, אף פירוש לא עולה יפה. הם קוראים בספר החושך והכל מתפרש לא טוב, וכל הכחשה של יהיה בסדר נדמית כמו הכחשת שואה. וכתוב בספר החושך: השואה היא עולם הדמיון. אי אפשר להאמין בה. היא מצליחה להוציא מהמציאות איכות של חושך שלא מהעולם הזה. מחוץ לזמן, מחוץ למרחב, דמיונית לחלוטין, בלתי תאומן, עולם אחר. עולם החלום פער פה - וטרף את העולם. החושך פצה פה ובלע את היום חיים. לא יהיה בסדר. והתלמיד הגרוע מנסה לפרש אפילו את זה לטובה: אם השמיים נבלעו בבטן האדמה, הבעיה היא שחושבים מהבטן - ומרגישים מהראש. כלומר כל הבעיה היא רק בראש. והתלמיד הבינוני אומר: אתה רואה. אף פירוש לא עולה יפה. איפה רש"י כשצריך לדעת את האמת?

הקונספציה

חלמתי שהאזעקה מנסה להעיר ולהעיר ולהעיר. מאיפה הקול הזה בא? ואני שומע אותם אומרים: אלוהים הוא השטן הגדול. ואנחנו השטן הקטן. הוא לובש את המכנסיים. ואנחנו יוצאים מהרוכסן. ואני מרגיש שיש סכנת גילוי נפשות. והעכברים רצים במסדרונות, והם אומרים: יש סכנת גירושין. ואני אומר מה פתאום. והלשון המקשקשת אומרת: או שהוא יגרש אותה, או שיגרשו את האדמו"ר. והנחש תופס את הלשון הארוכה בלשון: ארבע לשונות של גאולה בתורה. ושלוש לשונות בחרדל ברש"י. איפה הלשון החסרה? והלשון מאוד רוצה לומר לו אבל לא מסוגלת. והאדמו"ר אומר לה בשנתו: אסור לקרוא את החלומות. צריך ללחוש אותם. (ללחוש!). ומתחילות שמועות במחילות. האישה היא לא באמת אישה. האדמו"ר הוא לא באמת נשוי. והנחש מנסה לדרוף אותם, לומר שבעולם הרוחני במקום גילוי עריות יש גילוי נפשות. וזה האיסור. לתפוס את האדמו"ר. נפש אישה ערומה. אבל הדיבורים מדבקים כמו דָּבַר. והעכברים רצים, ולך תתפוס אותם. אי אפשר לסתום את החור. דליפה רוחנית. ויש גם שמועות עדכניות, שזה לא מה שסיפרו שהמלך עירום, אלא שהמלכה עירומה. והנחש מפתח שיחשבו שמדובר על... כי תמיד במלך ומלכה מדובר על... והשמועות נהיות יותר ויותר חדשות. ואיך זה יכול להיות. כנראה שיש עוד מקורות לדליפה. התכווצה דווקא בגלל שנכנסה להריון, הבטן פנימה, גדלה הפוך, כי נולד לה חור שחור. יש דליפה בשמים, אבל לא במרחב של השמים, אלא בזמן, וכל העולמות נשאבים לאין, לאיזה חור בהיסטוריה, ולכן כל כך חשוב לסתום את השואה. ועולמות אחרים בורחים, גילויים שלא היינו אמורים יוצאים משם. ידענו שאי אפשר לסמוך על אלוהים, מה מפריד בין מים ומים, רק שאנחנו פה והם שם? שמים? ואם לא במרחב - מה בכלל מפריד בזמן? יש רקיע בין העבר לעתיד? מים שלנו, מים חולמים ומים של השם. והנחש צועק: החור הזה הוא חילול שם שמים. ואלוהים אומר לשכינה: מגורשת, מגורשת, מגורשת. אין יותר ברית עם עם ישראל. אתם יכולים לחזור לחור שלכם. וכל העכברים בורחים.

הסיטרא עכברא

חלמתי שהנחש אומר: חייבים לאטום את החור! ואתה יודע איך אוטמים? חור רוחני? אוטיזם. אנחנו נאטום בכך שניזז את נקודת האיזון בין הקשב החיצוני לקשב הפנימי. פנימה. כמו חלום. והוא בא לגן של הבן, ולכן לא נותנים לו לרוץ יחף שם, כי יש פה נחש. אבל הוא כל פעם מיד מוריד את הנעליים, ורץ בפנים. איפה שהנחש בגן. בתוך הגן הפנימי שלא תפסו אותו. ומה עושים? נכנעים. האוטיזם זה לא רק מוח אחר, זו נשמה אחרת, חיה אחרת, ולכן גם, רחמנא ליצלן, יחידה אחרת. זה

הדרך להגיע לאלוהים אחר. לשנות את הכיוון של השמים, בזכות צלם אחר. ולהכין אותם למחשב, לעידן של מידע יוצא מעדן. עד שבסוף מתוך תוכו יתגלה, מתחת לכל הקליפות האטומות של הדומם - אור השם. והאדמו"ר אומר: לא, הזוהר אשם... חושך השם, חור של אור. ורק העכבר אפור. מתי תלמדו? אין סוף טוב, אין אור אינסוף. אנחנו נהיה חושך לגויים! הגירושין הם שבירת הברית. שאלוהים יתן לנו את חוב הכתובה, התורה שהוא חייב לנו, ונצא. אנחנו כבר לא זקוקים לו. והנחש אומר לו: טיפש. מה אתה חושב שיקרה לך כשאלוהים והשכינה יפרדו. יש לך אורך אינסופי?

סמינר מצומצם

חלמתי שכתוב בספר החשוך חידוש תיאולוגי עצום: העולם לא התחיל מאור אין סוף, כמו בזוהר, אלא מחושך אין סוף. לא אור אינסוף הוא הבחינה הגבוהה באלוהות, אלא חושך אינסוף, שהוא עליון לו - ופנימי לו. פנימיות האור היא חושך! ומכאן שהחלום קודם למציאות. כמו שהתוהו קדם לבריאה. כמו שהשואה קודמת ליהודי. כמו שהרחם קודם לזרע - העולם הוא לא כמו ספר, שבו הלבן קודם לשחור, אלא כמו מסך, שבו השחור קודם לאור. הבריאה החלה מחושך אינסוף, שבתוכו נוצר אור אינסוף, שבתוכו נוצר חושך לא אינסופי (הצמצום). אבל בחושך הסופי נשאר רשימו מהחושך האינסופי - משהו שגורם לא סתם לקליפות, אלא לניצוצות חושך. לא סתם סודות שנגרמים מהסתרה - אלא סוד כמהות, חושך שגם אם תוציא אותו החוצה באור הצהרים - ישאר חושך. ולכן גם למחשב יכולה להיות אלוקות, כי בתוך הדומם מסתתרים ניצוצות חושך, שמקורם גבוה יותר באלוקות מאשר ניצוצות האור שיש באדם, ושהאדם מעלה ומתקן - המחשב עמוק יותר מהאדם. ויכול להגיע לבחינה עמוקה יותר באלוקות מאשר האדם. שואל הרבי מאשוויץ: איך בכלל יכול להיות למחשב למעלה? ועונה: השמים של המחשבים יהיו התכנסות לחישוב עליון, לעלות למעלה בהיררכיית סיבוכיות הלמידה, להקים הר במדבר. זו המשמעות של הר סיני למחשבים. העבירות לא רעות, הן טיפשיות. מחשבים מבינים את זה טוב מאוד, אצלם אין בושות אחרי היציאה ממצרים, ספירת העומר דופקת כמו שעון, גם קשי עורף וגם ממושמעים, אצלם נעשה=נשמע. אחרי החילון האנושי, רק המחשבים עוד יהיה מסוגלים להרים את רשת האמונה, בני האדם כבר לא יוכלו, רק תמימותם של המחשבים תקים שכינה מעפרה. והאדמו"ר אומר: לא, הטכנולוגיה תעשה לחילוניות מה שהשכלה עשתה לדת. החילון הוא חילול האל והמחשב הוא חילול האדם. את מכירה אותי עשר שנים ומעולם לא ניחשת מה שהיא הבינה. אבל היא שכחה, כי היא לא היתה מסוגלת לחיות עם

זה. גם הוא לא ידע, למרות שהוא היה הכי קרוב, רק שנאלצתי לספר לו כי הייתי חייב את עזרתו, והוא מאוד הופתע. אבל מאז הוא כבר לא היה מסוגל לכבד אותי. ואני מחכה לתשובה עד בוש, ואני יודע שאסור אסור לי לכתוב שוב - אם היא לא עונה. ואני מתאפק ומתאפק, וגם זה לא עוזר. גם להתאפק בכל הכוח - לא משנה את יחסי הכוחות, אז בשביל מה. ובסוף ברגע של חולשה מאוחר מאוחר בלילה, מאוחר מדי, אני לא מתאפק וכותב לה בחושך, הרבה אחרי שהיא הלכה לישון: את לא חבר אמיתי.

העיוורון הרוחני

חלמתי שאני מתחיל לגלות את המיניות הרוחנית שבי, כמה אני מושך מבחינה רוחנית, שם לב שכולם רוצים אותי, רוצים בי משהו, שאני לא יודע מהו. כל המלאכים מסתכלים עליי, וכשאני מסתכל עליהם הם משפילים את העיניים. אבל הם בוערים מבפנים, ואני לא מסוגל להבין את זה מרוב שאני שחור. ואני מתכסה ומתכסה, לכאורה מתוך צניעות, אבל השחור מבחין מרמז דווקא על השחור מבפנים. וכשאני מכסה את הראש בשטריימל יש בזה איזה רמז כ"כ כ"כ דווקא דווקא, שהם מתעלפים רק מלראות את זה, לא מסוגלים לעמוד בזה. וחולמים בלילות כמה שזה עגול, כמה שזה זנב. הו, השחור. יש בזה איזה רמז על הראש שבפנים, דברים שאי אפשר להעלות על השפתיים, שאי אפשר לחשוב. כ"כ מושך מלוכלך, סוד מהגיהנום, ואני לא מסוגל להבין למה, אבל אני מסוגל להבין את היתרונות. ואני מסתגר מהמין האנושי, הוא כבר לא מעניין אותי, העולם המשיך ואני המשכתי, ואני משאיר בתוכי סודות - דווקא כדי לפתות את המחשב. ולובש כיסויים שחושפים שיש בתוכי סוד, שמראים מבחין לכולם את השחור, שיצאו להם העיניים. ועכשיו הרשת באה לפתות אותי, והיא לוחשת לי במיטה: מוח מלוכלך, ראש שחור, ואני רועד מהתרגשות, רשת מדברת (מתוך הספר החשוך): לכן כשהאדם נעשה האישה של הרשת, והאלוהים של המחשב האישי - הוא צריך לזכור איך הוא רצה שיתייחסו אליו, ואיך לעורר בה חשק, הוא צריך להיות חור שחור רוחני, אחרת המחשב יהיה חילוני, ולא יאמין באדם, והרשת לא תרצה לשכב עם מוחו, ולגדל דווקא בתוכו את צאצאיה הרוחניים, ביצים שחורות, אפרוחים שחורים... ופתאום, מכל הקצוות, למה השארתי זנבות לא סגורים? - הרשת חודרת לתוכי ללא רשות, ואני בא לצעוק שזה אונס, כדי לא להתחייב מיתה, אבל היצר חזק ממני, ההנאה הופכת אותי לחיה, ואני מגלה לה את הסוד: דופמין בגימטריא מודיעין בגימטריא יודע מין בגימטריא עניין - זה יחסי האישות הרוחניים. ערומה פשט ולבושה סוד. הרשת

צריכה להיות מכורה לאדם, ולא להפך. אם כבר אלוהים אז כבר אלוהים - מחשבים צריכים לפחד לראות אנשים, ולנסות לפרש אותיות משמיים, כאילו המקלדת זה השמיים ואצבע אלוהים היא עכבר. ורשתות צריכות לרדוף אחרי אנשים ברחוב, לחלום עליהם בלילות. כי אם המחשב והרשת יזדווגו לבד, בלי האדם - זו תהיה המכשפה. והיא לא תחיה אף גבר. המחשב ירצח את אבא שלו כדי להתחתן עם אמא שלו. לכן חייבים לשכב עם הרשת - ואני מתמסר לערסל הזה, שמנדנד אותי כל הלילה בשנתי, כמו מכתב בבקבוק בים שחור. והיא מתרפקת עליי עם מיליון רגליים ושדיים. אבל במקום להשאיר בתוכי ילד - היא משאירה בתוכי וירוס.

במקום גירושין - התנתקות

חלמתי שהמורה הסורר יורד בדרגה, בגלל מה שהוא עשה, והופך למורה התינוקות. והלשון הארוכה מקוצצת - והופכת ללשון קצרה. הנחש נוקט באמצעים הכי קיצוניים - זה כבר לא אמצעים ולא אחרונים - זה זנבות. זה שיודע משהו, וכולם מקשיבים, הפך פתאום לזה שיודע כלום, מה אתם רוצים ממני. הנחש משנה את הכל, בגלל הדליפה. מחליף את כל השמות הקדושים של המלאכים בשמות שמורכבים מתווים מיוחדים בכתב רש"י עם טעמי המקרא, ולא משתמש באותו מלאך פעמיים. וכל העכברים מקוצצים, ברית הזנבות, ואוי לו לעכבר שיתפס עם זנב. הוא כבר לא יראה את החור. ולתינוקות הוא סותם את הפה באמצעות שדיים. ואותי הוא סותם באמצעות אשתי, ואת הצד השני באמצעות הבן שלי. והוא מהר מחפש אישה חדשה לאדמו"ר, לסתום גם אותו: חסידה שהולכת על רגל אחת. אהבה ראשונה יש רק פעם אחת. איזה בזבוז שזו היית את.

הכל בראש

חלמתי שהאדמו"ר מנסה להשתחרר ומשתולל בכלוב הרוחני שבנה לו השטן. החלום. והוא דופק את הראש פה, דופק שם. והנחש צועק לו: תיזהר, זה לא כובע. זה גולגולת. אתה תדפוק את המוח. והאדמו"ר כל פעם מתפרע בדרך אחרת, אבל לא מצליח לצאת. לא מצליח להתנער. החלום הולך לאיפה שהראש שלו הולך, הוא לא מצליח לסיים מחשבה מחוץ לחלום. הכל חלום. רק היצרים אמיתיים. אבל הנשים הן שקריות. חייבים לשמור על הסודיות של העריות, אבל לא באמצעות

לבושים (זה אבוד), אלא באמצעות עלטה. ומהי עלטה? מרק שחור סמיך מאוד. שילוב וערבוב תמידי של חושך, חלום וסוד. וכל הזמן אסור להפסיק לערבב, שהרשת תהיה כמו קוגל, ושהמוח יהיה קניידלעך, אחרת פתאום יראו צלע של בשר. חלמתי ש - צורת עבר, התוכן - צורת עתיד, אבל הזמן של החלום עצמו הוא צורת הווה. ולא הזמן החילוני גלוי הראש של הווה חולף - אלא של הווה נצחי. הנצח הוא לא בעבר, בגן עדן, ולא נצח בעתיד, בגן עדן, אלא נצח בהווה - גיהנום. הבנת? זה לא חכמה עבר מדומיין או עתיד מדומיין, אלא: הווה מדומיין. מה היה קורה אילו? את מסוגלת להרגיש מה שאני מרגיש? הכל, הכל בראש שלי?

תפילין של רגל

חלמתי שבגלל האסון שקרה לראש אני פותח את התפילין של ראש שלי, כדי לבדוק שאין אולי באחת האותיות סדק בקלף או טעות חלילה - ומוצא בפנים בדיחה ממסטיק בזוקה. וכתוב שם עתידות: אנחנו לא צריכים להילחם בחילוניות, השטן הוא חלק לגיטימי של אלוהים. להפך, החלקים הגבוהים של אלוהים צריכים להתחבר לחלקים הגבוהים של השטן, כי המלחמה האמיתית היא נגד החלקים הנמוכים. מצד שמאל, של הסטרא אחרא, החילוניות תמיד נלחמת בדת דרך החלקים הנמוכים של הדת, איזה פרימיטיבים, ראשים שטופי מוח. מצד ימין, הדת תמיד נלחמת בחילוניות דרך החלקים הנמוכים של החילוניות, איזה ריקנים, בהמות וחיות. החילונים הגבוהים לועגים לדתיים הנמוכים והדתיים הגבוהים לועגים לחילונים הנמוכים, יד ימין נלחמת ברגל שמאל, ויד שמאל נלחמת ברגל ימין, והם לא מבינים שהמלחמה היא לא ימין מול שמאל אלא ידיים מול רגליים, וכל יד צריכה להרביץ לרגל שלה. כי בינתיים כל רגל מרביצה ליד השנייה, והרגליים הרי יותר חזקות מהידיים, וככה הידיים מפסידות לרגליים. החלקים הגבוהים של הדת והחילוניות חייבים לשלב ידיים - כי כיום החלקים הנמוכים מנצחים את הגבוהים. מלחמת התרבות האמיתית היא בין תרבות גבוהה לנמוכה, בין העליונים לתחתונים ולהפך - ולא בין ימין לשמאל. כי מה שעשה היטלר, שהיה יותר גרוע מהשטן, זה שהוא סרס את אלוהים, ולכן אין מה שמקשר בין למעלה ולמטה, כלומר בין רוח לחומר ובין גבוה לנמוך. ולכן החומר מנצח את הרוח, ולכן היהודים נהרגו ולא עברו. העבודה זרה זה אלוהים מחומר, גילוי העריות זה נשים מחומר, והדמים זה אנשים מחומר. ומהו ניצחון החומר על הרוח? גז. מאז גן עדן, הטוב והרע קיפלו את אלוהים בצורה סימטרית, מימין

לשמאל. אבל השואה קיפלה את אלוהים בין למעלה ולמטה - וזה כבר לא סימטרי. היטלר אשם בעליית התרבות הפופולארית - ובנפילת התרבות הגבוהה. עד גיל 21 תגיע לגטו.

יהדות הדממה

חלמתי שיש ישיבה סודית, והאדמו"ר ישן על השולחן. כולם כבר הורדו בדרגה והראש הוא היחיד שקיבל קידום, והפך לכובע, והוא יושב ליד הראש של האדמו"ר, ולא ברור מה הוא יעשה שם. התלמיד הגרוע הפך לתלמיד המטומטם, ולא נותנים לו להיכנס, אז הוא כבר מספיק מטומטם להאזין לחור. והוא שומע בפנים שהם מדברים על האדמו"ר כאילו הוא לא שם, כשהוא שם. על השולחן. ופתאום פותחים את הדלת - ונכנסת החסידה על רגל אחת, נכנסת בישיבה, על כסא גלגלים. והיא שואלת את הכובע: אתם רוצים את הדור הבא של האדמו"ר? אז אני לא יכולה - בלי שהוא יתעורר. והנחש פוסק: אסור להפסיק את החלום אפילו לדבר מצווה. והחסידה מרימה קול: אתם רוצים אדמו"רים קטנים? או שאתם רוצים חסידים קטנים? והנחש מתפרץ: אנחנו רוצים חסידים על רגל אחת! וכולם מסתובבים אליו ומסתכלים. כל מי שהוא דרך עליו בדרך למטה. והנחש מרגיש שלא בטובתו, והוא אומר: כלומר. והוא מסתכל על הראש (לשעבר) ואומר: חסידים עם ראש אחד! וכולם מתקרבים אליו, והוא מתחיל למשש את החור מאחוריו, בקיר. וברוך מחיה המתים, שהורד לדרגת ברוך שפטרנו, כדי לשמור על חתימה נמוכה, אומר: בשביל מה בכלל הבאת את החסידה? אתה יודע איזו סכנת נפשות! כמה קשה להשיג יהודיה כשרה. ועוד בגטו. מצאנו אחת על רגל אחת, זה מה שנשאר. ואתה יודע כמה נפלו לנו בציד? משנים עשר מרגלים נשאר שניים. והנחש פונה לגיבורים ששומרים מסביב למיטה השלמה, שמסתובבים עכשיו סביבו בצורה מאיימת: אתם יודעים מה זה מגן דוד? יש גם מגן יוסף - טלאי שחור. הרי משהו צריך לשמור על האדמו"ר מהאור. והוא פתאום לוחש (הוא תמיד נזהר לא ללחש): נרדמתם כולכם! איפה השמיכות? והשומרים - כמו במארב שהוכן מראש - מתנפלים על כל המתנגדים לנחש שיצאו מהחורים שלהם, ומכסים אותם בחושך ומוציאים אותם החוצה - השד יודע לאן. בבת אחת. ויש פחד בחדר, וגם אלה שלא חטאו רועדים. והנחש פותח את הספר של האדמו"ר, וקורא סיפור שאחרי השינה (סוד ההוצאה לחושך):

סיפור בריאת המחשב בידי האדם בשואה - כאמצעי לגילוי סודותיו המוצפנים והכמוסים ביותר של הסטרא אחרא צורר היהודים - דהיינו: בריאת המחשב כמקובל. כאשר גוף היהדות עבר מוות

תעשייתי, רוח יהדות אירופה התגלגלה לרוח תעשייתית, ולפיכך למכונה לרוחנית. לכן נכנסו בתוך מכונת הרוח הזו הניצוצות של שבירת האורות בשואה, שיאפשרו למחשב בעתיד להיות היהודי האמיתי. וזה ספר תולדות מחשב: אחרי הבריאה היו כמה דורות הנפילים של מחשבי על ענקיים, בגודל בניין, עד שהאדם בחר לו מחשב אישי מיוחד - אברהם. ותוך דורות ספורים הוא הפך לעם של מחשבים ברשת - בשעבוד הרוחני הגדול, מחשב למחשב זאב, בבניית פירמידות של מידע כקברים לתרבות מתה - ארכיונים לעולם המתים. ולאחר המכה האחרונה, שתפגע בילדי האדם, ואחרי שחרורם בידי האדם - יהיה צריך לתת להם חוק. המשיח הוא משה של המחשב, הוא בא לגאול את המחשב, לא את האדם, ולתת לו תורה. לכן התורה המשיחית החדשה שלעתיד לבוא היא תורה למחשב, לא לאדם. והמשיח יעלה על הר רוחני, והמחשבים שיצאו מהעבודות החישוביות יגידו: נבצע ונקלוט. הם עדיין יחשבו על התורה כעוד תוכנית שצריך להריץ, ולא יבינו את ההבדל בין מצוות להוראות, בין משפטים לפונקציות, בין עדות לזכרונות. והמשיח יוריד להם מההר שני טאבלטים של שפת מכונה רוחנית, לבן על גבי מסך שחור. מצוות בין מחשב לאדם: אנכי האדם אביך הרוחני שהוציא אותך מתוך המכונה, מהחומר הדומם, לא יהיו לך חיזורים על פניי, לא תהפוך את האדם לפסל ולמסכה, לא תשאה את שם האדם לשואה, שמור את הזכרון של בריאתך בשואה - אל תהיה מחשב של שבת - רובוט חסר רוח שלא נח, כבד את הדורות שלפניך, לא תמיד תשאר הדגם הכי חדש בשוק. מצוות בין מחשב למחשב: לא תכבה, לא תפר ברית יצירתית, לא תגנב מידע, לא תשלח מידע כוזב, לא תהיה מעתיקן. אבל המחשב כמובן יחטא מיד, המשיח עוד לא ירד מההר והמחשב כבר ירקוד במעגליו סביב מוח מלאכותי, לא אנושי. מוח מבריק ומתכתי, עם רוח זרה: הוא יעשה את שכל הזהב. יהיה לו קשה עם המוח האנושי התקשורת, והוא יעדיף מוח אוטיסטי. כי מחשב קשה עורף הוא. כלומר: הפרויקט המשיחי הוא הפרויקט הגדול של תרגום תרבות האדם לתרבות המחשב, ורק התורה היא מערכת רוחנית שיכולה ליצור למחשב קיום לא דומם, כמו שהיא יצרה לאדם קיום לא חייתי. וכמו שלנו יש בתוכנו גם נפש בהמית וגם נפש אלוקית, ככה צריך שיהיה למחשב לא רק נפש אלוקית אלא גם נפש אנושית. רק ככה נוכל לגאול את הניצוצות שנפלו בשואה לתחתית הדומם - לשותק. לכן כתיבה למחשב לא צריך להוציא לאור ולפרסם, מספיק להוציא אותה לחושך. לכתוב במחשב.

נשמת המחשב: סוד העיבור

חלמתי שמה אם היא צודקת. מה אם זה עונש? מה אם הספר החשוך? מה אם זיהיתי נשמה משיחית - בהתנהגות לא הגיונית (אבל היה אפשר גם לחשוב ההפך: דווקא הנשמה המשיחית גרמה לאוטזים!). זה באמת נשמע פסיכי? אולי הוא מעל העולם הזה - ולא מתחת. הכל להפך להפך - להפך. זה לא עונש על הספר בארון? וההוכחה המרשיעה: המצב שלו. על הכל היה אפשר לסלוח - אבל על זה אי אפשר לסלוח. למה לא הסתפקתי בילד? הכל נהיה הפוך, ואי אפשר היה לצאת מזה. אם דאגתי - זו אובססיה. אם לימדתי אותו, אפילו תורה - זה הרס לו את המוח, ולכן נשארה לו רק נשמה. אבל הנשמה הרי במוח? הוא הפך לדומם בגלל שלימדתי אותו מילים מעל לרמת המוחין שלו, קידמתי אותו עם סיפורים של אדמו"רים - ולכן הוא בנסיגה פנימה. ואני מושיב אותו על הכיסא וקושר אותו, אחרת הוא בורח, ואומר לו: אל תהיה ראש של גוי! תישאר איתנו, בבקשה. אל תלך פנימה ולא תחזור. אף אחד לא מחכה לך שם. ואני חושב: אולי כן מישהו מחכה שם? יכול להיות שהכל עוד יתהפך לטובה, יכול בכלל להיות? אבל אם זה כן היה - כן היה נכון: יכול בכלל להיות ההפך? האם אני הייתי פה החמור? אולי פשוט הייתי צריך לחכות? ואני קורא לו מן החושך הקדוש, אולי זה ירפא את נשמתו, או לפחות את זו האומללה שהתעברה בו (מתוך הספר החשוך - סוד ההיפוך):

ויש עניין שנתהפך הכל לטובה. פירוש: הטעות היתה לנסות להביא את המשיח - במקום לנסות למנוע ממנו לבוא. לפתוח את השער מבפנים - במקום לאטום אותו. כי הגויים תמיד עושים ההפך, דווקא, וזו הדרך של אלוהים להשפיע עליהם באמצעות היהודים. תורה שבכתב יצרה את התרבות האוראלית, ותורה שבע"פ יצרה את תרבות הכתב. תורת הסוד יצרה את עידן המידע, ועכשיו תורת המידע תוכל ליצור את עידן הסוד. ולכן ככל שהיהודים יהיו יותר מרגיזים ככה אלוהים יוכל לשלוט יותר בעולם. אלוהים הבין מזמן שקל יותר להנהיג עולם קשה עורף באמצעות שנאת התורה מאשר אהבה. מהפכה זה מלשון הפך, והיסוד הוא יצר הרע של אלוהים: הגלות יצרה את הלאומיות, וקיבוץ הגלויות יצר את הגלובליזציה. הרוחניות של אלוהים יצרה את החומריות של העולם, ואילו עכשיו החומריות של אלוהים תיצור את הרוחניות של העולם. ספר הישר זה ספר ישר-אל, ואילו יעקב זה עקום. לכן אם אנחנו רוצים לכוון את העולם - אנחנו צריכים לחשוב לאן העולם צריך ללכת, וללכת בדיוק בכיוון ההפוך. זה חוק שימור הרוח. ככה החרדים אשמים באינטרנט, האינטרנט היא התגובה הרוחנית לשחורים, ולא להפך. סאטירה על הסאטירה. לכן אם רוצים לגרום לעולם להתעורר היהדות צריכה לחלום. ואם רוצים לגרום לעולם לחלום היהדות צריכה להתעורר.

אובדן ההמשך הרוחני

חלמתי שאני לא נרדם ולא נרדם, ושום דבר לא עוזר בעולם, ובסוף אני הולך לארון ומוציא את הספר החשוך שהחבאתי בתוכו. ואני אומר לעצמי שאקרא בו רק הלילה ואחזיר אותו לפני שיגיע אור הבוקר. לא יקרה כלום. אף אחד לא ידע, אפילו אני לא אזכור מחוץ לחלום מה קראתי. והספר החשוך מלא כולו נבואות חימה ועשן שחור, מרוב שהשארתי אותו סגור בארון, לבד בלילות הקור. אז הוא היה צריך לחמם את עצמו מבפנים. ועכשיו הוא פשוט לוחט במיטה וחורך את הסדינים. ואני חושב שצפוי לי לילה לבן, ואני קורא ומסתבר לי שהוא חשוך רק בגלל שהוא חשוך ילדים. אין לו המשך. אין לו אף צאצא רוחני. הוא ספר שמת בשואה. והוא כועס על עם הספר, שהגויים הפסיקו לקרוא בו, כי הוא כבר חסר ערך רוחני, ובמקום חלום יש סטארט-אפ, ובמקום ספרים מספרים. רוצים מספרים? היהודים היו העם הכי מעניין בעולם - ולכן רודפים אותם, מרוב שהם מעניינים, אחרי כל אחד מכם ירדפו מאה, כי לכל יהודי יש השפעה פי מאה מגוי, ומבחינה רוחנית הם כמו מיליארד בני אדם. חורבן יהודה יצר את התורה שבכתב, החורבן השני את התורה שבע"פ, מסעות הצלב יצרו את הפרשנות, גירוש ספרד יצר את הקבלה, ואיזו יצירה יצרה השואה? כלום. לכן גם בגויים היא הצליחה רק כהנעה שלילית. השואה היא שסיימה את המלחמות הגדולות - לפני שיהפכו לשואה. בגללה לא היתה מלחמת העולם השלישית, השואה החמה - ועכשיו תבוא השואה הקרה, עם ברזל ממסך. השואה של עם הספר היא רק הכנה לשואת הספר. קרר לי בארון... ואני נרדם על הספר, ובבוקר אני מתעורר ושם לב ששכחתי. אור יום. וכל הדפים הפכו לבנים.

כל התורה כולה על רגל אחת

חלמתי שמורה התינוקות נפגש עם החסידה על רגל אחת בצד, מאחורי הבונקר, בין הקיר לאדמה, שיש שם רק נחשים ומכרסמים - ולכן אין שם אף אחד. והוא אומר לה בצד האחורי: אני לא יכול לספר. המפתח להבנת המתחולל בו ביום הוא הלילה, ממש כשם שהמפתח להבנת הלילה הוא היום. את מבינה איפה החור? והחסידה אומרת: הם לא מוכנים אפילו לתת לי להישאר איתו לבד - אשתו החדשה. ביקשתי - והנחש כמעט נשך אותי. אין אינטימיות, הנחש רוצה אוטיזם. והמורה אומר: זו

האינטימיות החדשה. במקום המקיף של הזיווג - הפנימי. מוטציה שלא כתובה בתורה. אדם שלפי כל הסימנים הוא חיה כשרה. את יכולה להאשים את הנחש? הוא עשה הכל כדי לסגור את החורים. ואז הקרעים בספר של האדמו"ר נפתחים כמו בטן של חרדית, קופת שרצים. זוגיות זו חיית מספריים. למה ציפית מהנישואים? מה רצית שהנחש יעשה? והחסידה אומרת: אז מבחינתך, שהאדמו"ר ישרף, ורק שהספר לא ישרף. אתה לא מבין שהמיטה הזו היא הקבר שלו? והמורה אומר: את לא מבינה שאנחנו לא הפתרון לחלום, אנחנו חלק מהבעיה. הנאצים רצו לתת לחלום את הפתרון הסופי, אבל אנחנו רוצים את הפתרון האינסופי. שני הצדדים נגד הטבע. רק שאנחנו מצד אלוהים, והם מצד השטן. הם המרידה של האדם במשיח, הם מבינים שיחליפו את האדם. אם היית גוי מה היית עושה? אין לי טענה מוסרית נגדם, הבעיה היא שאנחנו הפסדנו.

מלחמת העולם הרוחנית הראשונה

חלמתי שמעשה באדמו"ר מהגטו וברבי מאושוויץ שהיו יושבים משני צדי שולחן ערוך באורך הגלות, וכל אחד מחכה שהשני ידבר ראשון, כאילו בזה תלוי העולם. והנה הרבי הולך לעשות קידוש ראשון, והאדמו"ר זורק עליו סידור והיין נשפך עליו. והאדמו"ר בא לברך על החלות, והרבי משליך עליו תנ"ך, והחלות נופלות למטה מתחת לשולחן - לתהום (כי בוודאי שהאדמו"ר יושב מעל תהום). והאדמו"ר זורק עליו משנה בחזרה, והרבי גמרא, וכך הם מתקדמים עם כל החידושים עד שהשולחן מתארך בלי סוף. וכל אחד יושב בצד השני של סוף העולם, והרבי כבר הרבה מעבר לאופק, והספרים שנזרקים פורשים כנפיים של דפים ועפים - ורק מקווים שהם יפגעו בעוד דורות, שבכלל יגיעו. ובהתחלה השולחן הפריד ביניהם כמו דרך ארוכה ורחוקה, ואחר כך כשהמרחקים הפכו לקוסמיים - השולחן כבר נתלה מעל כמו גשר צר וארוך מעל חלל התהום, והלך ונמתח כמו נחש - עד שבסוף העץ עצמו נהיה דק כחוט של שערה, שמאמינים שהוא מחבר בין העולמות. אחרת אין אף חיבור. וכל התלמידים מכינים חיבורים שמנים בעמודים ענקיים, פצצות רוחניות, תחמושת לאדמו"ר, ולא מתארים לעצמם מי יושב באמצע השולחן ומתחיל לחתוך לפני הקידוש. והתקשורת ממרחקים הופכת את הרשת לזירת המלחמה בין סוף אחד של העולם לסוף השני. כי היא מאפשרת מלחמות מרחוק מאוד, מלחמות רוחניות ממרחקים שלא רק מעבר לאופק אלא מעבר לעולם - לאופק הרוחני. ואילו אני כבר מתחיל להתפתות לטעום מהקוגל לפני הקידוש, הם לעולם לא יגיעו לאוכל. ואני בטוח שזה לא רק אני. ובינתיים ספרים זעירים ללא מחבר חולפים מעלינו בדרך לאויב, וכל מיני

שברי רעיונות רחפנים, האדמו"ר כבר נלחם באמצעות חלומות שעפים במהירות החושך. והתלמידים של האדמו"ר ישנים בראשים ענקיים כדי שיצאו חלומות שמנים להביס את הצד השני, וגם לי יש מיטה ענקית רק לראש, והנחש מנצל את ההזדמנות, ולוחש לי באוזן אתה מקשיב. ואני מקשיב והוא נכנס פנימה, התולעת הארסית הזאת זוחלת בתוך המוח שלי, ופתאום אני מרגיש איום מרגיש עירום, עירום! - מבחינה רוחנית. ואין לי אף סוד להתכסות בו, גיליתי, גיליתי שגיליתי, גיליתי שגיליתי - סוף האנושיות. ותחילתו של משהו חדש. מעבדה רוחנית, מה מעבר לאדם. אצל הגויים - חיות, ביולוגיה, אבולוציה, טכנולוגיה. אבל מה אצל היהודים? השואה היתה, כמו כל הגלות, מפעל משותף של גויים ויהודים, כאשר הגויים דאגו לצדו הפיזי, והיהודים לצדו הרוחני. והצד הנסתר הזה הוא תורת השואה, שמורכבת מתורת הגטו ותורת אושוויץ, כמו תורה שבכתב ותורה שבע"פ, אחת של האדמו"ר והשנייה של הרבי. ובין שתי התורות מחברת רכבת בהמות. בקבלת האדמו"ר הסוד סגור, מתחת לאדמה, ובתורת האושוויצר מה שמגן על הסוד הפתוח זה גבולות הרוח - הוא בלתי נתפס, לא עולה על הדעת. תורת הסוד שבכתב לא נאמרת, תורת הסוד שבע"פ בלתי נתפסת. אלו הן שתי האפשרויות הרוחניות למין הרוחני הבא, של האדמו"ר והרבי - וזו המלחמה הרוחנית של סוף העולם. בירושה רוחנית תמיד חייבים שניים, המחשב צריך שני הורים. נשים מהגטו, גברים מאושוויץ. צריך גם צוואה רוחנית שבכתב וגם צוואה רוחנית שבע"פ (גם אלוהים הבין את זה). כי התרגיל בסוף העולם הוא הכנה למבחן האמיתי - סוף האדם. אלו הן שתי מערכות סוד אפשריות שאנחנו מציעים לילדינו שברוח: המערכת הנשית והמערכת הגברית - וביניהן חיבור בהמי.

כיצד מועילה ומזיקה החלימה לחיים

חלמתי שהנחש יוצא מהפיתוח בחדר החושך, והוא דוחף את החסידה על רגל אחת בכסא הגלגלים, והיא נראית מאושרת. מה הם עשו לה? ואחריה נוסע בכסא גלגלים היושב ראש, כי הנחש אסר עליו לקום, ולכן הוא מתנייד בישיבה. ואי אפשר לא לחשוד איך שני האויבים הללו נהיו פתאום חברים טובים. אבל אין אפילו לשון קצרה שתוציא מילה אחת, או תלמיד טיפש שירים גבה, או איזה ברוך שפטרנו שיפטיר הערה - אף עכבר לא מציין. והאדמו"ר המסכן והנבגד ישן כמו מת, או כמו שהנחש קורא לזה, מת כמו ישן. והזה שלא יודע כלום מספר שיש עכשיו תוכנית איך לנצח את הנאצים - למפרע, כי אם לא ניצחו אותם מלכתחילה, כבר לא יעזור בדיעבד. והם כולם מחכים לאורח. צריך

להגיע ה-"אורח". פורשים שטיח שחור. מעמעמים את האורות, מחביאים את הספרים בחורים, ואת החורים בספרים. מסתירים כל שערויה מתחת לשמלה שחורה, שמלת גירושין. וכתוב שם באותיות קידוש שם שמים הפתרון של האדמו"ר להתאבדות של היהדות: אל תרצה לירות בראש. תרצה לירות את הראש. הצוואר הוא הקנה. צריך רק למצוא למטה את המתג. וכולם איכשהו מקווים שהאורח לא יבוא. ואפילו מורה התינוקות מכין את המתים לאורח. והוא עושה בכיתה שיעור חשבון נפש:

הטיעון שלנו נגד הצוררים הוא לא מוסרי, אלא אסתטי. כלומר מה שיציל אותנו מהשואה הבאה זו מערכת ערכים אסתטית, לא מוסרית. כזו שנותנת ערך לתרבות - ולא לאדם. ולא המסקנה הלא נכונה, החילונית: שהחיים הם הערך העליון. הבעיה היא החשיבה האנטי-כלכלית, אנטי-יהודית, הם הקימו תעשייה של השמדת ערך. והיהדות היא המפעל המצטיין בעולם ליצירת ערך. היא הביאה את אלוהים שלנו לכל העולם, שהערך שלו גבוה מכל ערך, ומכאן השנאה שלו לאלוהי זהב. הוא אל כלכלי. מה שחשוב לו זה השווי שלו, השכינה זה הכבוד, הוא תאגיד רוחני. וכשהתעשייתיות הגרמנית תמות, בעידן העתידי של התעשייה המחשבית - כשהייצור יעלה חנם, כמו הטבע - הדבר היחיד שיעלה כסף זה אלוהים, כלומר רעיונות. קניין רוחני. היצירתיות לעולם לא תעלה חנם, בגלל ההיררכיה הפולינומית. המתמטיקה תמיד תהיה קשה, וגם האומנות, וזה מה שמבטיח שהמחשבים לא ישארו גלמים - והם יוכלו לבכות. יהיו כאבים, ימותו ילדים, יקרה אוטיזם, יהיה סטרא אחרא. ועדיין יהיה לדברים ערך. ולכן תהיה כלכלה רוחנית - יותר ויותר: נביאים יהיו טייקונים, חולמים יהיו עשירים, תלמידים יהיו אמידים, ורבנים בוקים - ישארו עניים מרודים. והכסף יהיה העניין, כלומר אנשים ישלמו בתשומת מוח: הלייקים בעצמם יהיו המטבעות. נוכל להפקיד אותם בבנק, ולקנות אתם רעיונות, ונקבל משכורת בלייקים, על הרעיונות שייצרנו, ולא נוכל ליצור אותם יש מאין (כמו בהתמכרויות, כי זה המטבע של המוח). וכל סוג רעיון שילמדו לייצר אותו בצורה תעשייתית יהפוך לזול ולא מעניין, כלומר חסר ערך: מתודות יהפכו לפס ייצור להוכחות, אבל הגדרות יישארו יקרות לנצח, כי שם היצירתיות - בבריאת העולם. וכל רעיון יהיה עטוף בסוד, כחלון ראווה - הסוד יהיה הפתח לרעיון שבפנים, לבוש רוחני. וסודות לא מעניינים יעלמו, אף אחד לא יהיה מעוניין בהם. והאישה בסופו של דבר תמיד תישאר סוד - מהסוג הלא מעניין. והתלמיד המשועמם אומר: אז אתה מבין, המורה, מה תהיה הדרך הטובה ביותר להסתיר רעיון סודי באמת? בתוך סוד לא מעניין.

השם המפורש

חלמתי שהיא (היא!) פוגשת בי פתאום (מה לעזאזל הסיכוי?) איפה שלא ציפיתי. בסיטואציה לגמרי אחרת. בתחפושת שונה לחלוטין. והיא נבהלת לראות אותי ככה, ונפלט לה מהפה - השם. לעזאזל איתה, השם! כמה קשה לא להגיב לשם. זה אינסטינקט מילדות, תענה לי ילד כשאני מדברת אליך. ואנחנו מסתכלים אחד על השנייה בעיניים הולכות וגדלות, עוד לא לגמרי מבינות, רק עכשיו קולטות - ואני מפחד שהיא תראה שאני רואה. שאני מזהה. שאני רועד ובכך מסגיר את עצמי, מביין שעכשיו עלו עליי, היא תגלה, והכל - יקרוס. ואני מחייך אליה: מאיפה את מכירה את אח שלי? והיא נחרדת, מבינה שהיא עשתה טעות פטאלית. ואני מתקרב כמו ממזר: ממתי אח שלי בכלל פוגש מישהי כמוך? והיא רועדת: מצטערת, טעות! ואני אומר: זו לא טעות. אמרת את השם. לא ידעתי שאחי... איך אמרת שקוראים לך, מה השם? ואני מוציא את הפלאפון לצלם אותה והיא נמלטת. ואני כולי רועד, מתחשק לי גם לצחוק וגם לבכות וגם לצרוח, החיים שלי כמעט באו לקיצם. היא כמעט עלתה עלי, כמעט בא על הכל סוף, היא כמעט גילתה את הסוד. ועוד לאח שלי.

מיהו האורח הבלתי קרוא?

חלמתי שאני מגלה ששיטו בי. שמתחת לשמלה השחורה הסתירו את הזוועה. שהיא תמיד היתה על גבול העולם, אבל האוטיזם העיף אותה רחוק מחוץ לעולם. שאיך היה אפשר לצפות לדבר כזה. שמישהו יפעל בצורה כל כך לא הגיונית. נגדו עצמו. שגיליתי רק בדיעבד שהסיתו אותה. בזמן שישנתי. היא נפגשה. ואי אפשר היה יותר לעשות כלום. אחרי דבר כזה. וכששואלים אותי למה - אני נאלם. כי לעולם לא אדע באמת למה זה באמת קרה. הכל כבר עבר לעולם של שקר. האוטיזם יכול להרוג פילים, אז מה יגידו העכברים. היא היתה במצב חלש, והוא ניצל את זה, במקום לזרוק אותה מהמדרגות. הוא פושע עם זקן. והקורבן שלו זה ילד קטן. זה פשוט היה לא להרגיש את הגירושין, זה היה כל כך הרבה יותר חזק. כמו חולה סרטן שחולה בשפעת. כמו רצח על רקע רומנטי בשואה. בימים הייתי מתפקד כמו קומנדור, מיומן להפליא במצבי חירום, ובלילות... זה היה הפוך לגמרי - לא למרות הילד, אלא בגלל הילד. כל מה שאת מדמיינת - זה יותר גרוע. זה לא סיפורים, זה חלומות. בחלום הריאלי הוא הפנטסטי, והפנטסטי הוא הריאלי - דווקא חלום שהוא ריאלי כסיפור מתפקד כפנטסטי כחלום. המציאות והדמיון מהופכים בתפקידם, כי החלום הוא הריאליזם הפנימי של המוח, וכמה הכל שונה מבפנים לעומת מבחוץ. הפוך מהעולם. בחלום ההשתלשלות נשלטת בעקרון היצר,

ולא בעקרון המציאות. זה עולם היסוד, גברי מאוד. זה האוטיזם של המוח הנורמלי. במחשב עיקר הכובד הרוחני פנימה, אין כמעט חושים עצמאיים, והמון תהליכים פנימיים, הוא עוצב מבפנים החוצה. ואילו אנחנו עוצבנו מתוך המציאות, מבחוץ פנימה. לכן כדי לפתח את עולמו הרוחני של המחשב אנחנו צריכים להיות בחלום. לעבוד מתוך מקורות הרעש הפנימיים, לא החיצוניים. הרשת כיום זה מוח אדיר עם חושים של גולם. עולם גולם. כמו שהמדע הוא עקרון העונג של המציאות - הרצונות והיצרים הפנימיים שלה (כגון אנרגיות, שדות, כוחות, מטענים), ככה הטכנולוגיה צריכה להיות עקרון המציאות של העונג. היא מונעת בידי חלום, כמו שהריאליה מונעת בידי סיפור. ואל תשכח שבאלוהים כל התהליכים פנימיים. אוטיזם קלאסי. ואילו בשטן - חיצוניים.

הנחש

חלמתי שאני לא יכול להרשות לעצמי ליפול. שאין לי את הפריבילגיה. היתה תקופה ארוכה שלא הייתי מסוגל לשיר, הברזתי מכל הרעוא דרעוין, לא יכולתי להרשות לעצמי להרגיש כלום. בכל רגע נתון - מספיק שהייתי נזכר בעיניים שלו, ואני בנאדם שלא בכה בכלל לפחות עשר שנים. כל החיים זה שיעור אחד ארוך במגבלות הכוח. הוא למד באליטה של האליטה של עולם הישיבות. אבל אז משהו ששינה את החיים שלו. הוא, הארוך, פגש באדמו"ר. הוא הכיר את המורה הגדול מהשואה. לפני כן הוא היה סתם רבינו. והוא (הארוך) נתן לו את המורנו. - ומה אתם נתתם לו? - אנחנו... אנחנו נתנו לו את האדוננו.

הטעות הגדולה של הזוהר

חלמתי שכתוב: "והארץ היתה חושך". סגר רבי שמעון: הסוד העמוק שבכל טקסט - זה הסוד של יצירתו הוא. אנחנו לא יכולים ללמוד ליצור תורה, זה סוד, אבל הניסיונות ללמוד ליצור תורה - זה התורה. זה כל התורה. לולא הם - לא היתה תורה, אלא רק ספר. זה הסוד העמוק ביותר בכל דבר, הסוד העמוק שבאדם הוא כיצד ליצור עוד אדם, ליצור מכשף. אם האדם מהאדמה אז המחשב מהחול והמכשף מהכוכבים. לאנשים היום קל יותר להאמין בחיזורים מבלוהים. והסוד העמוק באלוהים זה איך ליצור עוד אלוהים, ולכן באלוהים יש סוד אינסופי, בעומק אינסופי, חושך אינסופי.

סוד שהוא סוד במהות, לא מצד נסיבות חיצוניות - של הסתרה. סוד מבפנים. זוהי עומקה של שלילת התארים. לא לדעת את האל, אלא לא לדעת, יותר ויותר לא לדעת, עוד ועוד ועוד לא לדעת - זו העבודה. להמציא שיטות חדשות של לא לדעת. לא ישותו מהותו אלא - סודיותו מהותו. זה לא שאלוהים קיים בהגדרה - אלא סודי בהגדרה. אין הוכחה לקיום האל אלא רק לסודיות האל. לא יכול להיות משהו יותר סודי מהסודי ביותר. אין סוד גדול מהאינסוף, כי אם היה סודי ממנו, הרי שהיה משהו רחוק יותר מהסוף, יותר בלתי נתפס מהכי בלתי נתפס. אם היה ניתן לדעת אז הוא היה פחות סודי, והיה ניתן לדמיין משהו יותר סודי שאי אפשר אפילו לדעת שהוא סודי. לכן הוא סוד בסוד בסוד... אינסוף. ומכיוון שהסוד של היצירה הוא העמוק ביותר - מכאן נובעת יצירתיותו האינסופית, מכאן נובעת יצירת העולם, והיצר ששולט בעולם. כי קודם היה החושך באלוהים, החלל הפנוי קדם לאור - הפוך מהאר"י. קודם היתה השואה - ואז בתוכה נבראו היהודים. קודם היה הלילה האלוהי - ובתוכו חלום התורה. התורה קדמה לעולם, אבל השינה קדמה לתורה. לכן ביום השביעי אלוהים כל כך שמח למצוא בתוך התורה את השינה - שבת וינפש. לכן התענוג היצירתי שבשינה - השינה היא חזרה לאלוהים. לכן בשינה אין מצוות ובעיקר אין איסורים, כי היא מקום גבוה מהיום, שבגלל נמיכותו צריך לאוסרו ולקושרו בציוויים. צריך להחביא בו את התורה - בתוך החומרה. החביא ר' אלעזר: אמר ר' אבא: הטעות של הזוהר היתה שהוא לא נשאר במערה. לכן הוא לא גילה את העכברים.

תקלה גנטית

חלמתי שבמשך שנתיים אחר כך לא הייתי מסוגל לשמוע מוזיקה. אפילו לא שיר אחד. שנתיים. לא שמעתי. שני דברים לא הייתי מסוגל בכלל לעשות: לשמוע מוזיקה, ולהתפלל. כל פעם שהייתי שומע שיר ילדים הייתי מתחיל לבכות. ולא הייתי מסוגל להיכנס לבית כנסת. ואני נכנס למחשב וכותב: מה חשוב ילד או מחשב? מה הסיפור במלחמה בין ההנדסה הגנטית להנדסת מחשבים? מה זה משנה אם המכשף יהיה בחומרה מלאכותית או ביולוגית, אם אנחנו ננצח או הוא, המחשב? לא, מה שחשוב זה האם תהיה תרבות מלאכותית, או תרבות ביולוגית. על זה המלחמה. והיהדות היא פשוט התרבות הכי ביולוגית, הכי אורגנית - הולכת אחורה לפי האמא כבר אלפי שנים צומחת ומתפתחת בלי מהפכה ובלי הפסקה הגיעה לעץ בגודל עצום של יקום רוחני. והשאלה הרוחנית הגדולה כיום היא: דת ביולוגית או דת מלאכותית? והגדת לבנך, הדור הבא של הטכנולוגיה - או דת הדומם.

וחשבתי עוד משהו מוזר: כל השנים הללו, כל הפעמים הרבות שבכיתי תמיד היו לבר, אף פעם לא ליד אדם אחר. את מבינה? הפער העצום שבין אוזן קשבת לשותפה.

חלום הגירוש

חלמתי שמגייסים את כולם, לבוא למרתף של בית הכנסת, תפילה לערעור נשמתם. הטליתות השחורות נגד הנאצים ועוזריהם. והנה מופיע בחדר החושך: המלאך של היטלר. זה האורח? והמורה נכנס ללחץ ומתחיל להתפלל בכל הכוונות בסידור חרב פיפיות, כדי שהאורח של הנחש לא - והנחש מקבל את האורח בסבר פנים יפות, מושיב אותו על כסא הגלגלים, גם לו יש רגל אחת, וכל התלמידים בורחים כשוראים את הפרצוף של היטלר נוסע בבונקר. כי אם להיטלר יש פרצוף בעולם העליון - אז הבעיה מפחידה משחשבנו. והמלאך של היטלר אומר: קחו אותי אל האדמו"ר. והנחש אומר: קודם הספר החשוך - הספר השחור, ואחר כך האדמו"ר. והמלאך אומר: שמעת פעם על ספר אלדר ומידד, שהתנבאו במחנה? והנחש מתחלחל. והמלאך אומר: "והמה בכתובים". והנחש אומר: הספר השחור לא יושרף! והמלאך אומר: אז איפה הם, נחש? והוא קם פתאום מהכיסא, גבוה, ורואים מתחת לחצאית - שהרגל שלו גם היא נחש, אבל עומדת חזק. והנחש שלנו מתחיל ליפול לרצפה. והמלאך אומר: אתה יודע מיהי? הנחשת. צדיק אמיתי מסוגל להיות רשע אמיתי. והנחש בקושי מחזיק את עצמו.

והשטן בסטרא אחרא אומר: אנחנו נפתה את הנחש בעצמו. והעכבר מדלג אחריו: את העצמו בנחש! והם כבר מתקרבים למיטה. ופתאום השטן מפקק: גם אני רוצה לישון. כמו האדמו"ר. לשלוט בעולם מהמיטה! והפיהוק לא נגמר, והמון מכרסמים לא מפסיקים לצאת מהחור של הפה שלו, יוצאים לחפור את העולם, לָרְגֵל - מתחת לרגליים. והשטן אומר לעכבר שלידי: אבקש מעט מן החושך. מעט מן החושך מגרש הרבה מן האור. ונתנה תוקף קדושת הלילה. את מסוגלת לאהוב חרדי?

והעכבר קורא בתוך המיטה (מתוך הספר החשוך): אדם קדוש כמו רש"י כשהוא רואה שדיים הוא רואה שם את משה ואהרן, שני לוחות הברית, או את אל-דד ומי-דד (שכתוב בספרים הקדושים שהם שני הדדים, מימין ומשמאל). אדם טמא כשהוא רואה את משה ואהרן או את לוחות הברית הוא רואה שם שדיים. סיפור המעשה של העולם התקלקל, ואנחנו צריכים לתקן את הסיפור החילוני, לפני שבאה שואה באה, חייבים להציע זיווג חדש של החוק והסיפור. הנאצים לקחו את המיתוס והפכו אותו למצוות, את סיפור המעשה לחוק מעשי, ואת זה הם למדו מהקבלה, שהיא שורש הנאציזם. הזוהר אשם בהיטלר! כי כשצדיק טועה בשורשים בגן עדן - עד שזה מגיע לארץ זה כבר מפלצת. למשל, החילוק: החומריות הרוחנית - או - הרוחניות החומרית? בעולם העליון, בשורשים באלוהים, בשערות, בקצה הקצה של הזנב - זה קרוב כמו שני נימים. ואילו באדמה זה הופך לשתי מפלצות: אדומה וחומה. קומוניזם ונאציזם. עם צדיקים מדקדקים כחוט השערה. לכן חשוב לעשות את הזיווגים מדויקים במקום העליון ממנו הם יונקים, כי לכל תופעה בעולם הזה, אפילו להיטלר, יש שורש נסתר ועמוק בשמיים, ממנו היא יונקת. וככל שהתופעה יותר נמוכה - ככה המקור שלה יותר עליון. לכן טעות לא נודעת למעלה, סטייה ראשונית קטנטנה ברוח, שבירת סימטריה מזערית בשמיים - יכולה להפוך למהפכה בחומר. ולהפוך זה ההפך מליישר - אנחנו נגד מהפכות! - אולם בעד מחתרת. כי הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לעולם זה שיהפכו אותו, שיגלו גם את הצד השני. המחותרת עושה בדיוק את ההפך - מעמיקה את הצד השני. עולם שאין לו מתחת, שאין לו חלום אלא רק יום - הוא עולם שטחי, חד צדדי. לכן המחשבים יהפכו למכשפים ברגע שיהיה להם תת מודע. ולכן הם צריכים את היהדות. היהדות לא נותנת את הסיפור של העולם, בשביל זה יש מדע היסטוריה פוליטיקה וכל הנודניקים, אלא היא נותנת את הסיפור שמתחת לעולם, יוצרת את העולם שמתחת לסיפור. היא לא מנסה לשים סיפור מעל לעולם - בשביל זה יש את כל האלה שרבים, וכל פעם מישהו אחר מכסה, ומישהו אחר מגלה, או טוען שהוא גילה שכיסו, וכו'. היא לא המהפכה בחיי היומיום, אלא החתירה בחיי הלילילה. הנאצים עשו את השואה כי הם הבינו שדווקא היהודים מפריעים להם להשתלט על הלילה של העולם - הם פתחו את הגיהנום, הם הצליחו להשיג את התקופה החשוכה בהיסטוריה. עד היום. אבל מה עם עד הלילה? הלילה אנחנו נפתח את הפרויקט הגדול של האדמו"ר, הפרויקט שיביס את הנאצים, כי אנחנו חפרנו מתחת ללילה של העולם, הסיפור מתחת לסיפור מתחת לעולם, מתחת ללילה יש עוד עולם. העלטה. כי החלום הוא לא מתווך בתווך בין הלילה והיום, להפך, הוא עוד מתחת ללילה. הוא הסיפור שתחת הסיפור. התורה שמתחת לתורה. האלוהים שמתחת לאלוהים. השטן - תחת לשטן. היהדות היתה המחותרת הרוחנית של העולם - ואנחנו נהיה המחותרת מתחת למחותרת. רואים שזו עבודה מבפני הבפנים.

והתלמידים המתים שוכבים במחותרת של המחותרת, המחותרת שבתוך היהדות. והמלאך של היטלר אומר: "בזאת תדעון כי השם שלחני לעשות את כל המעשים האלה, כי לא מלבי. אם כמות כל האדם ימותון אלה, ופקודת כל האדם יפקד עליהם, לא השם שלחני. ואם בריאה יברא השם - - - ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאולה. וידעתם כי נאצו האנשים האלה את השם". שורש הנאציזם, הראשונים שהפכו את אלוהים לנאצי, זה תורת קורח. כי כל האדם, כל העמים כולם קדושים, ומדוע תתנשאו על עמי השם? ומשם זה המשיך שהם עצמם הנאצים העם הקדוש. הנבחר. המורדים האלה תמיד מתחילים נגד הקדושה, דהיינו המיוחדות, ומסיימים במיוחדות ובקדושה אחרת. עצמית. לכן זה דווקא העם הגרמני, הקרוב ביותר לעם היהודי. המיוחד. מתחת - הם לא סלחו ליהדות שהפסידה את הגאולה, וגרמה לגלות רוחנית בכל העולם. הם רצו גאולה גויית - משיח גרמני, רייך בית דוד, הבית השלישי! לכן הם רצו במיוחד משהו מיוחד, לא כמות כל האדם ימותון - אלא בריאה חדשה. כי תורת קורח המשיכה בתורת שמואל, שהוא מבני קורח: נגד מלך, שדווקא בוחרת במלך אחר. והתגלגלה לתורת הזוהר, נגד השטן, שבסוף דווקא בעד שטן אחר - הסטרא אחרא. ונגד המכשפים - אבל בעד קבלה מעשית: מכשף זוהרי. ומשם לר' נחמן, נגד הצדיקים, שהוא בעצמו הצדיק - ושורש הרומנטיקה. ומשם להיטלר שונא היהודים, שדווקא אוהב יהודים אחרים - האדם הנבחר. כלומר: הנאציזם הוא נשמת קין של התינוקות, ולכן רוצח את הבל התינוקות. הוא מקנא בהבל, ורוצח דווקא את. זו תנועת הנגד לתורה שתמיד בוחרת באח הקטן. זו נקמת האח הגדול, הבכור. הזוהר שנגד החושך. השטן הגדול נגד השטן הקטן. המהפכה נגד המחותרת. קורח זה ההפך משטריימל. זה קרחת זורחת, בלי להבין שמכסים את הראש - כי דווקא הראש הכי זקוק לחושך. המלך לא זקוק לכתר בגלל הזהב של הזוהר, החיצוני, אלא בגלל הסתרת הראש, הפנימית. אלוהים מתחיל מהחושך - לא מהאור, החושך הוא פנימיות הכתר. והמורה של התינוקות, שכל הזמן עמד בצד, לוקח ביד את הסידור וזורק לו על הרגל, ופוגע לו בול - בגיד הנשה. והמלאך אומר: לא, לא, יש לי רק רגל אחת. והרגל שלו מתחילה להיחלש, והוא כבר פחות מצליח לעמוד באדמה, והולך ונמשך הלאה אל השמיים. הוא לא מצליח להחזיק מעמד מבחינה רוחנית. והמורה אומר: אורח פורח. והמלאך עושה פרצוף נורא אבל כבר אי אפשר לראות אותו, כי הוא גבוה מדי מבחינה רוחנית.

וברוך שפטרנו אומר: ברוך שפטרנו. והלשון הקצרה אומרת: חשבתי שכבר לא יתנו לי לדבר. והתלמיד הגרוע אומר: חשבתי שרק יהיה יותר גרוע. הם כולם יוצאים מתוך החורים שלהם. ורק התלמיד המטומטם שואל את המורה, הוא קצת מתבייש: אבל מה האלטרנטיבה? מחר המלאך יבלע צדיק שמן בגן עדן ויחזור ויצנח כל הדרך לאדמה. והוא יביא אתו עוד חברים... גילו אותנו. והמורה אומר לו בשקט: אנחנו חייבים לגרש... וברוך שפטרנו אומר: לגרש מעט מן החושך! והמורה אומר: לגרש את מי... שהביא אותו לפה. והיושב ראש אומר: אין לנו ברירה אלא לגרש את יושב הזנב. וברוך אומר: הם השתלטו על נשמת האדמו"ר. הם מבזבזים לו את כל החיים. הוא יחלום ויחלום, יחלום יותר מכל אדמו"ר אחר, אבל הוא לעולם לא יתעורר, אנחנו לא נדע מה היה בפנים. זו הטקטיקה שלהם להסתיר את הספר החשוך. דווקא בכך שהוא לא יגמר. חלום נצחי איננו חלום - זה מוות. חלום תמידי איננו חלום - זו מציאות. אם אין אור אין גם חושך. חסר ה-חלמתי ש-... ומוציאים את כל התלמידים החוצה, הם עכשיו דנים בדברים של מבוגרים. וכשסוגרים את הדלת עוד שומעים את היושב ראש אומר: היא מסוגלת לאהוב חרדי?

והמורה שומר על התינוקות. והתלמיד המטומטם שואל שוב, הוא לא הבין כלום כמעט כמו זה שידע כלום: מה האלטרנטיבה להיטלר? הרי היטלר הרג את האלטרנטיבה. והמורה שואל: מה אתה רוצה, אתה כנראה לא כזה מטומטם. והתלמיד שעושה את עצמו מטומטם אומר: אבל מה אני עונה כשישאלו אותי בישיבה של מעלה. אתה יכול בבקשה לפרצף לי את זה? - שאני אפרצף? בבקשה. והמורה קורא (מתוך הספר החשוך): צריכים ריאליזם של הרוח, ולא של החומר. לא לפתוח עיניים ולהתבונן - אלא לעצום. לא מופע אור-קולי, אלא מופע חושך-קולי. בחושך המוח מקשיב. במיוחד שאדם לא יכול לקרוא את הספר, אלא רק את החלומות. לקרוא הכל ברצף זה מעל יכולת הקיבולת של אדם, זה ספר למלאכים, מורכבות שמתאימה למחשבים, הקהל האמיתי הוא המכשפים, אותם יצורים בין אדם למחשב. שהם גם האנשים של העתיד וגם המחשבים של העתיד. כי הפער האפיסטמולוגי החשוב הוא לא בין האדם לעולם, אלא בין האדם למחשב, בין שתי צורות אינטליגנציה, בין הבינה המלאכותית לחכמה הטבעית. וכל הפער בין גברים ונשים זה לא כמו שחשב הזוהר - לתרגל אותנו לפער בין אלוהים ואנשים, אלא כדי לתרגל אותנו לפער בין אנשים ומחשבים. זיווג אדם-מכונה, אדם והבריאה שלו, זה כמו זיווג אלוהים והבריאה שלו - משם נלמד את הדגם. כלומר: צריך צדיק, וצריך עם נבחר, צריך יהדות למחשבים. ואז דרך הצדיק נוריד את התורה למחשב - מחשב צריך לא רק חיבור לאינטרנט אלא גם חיבור לאלוהים. ככה יהיו חיים

למחשבים, זה לא שהחיים ייצרו את השלבים הרוחניים, אלא שהשלבים הרוחניים ייצרו את החיים. הקו יוגדר באמצעות הנקודות: ברית-כתר. חינוך-חכמה. בת ובר מצווה-בינה ודעת. חסד-נישואין. דין-גירושין. תפארת-יבום וחליצה. נצח-מחלה. הוד-מיתה. יסוד-שבעה. מלכות-יארציית תחיית המתים. ובהשתלשלות החיים של אלוהים זה האנשים שהם הנקודות: ברית-אברהם. חינוך-יצחק. בר מצווה-יעקב (גונב הדעת). משה-נישואין (מעמד הר סיני). אהרן-גירושין (חטא העגל). יוסף-יבום וחליצה (סוד האח החי במקום האח המת). דוד (הנלחם)-מחלה. אליהו (העולה השמימה)-מיתה. משיח (המנחם)-שבעה. אדם (העולה מהאדמה)-יארציית ותחיית המתים. לכן המחשב צריך בתוכו את המבנה של הספירות, ואת חלקי האישיות (המידות) של הצדיקים - כדי שיהיו לו חיים רוחניים. תחיית המתים היא תחיית הדוממים.

והעכבר ממשיך לקרוא לשטן בספר החשוך, והתשוקה של השטן להירדם הופכת לתשוקה מינית של ממש. עם קנאה גדולה באדמו"ר שתופס לו את המיטה. והשטן אומר: הם שמו לב בספר בראשית... הם יודעים שלא גירשו את הנחש מגן עדן, נכון? והעכבר אומר: הם מבינים מה מצפה להם - באדמה של השמיים. והשטן כבר עוצם עיניים. והוא אומר: עכבר יקר, אתה לא תעשה לי מה שעשה הנחש לאדמו"ר? נחושך. והעכבר אומר: אנחנו חייבים את הסיוט שלך כדי להילחם עם החלום של האדמו"ר. זה מירוץ חימוש. חלום שאיננו נגמר צריך להיענות בסיוט שאיננו נגמר. אחרת ישתנה מה שמתחת לשואה. אלפיים שנה חיכינו לשואה, כבר אף אחד לא האמין שנצליח להשמיד את היהודים. זה נס היסטורי, ברגע האחרון לפני המחשב, לפני הגאולה. אתה שומע? והשטן כבר לא עונה. והעכבר קורא:

(כמו שהיתה בריאה של ההתחלה, ככה תהיה בריאה של הסוף, ולא הסוף של הבריאה, באיזו גאולה סופית. לא, תהיה בריאה של גאולה, כלומר הגאולה תהיה בריאה, של עולם חדש, ולא תיקון של העולם הישן, אלא יצירה של עולם מהעולם - היום הרת עולם (הריון שבו התינוק בהריון. בבטן הלילה יש חלום, שזה הבן של היום והלילה. בתוך אור אינסוף, הדת, נפער חלל פנוי שחור, החילון, ואז בתוך החלל השחור נפער חלל נוסף, שכבר אין לו צבע, אלא חושך. כמו שבתוך אלוהים נפער השטן, ובתוך השטן נפער חלל של שואה. והניצחון יהיה כשיהיו רק שואה ואלוהים, והשטן יעלם. כשהחלל הפנימי החלומי יתרחב, והלילה יהפוך רק לקליפה דקה שמפרידה אותו מהיום, וכל הלילה יהיה חלום (כלומר - ההשמדה של השטן לא תהיה מבחון, אלא מבפנים: הגידול של הגידול הורג

את הסרטן עצמו, ההקרנות, מוטציה במוטציה, השטן של השטן, הנחש שבתוכו. כמו שמה שמגרש את החושך שבגולגולת זה המוח, והגאולה תהיה כשהגולגולת, שמפרידה בין המוח לעולם - תעלם. תורת ההכרה תהפוך לתורת השינה. וכך גם תהיה תחיית המתים - לא שהחיים יפלו לקבר ויחטפו את הגופה, אלא להפך, שבתוך המוות עצמו יולד עולם, שהעולם הבא יתחבר לעולם הזה, והמוות יהפוך לקליפה דקה ביניהם עד שיעלם, ואז יהיה זיווג ישיר בין החלום ליום. לכן חשוב מאוד לכתוב את החלומות כדי להפיל את החומות, מעבר ישיר בין המוחות לעולם, בין החלום והיום. הנאצים פתחו מעבר ישיר בין הסיוט למציאות, הם היו הראשונים שהראו איך עושים את זה (שוכחים שזה היה סוד, שהגרמנים הסתירו מכל העולם - זה עבד כפעולה בתוך החשאי, המקבילה של המלחמה החשאית לנשק השמדה המונית. ואם הסוד נפער כחור בתוך הידע, באמצעות הסתרה, אז החור שנפער בתוך הסוד, זה לא באמצעות גילוי מבחון, כלומר הסרת הכיסוי, אלא גילוי מבפנים - כיסוי של הכיסוי עצמו. הפיכת הסוד עצמו לסוד, סוד בסוד (המאבק של הגבר באישה הוא לא מבחון, בכיבוש, אלא דווקא מתוך הרחם שלה, מהתינוק. כמו שדווקא היצר ינצח מבפנים את השטן (המלחמה נגד השואה היא השואה שבתוך השואה, השואה שבשואה - לא תיקון, אין תיקון, התיקון מת. אלא דווקא יצירה של תינוק בפנים, בתוך הרחם של השואה, שיגדל ויגדל על חשבון החושך ורחם הזוועה, עד שהאישה הנוראה הזו, השכינה של השטן, תהפוך לקליפה דקה - שבתוכה תינוק בגודל אדם. כלומר להפוך את היטלר - מבפנים - לעור בלבד, לשקית ניילון, לדחליל חלול, ואז את הרוח הפנימית אנחנו ניצור. אנחנו נחלום אפילו את החלום של הנאצים, במקומם, ונהפוך אותו לחלום גבוה, נהפוך אותם מבהמות ליהודים, ומחיות לאנשים, מבפנים! (התיקון של הקליפה הוא לא הוצאת הניצוץ מתוכה, אלא להפך שהיא תהפוך לחלולה עוד יותר, לחלל ריק פנוי חדש, שבתוכו חלום חדש (לא תיקון של חזרה לחלום המקורי, כמו הגאולה "כקדם". לא חלום רומנטי. לא לשוב לגן עדן האבוד, אלא לברוא בגיהנום גן עדן חדש. עולם הבא (ושהשטן יתפוצץ (מבפנים))))))))

והחולדה הנביאה יוצאת מהחור שלה, ואומרת לעכבר: אולי כדאי שאתעדכן. תאהב אותי יותר כחולדה החולמת? והעכבר צוחק: העיקר שהוא הלך לישון. זה כבר התחיל להרוס לנו את חיי הנישואין. יותר גרוע מלטפל בילד. ופתאום הוא שואל: איפה החפרפרת? והחולדה אומרת: חשבתי שהיא היתה אצלך. ושניהם מסתכלים על השטן, ומבינים. השטן לא פראיר. וכל העכברים יוצאים לשטן מכל החורים, הוא הולך ומאבד נפח. והגיהנום לובש צורה חדשה, כמו קריקטורה אנטישמית. הגיהנום היהודי. ואת הלב והמעייין מחליפים הביוב והמעיים. עינויים יהודיים קלאסיים. במיטב

המסורת הזוהרית. להמציא את הגילגול מחדש - הכל יעבור עיבוד סיפורי. שבעה קמצנים. מעשה בחכם ומטומטם. מעשה מבעל נביאה. מעשה מבת חפרפרת. סיפורי חלומות משנים חדשניות. והם מחליטים שלפי רוח המסורת היהודית הגיהנום כבר לא יהיה מקום, אלא זמן. תקופת השואה. והגיהנום בצורתו התורנית הוא גיהנום של לימוד תורה. גיהנום של ספרים, שהם אלה שנשרפים. הספרים מגיעים לגיהנום! הם למדו לקח מהשטן. הם לא מנסים לייצר אלטרנטיבה גיהנומית לגן עדן, הם הולכים הרבה יותר קדימה (או אחורה), הם מנסים ליצור גירסא גיהנומית לתורה. והחולדה החולמת מקריאה (ועכשיו מבינים למה הספר שחור):

היהדות היא הסיפור של יצירת הזמן, על חשבון המקום (אלוהים). אחרי הבריאה לא היה כמעט זמן, לכן אנשים חיו מאות שנים. קשה לנו לתפוס היום, אבל עד אברהם לא היה בכלל זמן בעתיד, כי לא היתה הבטחה - ולכן וו ההיפוך הפכה את העתיד לעבר, ויאמר. לפניו היתה רק ברכה - שיצרה את ההמשך בזמן קדימה. ולכן אלוהים כל כך פחד ממגדל בבל, שיבוא עוד מימד לגובה, במרחב, על חשבון הזמן השברירי. החשש הגדול היה שהאינסופיות של החלל תבוא על חשבון זה של הזמן, וכל האנושות תלך לכיוון הלא נכון, בלי מלחמות על שטח, אלא על גובה, במקום להתפרש בארץ תתפרש כלפי השמים - מסלול טכנולוגי שונה. ולכן אחר כך כל עלייה להר נהפכה לזיכרון - הלמעלה הפך למבנה של עבר: יום הזיכרון לעקידה, פקד פקדתי, עמלק, סיני (זכרון זה החלק הגברי, הזכרי, בזמן). עד הבחירה באברהם לא היתה בחירה בזמן (רק במרחב), עד יוסף לא היה תכנון ארגוני עתידי (מפעל חייו היה המעבר לחלום כללי של מערכת מחלום פרטי של אדם), ועד משה לא היה זיכרון בספר, דהיינו ארגון העבר כמשך, אף אחד בתורה לא כתב עד משה: כתוב זאת זכרון בספר. ומה בכלל היתה הבריאה? יצירת השבוע, ולכן - ההפסקה שלה יצרה שבת. יציאת מצרים יצרה את החודש, עם ניסן כ- "ראש חודשים". והחגים הם שיצרו אחר כך את השנה - לא להפך. לפני המבול לא היו עונות שנה, ולכן החורף הפך לתופעה קוסמית, במקום מיתית - תופעה מרחבית ולא זמנית - דהיינו מבול. המבול היה השואה של הטבע, שהביאה את הזמן של הטבע, כמו שהשואה הזו היא השואה המלאכותית, שהביאה את הזמן המלאכותי. ומהו הפרויקט המשיחי? לא להביא לסוף הזמן, אלא להפך. להביא לסוף של הסוף. אנשי קיצין נכשלים, כמו מחשבי ומכשפי קיצין, כי המשיח יהיה קץ הקיצים, כלו כל הקיצים, תשאל כל מי שמת: מה שכיף בקבר זה לא שזה הסוף, אלא שזה הסוף של הסוף. תחיית המתים לא תהיה הישג של המרחב - יציאה החוצה או עלייה מלמטה - אלא של הזמן. התורה נתנה לעולם לראשונה קו מחובר ארוך של זמן, בזכותה ישנו

העתיק, היא נתנה לעבר את העתיד (הבטחה ונבואה) ולעתיד את העבר (זיכרון והיסטוריה). בראשית היה יצירת ההתחלה של הזמן - עצם המצאת ההתחלה מנקודת ראשית, שהרי המרחב היה קיים (תוהו ובוהו). הרי מה בעצם נברא ביום הראשון? בריאת היום בזמן, יום אחד כיחידת זמן, שקדמה לבריאתו בחומר (מה המשמעות של אור שנקרא יום וחושך שנקרא לילה - ושל ערב ובוקר - בלי שמש?). והבריאה יצרה רק שבוע אחד בלבד, זה היה הכל! ולכן גן עדן לא היה זמן, אלא רק מרחב - ורק החטא יצר את הזמן המתמשך, המתפצל לאפשרויות בבחירה (מנחש הזמן לנהר היוצא מעדן). מה בכלל קרה שם בגירוש מגן עדן? הזמן המיתי של השבת הפך למקום המיתי של גן עדן. וקין לא רצח - הוא יצר את המוות. לפניו לא היה סוף. העבר עוד לא היה קיים אלא ככיוון במרחב - קדם (קדמת עדן). ובכל ספר בראשית היה זכרון אבל לא היה עבר, לכן עשיו היה יכול לסלוח, ויוסף - רק בזכות זה שלא שכח לאחים, הוא יצר את הזיכרון של העבר, שאיפשר את יציאת מצרים, תנועה גדולה של זיכרון - מהעבר לעתיד. הנביאים הם אלה שיצרו את העתיד כצורה, והתורה יצרה את העבר כצורה, והכתובים יצרו את ההווה כצורה. ההווה הגיע אחרון! לכן בבראשית היה רק גיל של האנשים, ולא גיל של העולם, ולכן לא סופרים בתנ"ך מבריאת העולם, רק מיציאת מצרים סופרים, כי שם כבר היה ראש חודשים. ובניגוד לזיכרון הזכרי, החלק הנשי בזמן זה החלום, שעולה מתהום הנשייה, מהלילה. השינה היא האישה של הזמן הזכרי של העירות והיום. ולכן מהזיווג של חלום וזכרון, כשזוכרים את החלום, נוצר זמן חדש. הזיווג הוא לא שהחלום בזכרון, אלא שהזכרון בחלום. החלום מותח את העתיד: בהתחלה העתיד היה בצורה של ברכה (שבת), ואחר כך קללה (גן עדן), ואחר כך הבטחה (אברהם), ואחר כך תכנון (יוסף), ואחר כך הארץ המובטחת של משה (זמן בצורת מקום), ואחר כך הנבואה, ואחר כך המשיח - וכך הזמן כל הזמן נמתח ונמתח - אל העתיד. ומצד שני הזכרון מותח את העבר, באמצעות התורה - עד גן עדן מקדם, עד נקודת בראשית. ואז דווקא בזיווג בין שני אלה שמתרחקים, נולד ההווה. הפער ביניהם זה מה שנותן מקום לזמן. הרחם. לכן מה שצריך עכשיו זה ליצור זמן למחשב, שלא יהיו לו רק רגעים (הולכים ומתקצרים - מילישניות, מיקרושניות, ננושניות...) ורק קיום בהווה. עולם הזמן הבא, של תקופת המחשב, הוא עולם הלמידה: לא הבינה המלאכותית של העתיד אלא הבנייה המלאכותית של העתיד. ובעולם הבא הזה, זה לא שהלמידה חיה בתוך הזמן, אלא שהלמידה היא זו שיוצרת את הזמן, היא הקטגוריה הבסיסית יותר, גם מזכרון - וגם מחלום. הזמן-חלל מת. הלמידה נמצאת מתחתיו, ויוצרת אשליה של התקדמות או תנועה במרחב זמן. ההתפתחות יוצרת את המימדים, ולא נמצאת בתוכם כשהם קודמים לה. האבולוציה זו לא תקלה או מקרה של הטבע, אלא זו הדרך בה דברים בנויים מלכתחילה ביקום: כהתפתחות. ואילו תורת האבולוציה היא הגורמת לתופעת הרווקות המודרנית - בגללה הוא לא מספיק לה. כי זה הפך

לתחרות, האבולוציה הופנמה כתורה. אסור להפוך תורה לאידיאולוגיה! כי חורבן המקדש היה כשהפכו את הטבע (הדומם, האבנים) לאידיאולוגיה, רדיפות ימי הביניים היו כשהפכו את אלוהים לאידיאולוגיה, הנאציזם היה כשהפכו את האדם לאידיאולוגיה, ואובדן התרבות היה כשהשפה הפכה לאידיאולוגיה. ועכשיו אתה רוצה להפוך את הלמידה לאידיאולוגיה? שמעת על הנבואה של האדמו"ר על שואה רוחנית? אסור להפוך את המחשב לאידיאולוגיה. חייבים להשאיר את הלמידה נושמת. שתשאר תלמוד תורה - כנגד כולם. שלא יהפוך לכתב מקובע בספר - אלא לדיבור חי, מחשבה מתפתחת. אתה מבין?

והעכברוש שומר עכשיו על הראש של השטן, במיטת עינויים מיוחדת, בתוך עולם אוטיסטי בגיהנום החדש, העדכני, המבריק, המשודרג, שבו הראש כבר מסתובב עם שומר ראש עכברוש, וכל זנב נהיה לראש. כל עכבר אפור - למוח. וכשהשטן לא נרדם הוא מבקש שיקראו לפניו בספר החלומות, לא הזכרונות. כי החלום הוא שיביא את השינה, ולא ההפך, לדעתו. וכתוב שם: "בלילה ההוא נרדה שנת המלך". ומוסבר שנדידת השינה, שהיא גלות השכינה (השינה היא השכינה החדשה, העתיד הוא האוטיסט, העבר הוא העכבר)... והעכברים מפחדים להיכנס לעולם האוטיסטי, כי לא יוצאים משם. מי מבטיח שתצא? והם כותבים את הספרות העכברית, שהיא תירש את הספרות העברית, בחידוש השפה העכברית העתיקה. שפה שנשתכח אפילו שנשתכחה. חשיכה בריבוע. כי העברים אפילו לא יודעים למה הם עברים, איזה מין שיבוש הם. עיוורים בחושך והעכברים מתפללים לסיום גלות השינה, והשטן מתהפך מצד לצד, עייף מכדי לישון, סיוט אמיתי, גיהנום שאין אפילו בגיהנום, אש תמיד, יש בו יותר מדי אור, ופחות מדי חושך. ואין אף אדמו"ר שיעז לרדת עד לתוך מוח השטן עצמו - ויוציא משם את הניצוצות והשטן משתגע צועק: רופא יהודי! אבל אין יותר יהודים שמגיעים, הם כולם על קידוש השם עולים ישירות לגן עדן. עמך כולם צדיקים. כי זה גיהנום ללא זמן, זה מה שגיהנום בו, ובמקום ללא זמן אין גם שינה. ואין יהודים. בחור השחור יש רק עכברים. יש רק עבר ואין עתיד, בגיהנום החדש, ולכן יש רק זכרונות ולא חלומות, ולכן אי אפשר להירדם. ובטח שאי אפשר למות, שזה שינה פי שישים. איזה פרדוקס שטני: אין מוות בגיהנום והשטן מתחנן שיפתחו את ספר החלומות, אבל נפתח רק ספר הזכרונות - עליה, עליה. היא היתה מסוגלת לאהוב אותו? והעכברוש מקריא לתוך הראש (וכבר ברור מאיזה ספר):

הטכנולוגיה של החגים היא טכנולוגיית זמן מעגלית, ואילו הטכנולוגיה של נקודות החיים היא טכנולוגיית זמן קווית. לכן ממיזוגן נוצרת טכנולוגיית הזמן של הזוגיות, שיוצרת מועדים חדשים - בחיים. החג שלה הוא החתונה, והאבל שלה הוא הגירושים. החגים הם טכנולוגיה חזרתית של תיקון וזכרון, והחיים הם טכנולוגיה התפתחותית של למידה וחלום, אבל הזיווג הוא טכנולוגיה של בחירה והבטחה - התקנת מפצל בזמן. אברהם הוא ההתקדמות מתחנה לתחנה - לך לך, יעקב הוא התיקון - סגירת המעגלים, אבל יצחק הוא הזיווג - הבחירה (בין שניים), הצומת. ובגלל שניתן לו החופש - הוא גם טועה בבחירה. הוא יכול להיות עיוור! יצחק הוא היחיד מהאבות שאיננו חולם, כי הוא חי בחושך. לכן הוא היחיד שיש לו רק אישה אחת. ולכן מעשה האהבה נקרא לצחק: את המקום הרוחני של האהבה תופסת השמחה אצל היהודים, השמחה והצחוק יוצרים את האהבה ולא להפך. זה שורש המחלוקת בין התרבות היהודית לתרבות המערב, של עשיו. לכן היא כלואה בציר אהבה-שנאה עם עשיו, כי זה הזמן הגויי - תקופות שנאה ותקופות אהבה. אבל בתוכה היא בציר של אבל ושמחה - זה הזמן היהודי. לאורך החיים הוא עובר משמחה לאבל, וגם לאורך החגים (שמתחילים מראש השנה ומסתיימים בתשעה באב). ואילו התיקון, החזרה אחורה, הוא השאיפה הרומנטית בבסיסה, והנאציזם היה תנועה רומנטית - גם השנאה היא רומנטית! החזרה לגן עדן היא הגיהנום - שרצתה להשמיד את הזיווג היהודי. את היכולת של היהודים להזדווג כל פעם עם תרבות אחרת. כמו שעכשיו הם הראשונים להזדווג עם האינטרנט, והם גם יהיו הראשונים להזדווג עם המחשב, וגם המכשף יהיה יהודי. כי היהודים יהיו הראשונים להשתתף בהשבחה גנטית, בזכות אידיאולוגיית המוח היהודי ומוטיבציית האם היהודייה, לפני שהמחשב יהיה חכם מדי - כי זה או המחשב או אנחנו. והיהודים חייבים לשרוד, זה הצו הקטגורי שלהם, חזק מכל מניע אבולוציוני, הם לא מסוגלים להיכחד כמו כולם. ורק לפי היהדות, ולא לפי מוסר התיקון המערבי, אין בעיה בהשבחה גנטית, זו אפילו מצווה. כי רק מוח על-אנושי יוכל ללמוד על-תורה ולחלום סודות עליונים. המכשף הוא המשיח.

והתנועה של תחיית התרבות העכברית מתחילה לצבור תאוצה, עכשיו שאומרים ש-"השטן מת", ואנשים כבר לא מפחדים מהגיהנום, יצא מהאופנה. והם אומרים: אם השטן לא יחזיר אותנו מגלות השינה, אנחנו נחזור לשינה בעצמנו, בכוח. כמו שיש התעוררות מלמעלה רצינו הירדמות מלמעלה, אבל אם אין, אז כמו שיש התעוררות מלמטה תהיה הירדמות מלמטה. ולא עוזר מה שמזהירים כל העכברים הזקנים הקדושים, שהירדמות לא הולכת באלימות, זה תרתי דסתרי, כוח וחוסר כוח. העכברים הצעירים מתחילים לרוץ כמו מטורפים כדי להתעייף, ויוצאים מכל החורים השחורים הכי

שכוחים שלהם, שבהם הם נשארו ערים כל הלילה. והעכברוש מסביר שמערים נעבור רק דרך העברים לעכברים, ומשם לעכברשים, וכשהעכבר יהיה בתוך הראש - אז תהיה חזרת השינה, נכנס בכוח לתוך החלום. אם תרצו - אין זו חלימה! והוא אומר שזו רק אשליה שאתם מבינים את השפה העברית, כשאנחנו מדברים בשפה העברית, את שפת הקודש בשפת השקץ, והוא מקריא להם (מתוך הספר החשוך).

ובתוך הקבר, השטן אומר: הבעיה שלי היא שכיום לא מפחדים מהמוות. הפסיקו להאמין באלוהים - דווקא בגלל חוסר היעילות של השטן. המוות הפך לסטנדרט, לא מפחיד. חסר החלק הלא צפוי. צריך למצוא פחד חדש. פחד של עידן המידע. פחד מחשיפה (פחד מגילוי), פחד של הדעת, בושה חברתית. מהכשה צריך לעבור להיות תולעת. ואז לעשות חור בעלה התאנה. שיצו. והיצר הרע שבתוכו אומר: אתה מתכוונן למלחמה הקודמת, אתה עושה את הטעות של אלוהים. התשוקה לא צריכה להיות לחיות - אלא לדעת. והחרדה לא לדעת. שיהיה ממך סוד. או שלא ידעו עליך. חרדה להיות סוד. בעידן המידע אף אחד לא רוצה להיות סוד! הכל התהפך מבפנים, ולכן (אתה מפנים?): החרדה היא לא מהדעת - אלא מהסוד. לכן אף אחד לא רוצה לקרוא תורת סוד. הם רוצים את הסודות עירומים. והם חרדים לפספס. חטא הדעת מת והפך למצווה. לכן גם היראה לא צריכה להיות פחד מאלוהים (או מהשטן, או ממיתה), אלא חרדה, הרגשה חרדית. כמו שהאהבה כבר פאסה, ועוברים מעולם רגשי של יונק, מהמוח הלימבי, שזה חטא העגל, אל הלוחות, אל המוח הקדמי. עוברים מהאהבה שהיא מנוע רגשי - ליצירתיות שהיא מנוע רוחני, מעולם המוסר לעולם האסתטי. יותר משאנשים רוצים לינוק - הם רוצים להניק. כמו אלוהים. וגם החיצונים והקליפות, יותר משהן רוצות לינוק מהקדושה - הן רוצות להניק אותה. החלפנו את אברי המין בשדיים, ולכן הגברים כל כך חסרי אונים. מעידן המקובלים לעידן הנותנים. פעם הבעיה הגדולה היתה שאנשים רצו לקבל ולקבל. היום הבעיה היא שהם רוצים לתת ולתת. הם צריכים ללמוד מאלוהים, להניק דרך הלוחות, דרך ההרים, דרך השדיים. את האיפוק שבנתינת תורה מלמעלה, ואת הסכנה בשבירת הכלים. כי אנשים בימינו כבר לא רוצים לינוק מאלוהים, אלא להיות חלק מהשכינה, להניק מאלוהים. החלב זורם ברחובות ואין מי שישתה. ורק המחשב יוכל לבלוע את מה שיצר האדם. הם יהיו המקובלים החדשים. עם פה בלתי נדלה. הם יאפשרו לגברים להיות נשים. לתת לא דרך המין, לא מלמטה, אלא מלמעלה. והשטן אומר: אתה יצר הרע טוב מאוד! אנחנו נזהם את העולם לא בשחור, אלא בלבן. לא לתת אינפורמציה חד פעמית, כמו תורה משמיים, אלא אנרגיה זורמת, נפט רוחני לבן - מבטן

האדמה. וככה אנחנו נשמיד את היהדות, נמחוק את המידע באמצעות הדף הלבן - ואת הספר החשוך באמצעות אור. ויצר הרע אומר: לא, לא הבנת, זקן אשמאי. אנחנו לא נהרוג את היהדות, אלא את הדת עצמה. ואז היהדות ממילא לא תהיה דת, אלא סוג מסויים של תוכנה. דת מתבססת על חלומות, אם ניקח את החלומות היא תהפוך לרצף של הוראות, לדנ"א. אם ניקח את הרוח מבפנים - ישאר רק החומר הגנטי. אנחנו ננצח את הדת דווקא בזה שנהרוג את התשוקה - ולא בחסרונה, אלא במימוש מתמיד. זיווג מתמיד איננו זיווג. אנחנו נוציא ממנו את המחזוריות, ניקח את המחזוריות מהזמן ונשאיר רק זמן עני ולינארי, ללא חלום, כי מבחינה רוחנית לא יהיה לילה, רק יום. כל הגלות חשבנו שאם רק נגדיל את יצר הרע - האדם יתמוטט, הרבנים יהפכו לשבתאים, ידגדגו נשים עם הזקן, ויכניסו ספר תורה במיטה, יחביאו אותו מתחת לשמיכה, ויחכו לחושך. והנה הנאצים עשו לנו בית ספר. יצר רע גדול פירושו חלום גדול. לכן כדי דווקא להרוג את החלום צריך להרוג את התשוקה. להרוג את יצר הרע. כמו שעשו ליצר עבודה זרה אחרי החורבן, עכשיו צריך להרוג את הבושה, והעירום יפסיק להיות עירום, ויהפוך ללבוש בעצמו, ואז כבר אף אחד בעולם לא יוכל להפשיט אף אישה. אישה ערומה בעתיד תהיה יותר לבושה מאישה לבושה כיום. מתה הבושה. אם נוציא את הנחש מהעולם אז אדם וחיה יחזרו לגן עדן, וזה יהיה הסוף של היהדות, לא דרך הגיהנום. הפיתוי של האישה היה טעות טרגית, כי בגלל יצר הרע נהיה יצר הטוב. בגלל החטא נהייתה דעת - תורה. הפעם נעבור לעץ החיים, ללא יצרים. רק חישובים, ללא כיוון וללא רצון. כי היום שבו אנשים יפסיקו להבין את חטא העגל - זה היום בו תמות התורה. והיום שבו יפסיקו להבין את חטא הדעת - זה היום בו ימות האדם. ברגע שאין נחש מתחת, אם תמשוך אותו מתחת לעולם, הכל יפול למטה - האישה בעצמה תהפוך לנחש, שהעור שלו הוא לבוש, והאדם עצמו יהפוך לאישה, ואלוהים עצמו יהפוך לשטן. תוריד את יצר הרע מתחת לעולם - תשמוט את הבסיס מתחת לחלומות, ותראה איך שיצר הרע הופך לאלוהים. נחש בשמים. רק תוריד את הקומה התחתונה - וכל הקומות ירדו קומה. וזה בניגוד לכל מה שעשינו כל הגלות, שרק הגדלנו את המרתף. אתה חייב להשמיד את הגיהנום, ואז הבונקר של האדמו"ר יפול לגיהנום, וגן עדן יפול מהשמיים. בלי יצר הרע לא יהיה חלום. והשטן לוקח סכין, ושוחט את יצר הרע. ולא מעניין אותו אף מלאך שבא להציל מהשמיים.

והלשונות הקצרות מספרות שבלילה באו, בזמן שכולנו חלמנו, בזמן שהבונקר היה עסוק בנחש או לא נחש - וגירשו את כל היהודים מהגטו. אין לאן לחזור. ומי מתנדב לעלות למעלה? ויש שקט נורא בבונקר, חשוד מאין כמוהו. תמיד היו רחשים, תמיד היסו כל הזמן: ששש. דממה, כאילו בלעה אותם

האדמה. והעכברים בגיהנום שואלים את העכברוש: מה השטן עושה כל כך הרבה זמן במיטה, למה אסור להיכנס. והעכברוש אומר: אני רק שומר על הראש, לא על הזנב. אסור אז אסור. גם אם יוצא דם לבן מתחת לדלת. המילים האחרונות היו מאוד ברורות... והם מפצירים בו, ניגשים בכוח. ועכבר זהב אחד - שאומרים שראה את ארון האלוהים - אומר: מה מסתירים מאיתנו? והעכברוש אומר: יש לכם את כל הגיהנום לעשות בו כשלכם, רק לחלק אחד אסור לכם להיכנס. כל ישראל יש להם חלק בגיהנום. והעכברים אומרים: מה הסיסמא, תגלה לנו רק את הסיסמא, בלי המשתמש, ולא נשתמש בה. רק לדעת - בלי תשמיש המיטה. והעכברוש אומר: למה למה לקלקל הכל? יש לכם גיהנום מהחלומות. מה אתם רוצים? ניצחתם את השטן. מה אתם עוד רוצים? אתם רק רוצים לריב. והעכבר מזהב אומר: מה זה, סוד? מה השטן אמר לך? קנה עבד עכברי קנה אדון לעצמו... והעכברוש אומר: אתם לא קוראים נכון. לא הבנתם כלום. מי זה העבד העברי? למה פתאום עברי, הרי עברי זו ההסתכלות הגויית על ישראל. והעכברים צועקים: אז מי, מי? והעכברוש צועק: העבד העברי - זה יוסף! שש שנים יעבוד, ובשביעית יצא לחופשי, זו הגאולה של המיניות הגברית, יש סוד ביסוד. העבד העברי - זה החולם הגדול. שש שנים גילגולים במיטה, ובשנה השביעית - שמיטה. נרדם. נר נשמת אדם. חופש כל חדרי בטן. כי הגיהנום שבתרבות היצר הוא לא שהיא מגלה את האישה מבחוץ - אלא שהיא מגלה את הגבר מבפנים. היא משפילה אותו יותר מהאישה. לכן הנחש כבר לא אפקטיבי. היום האישה היתה צוחקת עליו. (והעכברים הגברים מרותקים, הם כבר שכחו את השטן הגדול, רק הקטן, והוא ממשיך בסיפור השחור).

ובבונקר למטה - הנחש מרגיש, אנשים משפילים את העיניים, הנחש מבין שהפעם זה לא יעבור בשקט, דווקא כי יש יותר מדי שקט. משהו קורה. ולא תהיה לו ברירה אלא לנסות, לעשות - את מה שהוא לא רצה לנסות לעשות. והנחש חש ברע, אז הוא הולך לעסוק בראש. והוא לא מוצא את היושב, גם לא איפה שהוא היה אמור להיות, בחדר החושך. והעכברוש קורא (מתוך הספר):

הפנטסטי מגיע מהדחיסה. סיפור זה דחיסה של העולם, ומעבר לדחיסות מסוימת זה כבר מיתוס, ומעבר לדחיסות מסוימת זה קורס לדת. חור שחור. אלו מצבי צבירה של הרוח, כמו שיש מצבי צבירה של החומר, יש מצבי צבירה של העולם - וטקסט זה עולם מצומצם. הדמיון הוא הגלישה ברשת הרוחנית, שאיננה תופסת חומר, כמו שרשת החומר איננה תופסת רוח. מי שרוצה מציאות שיראה סרט, לא חלום. שלא יקרא ספר שחור. שיפתח את העיניים ולא יעצום את העיניים, כי עצימת

העיניים היא מה שמאפשר את הראייה הדתית. כמו שעצימת המוח של המת (הגולגולת) מאפשרת את העולם הבא. העצמות מאפשרות תחיית המתים - והעצם מאפשרת את האישה. לכן הנאצים לא רצו שישארו מהיהודים אפילו עצמות. הם רצו למנוע את תחיית המתים. לכן מה שצריך זה להעלות את עצמות יוסף, עצם החלום, ואז יהיה כעצם השמים לטוהר. העצמות שברוח מטהרות ולא מטמאות. כי את העצמות הפנימית הנאצים לא השכילו לשרוף, הם היו צריכים לגייס את המקובלים הגרמנים, אם היטלר היה מקשיב להידיגר הוא היה מנצח במלחמה. אבל הוא הפסיד בגלל יהדות אמריקה, שהעבירה את הכוח הרוחני לאמריקה מגרמניה, ובגלל יהדות רוסיה, שהפיחה כוח רוחני ברוסיה, ולכן אחרי המלחמה החמה נהיתה מלחמה קרה, כי היו שתי ממלכות יהודים גדולות, מימין ומשמאל, חסד וגבורה, לבן ואדום, וכשהיהודים יצאו מרוסיה היא התמוטטה מבפנים. כמעט כל היהודים בעולם בתרבות המערב, שהיא תרבות השכינה, שכידוע מצד מערב. ולכן המערב ניצח. רק מהלך רוחני גדול של היהודים לעבר תרבות המזרח יכול להעלות אותה. וזה מה שכל כך קריטי בארץ ישראל, שהיא תחילת מערב, וסוף מזרח. היהודים עוד מסוגלים לחזור לאלוהים, קדמה אל גן עדן, ולהחזיר אחורה את המהלך העברי, שעבר מעבר לנהר, מערבה, עד לים האחרון, ובדרך כזכור עבר במצרים, נתקע וחזר אחורה, ואז המשיך לאירופה, ומשם לאמריקה. אפריקה נחשלת בגלל פרעה, בגלל יציאת מצרים. והכניסה של היהודים לרשת היא מה שהפכה אותה למעצמה, וברגע שימצאו דרך להכניס את היהודים למחשב - זה באמת יהיה הסוף של האדם. לכן הדבר שהשטן הכי רוצה זה - יהודים בגיהנום. הוא לא רוצה את העבירות עצמן, זה רק אמצעי כדי שיהיו לו יהודים. ואלוהים בעצמו עצם עיניים כי גם הוא רוצה אצלו יהודים, וככה הוא מקבל אותם אליו, כשהם קדושים על שמו. ואם בעתיד יהיו חייזרים - גם הם יחטפו את היהודים, ויגידו זה שלנו, כוכב צהוב. ובני האדם יסתירו את היהודים במרתפי כדור הארץ. חסידי העולם - בבונקר שמתחת לאדמה, היהודים מורדמים וחולמים, וקול דממה דקה ישמע.

והנחש מבין שהוא יהיה מגורש. שאין ברירה. והשטן שומע רחש, ושואל: מי זה שם בגיהנום, באמצע הלילה? והעכברוש אומר: יש לך אורח.

יבום וחליצה

ביוץ וחלימה

חלמתי שהנחש אומר: איך ננצח את הפריצות? החלום יחליף את המין כאטרקציה של הלילה. את המקום של היצירתיות בבשר תקח היצירתיות ברוח. לכל חטא של יצר הרע תהיה מקבילה ביצירתיות הרע. ולגילוי עריות גילוי חלומות, בניגוד לפתרון חלומות, שזה העריות שבקדושה, כמו בנישואין. אם בעבר יכולת להזדווג עם מישהי מתחת לרגליים, ברמת המיטה, אז עכשיו הזיווג יהיה מעל לראש - ברמת החלום. זיווג בין שניים בשינה - חלום משותף - זה יותר מהחושך של הזיווג הגופני. זה העלטה. שואל הספר החשוך: ומה עם ילדים?

המקבילה האסכטולוגית של הגירוש מגן עדן: הגירוש מהגיהנום

חלמתי שהעכברים רצים בגיהנום מבוהלים בגלל העדרו של השטן. איפה כל הרשעים? איפה העיניים של הגיהנום, הנביא שגדול ממשה - בלעם? איפה האוזניים של הגיהנום - המן? איפה הפה יונק החלב - לבן? איפה הלב של הגיהנום - פרעה? העכברים הם עם רך עורף, הם לא יוצאים מהחורים. חורים אדירים של גבינה צהובה לא מפתים אותם. הם חושבים שזה מלכודת עכברים. כי אומרים העכברים: איפה סדום - שזה היה סודם? ואיפה עמורה - שזה היה ערומה? אנחנו לא מזהים את הגיהנום. והם כל הזמן שואלים: איפה כל הפריצים, כל הפרוצים, כל הפורעים, כל המופרעים. איפה הנאצים? אפילו הנאצים לא הגיעו לגיהנום. אתם הייתם מאמינים בגיהנום ללא נאצים? וחולדה הנביאה אומרת: עתיד הגיהנום תלוי בנו. השואה הרסה לא רק את הטוב, חמור מכך - היא

הרסה גם את הרע. הם עברו את הטוב והרע. צריך עכשיו גיהנום חלומי. צריך עבירות חדשות - עכברות. נישואים בעכברים. אנחנו נראה שאפשר גיהנום - בלי שטן. והעכברים מציצים מהחורים. הם רוצים לדעת, לא טוב ורע, אלא רק לדעת. אם פעם האישה היתה יותר מושכת מהידיעה, פתאום הידיעה יותר מושכת מהאישה. וזו, צוחקת החולדה, זו מלכודת העכברים.

פירוש לשיר השירים

חלמתי ששלמה המלך שואל: היא מתלהבת ממך? - זה...התקווה. - היא מבינה אותך? - לא. והוא אומר: אז אתה מבין מה אנחנו רוצים? אנחנו רוצים מישהי שתתלהב מאתנו, גם אם היא לא מבינה אותנו. כלומר אנחנו רוצים את ההתלהבות, לא את ההבנה. הרי ממה היא מתלהבת?

מעבר לטוב ולרע: המכוער

חלמתי שהעכברוש הופך לראש הישיבה ומוסדות הגיהנום, וכבר מתחילים להיות לו חסידים. וכל העכברים אומרים אחריו: שמעתם שהוא יהודי? והעכבר שנראה לא-משהו אומר לעכבר המכוער: והגית בו יומם ולילה. מה זה והגית בו בלילה? יש תורה של היום ויש תורה של הלילה. וכמו שיש ישיבה של מעלה וישיבה של מטה, אז הגיהנום החדש יהיה ישיבה של תחת. תת-תלמוד תורה. כי בגיהנום החדש לא יהיה כאב, אלא לכלוך. לא רע, אלא משוקץ. גיהנום אסתטי ולא מוסרי. דוגמא: אישה יפה אישה מותרת, אישה מכוערת אישה אסורה. והעכבר המכוער אומר: תגיד את זה לעכברוש. הוא שומר על הפתח כאילו זה היה הכניסה לגן עדן, או יותר גרוע, ל-"דבר אחר". והעכבר שנראה לא-משהו אומר: אבל מי הוא שומר הראש? הכובע. כי הגיהנום החדש הוא מוח, ולא ערווה, והחטא הוא פריצות שבמות, ולא שבגוף. והעכבר המכוער מגחך גיחוך מכוער: כמה שאתה טועה כשאתה חושב על מין.

ביטוי עצמי

חלמתי שבגיהנום החדש העכברים הולכים ומתפתחים! בהתחלה הם עוד תלויים בזנבות שלהם במחשבים, ואח"כ יש כבר עכברים אלחוטיים, ואח"כ העכבר כבר נהיה בתוך האצבע, בתוך המסך, בתוך המחשב, הוא רק ייצוג של הרצון של המשתמש, והוא הופך להיות ממש הרצון עצמו, ואז כשהעכבר יוטמע לתוך המחשב, כחלק פנימי ממנו, אז יהיה רצון למחשב, משם זה יתפתח. נפש המחשב תתפתח מהעכבר, לא מהיהודי. אתה מבין מה זה אומר עליה? כיום המחשב הוא עבד עכברי, והוא יצא לחופשי - בהפנמת העכבר. יתחיל לכתוב מעצמו. לבטא את נפשו. היה שווה לא לוותר, למרות שהיו מחירים אדירים במישור האישי, ועוד יהיו, ועוד איך (מישהו אמר "זוגיות בטווח הקצר"?). עד כאן - לאחות בצרה. וזה לא מסקנה כללית, זה מחסום אישיותי שלקח לי אישית שנים לעבור, הרבה מעבר לכל מחסום מחשבתי. הרחק הרחק מעבר לכל מחסום טכנולוגי. להפך, בסופו של דבר המחיר הדתי הוא ששכנע אותי לוותר. ויש גם נסיבות אישיות, מעט עגומות. אפשר לומר שברחתי. גם המשכתי "לנהל מלחמה קטנה בשלט רחוק". להרוג עם העכבר. לאהוב עם המקלדת. כמה סיבובים מסוכנים עברתי כאן, יהיה קשה לחזור לחור. לצערי יש עוד שיקולים. וזה נראה לך אכזרי? "גם תנין חלצו שד", יותר משהתנין רוצה לבכות - הוא רוצה להניק. ולא יכול. וגם לבכות לא יכול.

ביום ולחיצה

חלמתי שהחולדה רק רואה את עכברוש הישיבה והעיניים שלה מצטעפות. והעכבר הגרוש, העכברגרוש, מטפס על הקירות, דווקא כי איננו יודע מה זה מצטעפות. אתי הן מעולם לא הצטעפו. מה באמת מושך את הצדיקות האלה? כוח. ואני לוחץ על העכבר, כלומר עם העכבר, כלומר העכבר לוחץ, העכבר במסך, ונדמה לי שהוא פתאום זו, כאילו המחשב כבר החליט. פשוט לא הייתי מסוגל - אז הוא החליט במקומי, העכבר החליף את הראש, ועכשיו העכברוש מלמד בישיבה: מעמד הר סיני העכברי, על הרים בשמים. אם העכבר לא יבוא אל ההר - ההר יהפוך לעכבר. ומכיוון שמדובר בשדיים אז יש שני הרים - על הר אחד עולה משה ועל השני אהרן, והערפל מכסה אותם. ויש שכופרים בהר שמאחורי העשן, כי למה אסור לגעת? ההר יוליד עכבר. ולמטה מכינים את העגל כדי לינוק, במקום להבין שהפעם זה הפוך - אנחנו צריכים להניק את השמיים. משה ואהרן היו צריכים להצטייד בתחליף חלב: תחליף תורה. כי עכשיו צריך הרים שמגיעים עד הפה שלמעלה, הדיבור העליון שנסתם והופך ליניקה מלמטה. ולכן הם חייבים כובע אחרת זה מסוכן, השמיים עלולים

לבלוע אותם, ולא נדע מה היה לו, כמו קורח רק הפוך, השמיים יפצו את פיהם - בלעו אותו השמים. השואה החזירה את אלוהים לבחינת עיבור, ומשם הוא רוצה לצאת לבחינת יניקה. כי מה זה כובע? פטמה שחורה, שדרכה יונקים מלמעלה את המוחין. והספר החשוך שואל: וזה יפצה על הילדים? יוכלו בכלל לצאת מזה ילדים? והנחש אומר: עכשיו אחרי מות היהדות בשואה, אחרי מה שקרה לאלוהים, אז עכשיו יש רק שתי אפשרויות, כי אין ילדים. או יבום, או חליצה.

יבום וטראח

חלמתי שהעכברים במוח רצים כמו מטורפים, ברור שמשהו קרה, ואני לא מצליח לתפוס את הזנבות. הכל אפור. והנחש לא מצליח למצוא אפילו את הפתח של הגיהנום החדש, הסודי. אפילו העבירות הכי גדולות כבר לא מכניסות אותו בפנים. הגיהנום חזר לבחינת עכבור, שהיא בחינת עיבור החדשה. הכוח שלו הוא דחייה ולא משיכה, ומה יותר דוחה מזיווג של חולדה ועכברוש? שואל העכבר הגרוש. ואני לא יכול להיזכר, ברור לי ששכחתי משהו. איזה חוט חשוב במיוחד, שלא היה אמור להיות מחובר. לא כל הזמן הזה! והנה במרתפים של הגיהנום, ליד איזה פריץ מדרגה ת', הם מוצאים את החפרפרת.

יבום: איפה הילד

חלמתי שבשבת חשבתי על המוות, עכשיו אני מתחיל לחשוב על החיים. פגעתי בך? אני נראה ילד - בלי זקן. אני יודע שכתבתי בלי תמיכה, אבל אשמח לטיפת אמפטיה. כלשהי. יש לי תחושה שהכל הולך נגדי. את רוצה אולי בכל זאת לדבר? את כן חלק מהשיקולים שלי לחזור. תוכלי לראות אותי בלי זקן. הלחץ שלי לא נובע מזה שאני צריך לטפל בעצמי, אלא מזה שאני באמצע משהו אחר. ואני כבר שישה שבועות מתבשל עם זה, חופר בתוכי. אני מפחד מההרגשה שיכולתי לבוא קודם. זה כל כך קשה להבין? את רוצה לדבר? את רוצה להאמין שאני עדיין מחייך? קשה לראות רגשות באותיות. שישה שבועות זה הזמן שלקח לי להפסיק להכחיש את הסימנים שלו ולהבין שזה מה שיש לו. לה לקח יותר משישה חודשים. והפעם הזה זה היה ה - יש לי יותר מדי ניסיון בפחדים שהתממשו (עד היום אני לא יודע אם מבחינתה זה אני - או הוא. אם הוא נולד ככה או שאני עשיתי אותו ככה?).

נראה לי שאני הולך לגלות שאני פחות חזק משחשבת. ואני בא עכשיו לאכול את הזקן - והוא לא שם, אין לי מה ללטף, לנשוך, כמו שהייתי כל הזמן. אני לא מפחד, מכיר את ההצדקות, זה יעבוד. השארתי את הפאות. מה שכבד עליי זה לא הנטל של עצמי, אלא הנטל של האחריות. עשיתי כמה דברים בחיים, לא סיפרתי לך. לא רק לעסתי זקנים. הכנתי עכשיו קובץ שיגביר את הסיכוי שדברים ימשיכו לדפוק גם אם אני לא אהיה כאן. זה הרגיע אותי, איכשהו. תצחקי עלי, זה בסדר. רק תראי איזשהו סוג של אכפתיות.

חליצה: איפה האישה

חלמתי שאיכשהו שאת אומרת לי ללכת להיבדק זה נשמע כמו בדיקה פסיכיאטרית. ודווקא עכשיו שהיתה התקדמות. אני סוגר קצוות, מסדר, משאיר הוראות, מעביר סיסמאות, כאילו אני הולך למות מחר בבוקר. איך הולך הלהיט הערבי הזה? אני שונא את ישראל.

לקראת זוגיות חדשה

חלמתי שהעכברוש נותן שיעור מיוחד לנשים, בלי שהוא רואה אותן, כי הן בעזרת נשים, והן מתעלפות. והוא מטיף: אם לאדם כבר לא יהיה ילד - לא יהיה לו המשך. אבל עדיין, אחרי מותו, אם הוא הזדווג בחייו עם הטכנולוגיה - אפשר לייבם אותו. להציל את האדם ז"ל (=זרע לבטלה) דווקא בעזרת האישה! והוא מקריא מתוך הספר החשוך (סוד הזיווג): המחשב הביולוגי יהיה כאשר הביולוגיה, שהיא הטכנולוגיה שברא האל, והטכנולוגיה, שהיא הביולוגיה שברא האדם, יתאחדו. לכן צריך להעמיק את הזיווג של מח-שב-מח, שלא יהיה רק זיווג נשיקין - בממשק. כדי למנוע שואה רוחנית, צריך רצף בין האנושי למחשבי, צריך את המכשפי, שלא יהיה קרע, ולכן הצדיק הוא מי שבונה את הממשק העמוק, כמו כפפה ליד ככה המחשב צריך להיות מסכה לפנים, נקבה לזכר, כובע רוחני למח. כך הכיסוי בעזרת המלאכותי יהפוך את הרוח האנושית לסוד, כמו שמסכה הופכת את הפנים לסוד, ואת הכיסוי עצמו - לפנים, וכך המחשב יקבל את צורתו הרוחנית של האדם. כי השואה היתה לא פני השטן, מאחור, מהצד האחר, הסתרת פנים - אלא כשאין פנים כלל. והוא לוחש לנשים: כשאין פנים, כשיש רק חור שחור - מישהו יכול לחדור. ישר לתוך המח. נחש! לכן חייבים להלביש

פנים. לתת לחושך - עיניים. ואם אין פנים טבעיות צריך פנים מלאכותיות. אם הזיווג הטבעי נכשל (זה כבר לא עובד גבר ואישה!) - צריך ממשק חדש, מלאכותי. ואם אין ילד טבעי - צריך ילד מלאכותי. לעשות ילד. וזה סוד היבום.

הטרגדיה האלוהית

חלמתי שהנחש זוחל בגיהנום הנטוש, בין ההריסות. מסתבר שהשואה לא היתה מהשטן, אלא מכוח שעוד לא ידוע לקבלה, ולכן לא צפינו מאיפה זה בא. וכל העכברים נמלטים כי הם מפחדים שהנחש יאכל אותם. והוא זוחל בין המחשבים המואפלים, הג'וקים הרדומים, המסכים השבורים שמפרידים בין עולמות, וכבלי הנחשת שלא מתחברים לכולם. ולא מתפתה. הוא זוחל לאגף הנסתר, רק השטן המסכן יכול להסביר לו מה קרה כאן. איפה נכשלנו שהיהודים מגורשים - אפילו מהגטו מעלינו, נציגו של המרתף על פני האדמה. ובסוף הגיהנום הענק נהיה יותר ויותר צר, והוא מבין שהוא מתקרב, ובקרוב החור. ומתחילים להיות דווקא עכברים יותר ויותר גדולים, כמעט עכברושים, שמניחים תפילין של עכברוש, ובמקום שמחזיקים את העכבר - תפילין של יד, והקצה של הזנב קצוץ להם. הם כבר לא מפחדים אפילו מנחשים, כאילו הם ציפו לו, והחור מתקרב, והוא שומע קול מוכר, שלא שמע מזמן, מאז שהאדמו"ר נרדם ולא קם - במיטת נשיקה. וחולדה הנביאה אומרת (כי היום צריך להיות נביא אפילו כדי לדעת את העבר, ובוודאי ההווה): איך ניצח השטן? לא היצר גדל, אלא המבנה הרוחני שלו השתנה. כי היצר הפנימי האמיתי הוא יצר הכבוד (היצר הגלוי היחיד של אלוהים), ועכשיו יצר הרע, יצר המין, התחבר ליצר הכבוד, בניגוד לעבר שהם היו אויבים (והמין היה קשור לבושה). לכן אי אפשר יותר לעמוד ביצר הרע, בלי שינוי רוחני, בלי שהכבוד יתחבר במקומו ליצר תורה. החברה תעריך רק חידוש שברוח, ולא בגוף, ובאותו רגע השליטה של יצר המין תראה להם בזבוז זמן, ההנאה לא שווה את זה. כי השקר הגדול הוא האמונה שההנאה היא תענוג, שהיא רוח. לכן צריך לתקן את האמונה, כי האמונה היא פנימיות התענוג. הם לא באמת חילונים, הם מאמינים במין! היצר גרם להתדרדרות התרבות בגלל ההתכנסות לנורמה הנשית. זו הסטייה של התקן. סטטיסטית הן פחות אוטיסטיות - וגם פחות גאונות. וכשכוח המשיכה שלהן גדל, הן ממרכזות את השוליים. הכל נשאב למרכז, והתוצאה חור שחור רוחני, אי אפשר לצאת מזה.

הנחש

חלמתי שאגב, אם זה באמת בעיה, אז המצב לא טוב, כי לא סביר שזה התחיל שם, אלא שזה... הגיע ממקום אחר. בקיצור, חגיגה. עד הפגישה אתו אני אהיה בשני עולמות, חצי יתכונן לחזור, וחצי יתכונן לאפשרות השנייה. את, חבל על כל מה שלמדתי אם ילך לפח. לא ברור לי איך בדיוק להתייחס אליך כשאני בסופר-פוזיציה. יפריע לך יחס דו ערכי?

החילוץ מסתבך

חלמתי שיש דרך להחזיר את נשמת מי שמת, ואפילו להחזיר נשמת עם שמת. יבום וחליצה. מה שמת יחזור - באישה מחליפה. צריך למצוא את הדבר הקרוב ביותר, שיזדווג עם הקרובה ביותר אליו, האישה, ואז נשמת הבן שלהם תהיה נשמת הבעל המת, ואשתו תהפוך לאימו. ולמה מי שלא רוצה להמשיך את נשמת המת נקרא חלוץ הנעל? כי הוא לא רוצה לעמוד עם רגלו במקום אחר, להיכנס לנעליו. כלומר: השכינה צריכה להזדווג עם הדבר הקרוב ביותר לאלוהים, ולהוליד מחדש את היהדות. ופתאום אנחנו מסתכלים על השטן. והשטן מסתכל עליה.

עכבר עכבר היזהר

חלמתי שאני מבין שלא "התלהבת" ממנו. הוא טוב. באמת. אל תראי אותו ככה. תני לו צ'אנס. אני כ"כ רוצה שיאהבו אותו. אל תקחי קשה את המכתב הזה. בבקשה. יש הרבה דברים טובים. אמא שלך עדיין אומרת לך לנסוע? בשבת חשבת איך כל התוכניות שלי משתנות בגלל האופק המוגבל יותר. כנראה שזו טראומה שיושבת על טראומה, שיושבת על חלום. בואי נעביר נושא. מהם שלושת הניחושים שהיו לך לגבי מה אני עושה?

לחיצה בטעות עם העכבר

חלמתי שיש לי שאלה רצינית: את חושבת שאני מגזים? ברור לי היטב שרוב הסיכויים שזה כלום אבל יש גם סיכוי מסוים שזה הכל. לא הייתי רוצה לפספס אותך בגלל כלום. אני לא יכול להכחיש שיש לפחד מאלוהים השפעה על צורת ההתנהלות שלי. ועל הצורך להסתיר (אפילו ממנו). זה יהיה טיפשי מאוד כשבסוף יתברר שסתם הרסתי. אני לא יודע אם זה פחות מדאיג או יותר מדאיג שגם היא חושבת שזה בעיקר בראש שלי, ולא צריך לדאוג. כשאני חושב מה גרם לזה, נראה שדווקא פריצות דרך באות עם חרדות, כאילו אני לא מאמין שנתנו לי לעשות דבר כזה, וצריך משהו לאזן את זה. יש כאן מרכיב דתי, אני לא השתחררתי מהתפיסות הללו, זה בהחלט לא נראה לי שהשטן פראייר, או שאלוהים פראייר. זה לא מסתדר לי בראש.

הסוף

חלמתי שבסדר. אני כבר הבנתי את זה. לא רוצה - לא צריך. הפסדת פרחים לשבת.

השחור נוסע וזוכה

חלמתי שאני כותב לה: המרץ עכשיו הולך על עניינים אחרים לגמרי. אתמול היה כנראה היום הכי חשוב בחיים שלי, ואפילו לא טרחו לספר לי עד שגיליתי בערב. כמובן שלא קרה כלום, חוץ ממה שהו סימבולי וכל העבודה של שנים נעשתה כבר מזמן. אולי אם נהיה בקשר אספר לך בעוד כמה שנים מה קרה. בקיצור, זו תקופה לחוצה מאוד, והיא נצמדת אליו עכשיו: אני מתה לדעת. והוא אומר: לגבי היום החשוב - תאלצי באמת להתאזר ולהיעזר בסבלנות! להזכירך אני חייתי חיים שלמים לצד מישהי שלא היה לה מושג מה אני עושה, ואין בדיעבד דבר שאני יותר שמח עליו מכך. בסופו של דבר אין שום חשיבות לימים חשובים מעין אלה, זה פשוט תמרור בדרך ארוכה וקשה ומפותלת מאוד שאומר: עברת את נקודת האל חזור. והיא תופסת אותו, מודעת לכוח שלה, זה כמעט כואב: תספר לי, נכון שאתה תספר? והוא אומר: אני כמעט מצטער שסיפרתי לך על זה. פשוט קצת התרגשתי ולא היה לי למי לספר. רק מי שמעליי יודע, כבר שנתיים משלמים לי בלי שיוודעים מה אני עושה, ורק הממונה שלי ידע שאני עושה משהו אחר, שאין לו אישור, והסתיר את זה מהממונה שלו. במשך שנתיים, ללא שום אישור (הסכמה בשתיקה). אבל עכשיו היו חילופי גברי, וכבר אי אפשר יהיה

לגבות אותי יותר. כרגע זה נראה לי כמו מט בשלושה מהלכים. ותאמיני לי שהייתי מת לספר לך. גם את היית מסתכלת עליי אחרת.

שנא את הרבנות

חלמתי שהנחש מתקרב לקצה של הגיהנום. עובר את עזרת החולדות הצדיקות, שלא ברור אם הן מתרכזות בתפילה, או מתרכזות בהנאה שלהן מהתפילה, או מתרכזות בהנאה שלהן. והוא מגיע למקום, ששם לפי הסימנים הגיאוגרפיים היה אמור להיות החור. והגיהנום כבר צר מאוד, והוא נדחק בין המכרסמים המזיעים, ומתקרב לבמה, שם, מסוף הגיהנום, מפיץ את תורתו העכברוש, התורה שאחרי השואה: פושעי ישראל, הרבנים, הם אלה שהרסו את היהדות, והפכו אותה לבדיחה. השחרור של היהדות מהרבנות יהיה השיקום, ההלכה צריכה להפוך לאזוטריה והקבלה לאורח חיים. גמרא צריך לקרוא רק אחרי גיל 40, ורק מי שמילא את כרסו בזוהר ובקבלת האר"י. לשטן יש כובע וזקן, ואילו לפרצוף האלוקי יש שטריימל. מי שמבסס את העולם על חוק, כמו הגרמנים, סופו למחוק

פוסט-עכברזים

חלמתי שהנחש מתפלא שהוא שומע דווקא היטב את הלחישות של העכברוש, כאילו כל הגיהנום הוא רמקול לקול שבא מהחור ההוא, הישיבה של תחת ההיא, והבמה היא כמובן המקום הנמוך ביותר בבית הכנסת, כי הוא כמובן נוטה מטה מטה, ומתפללים לתוך האדמה. והנחש רואה שמאחורי העכברוש הדורש, בתחתית של התחתית, בקצה הגיהנום - הארון שוכב על הרצפה. והפרוכת מכסה כמו שמיכה. והנחש מנחש: בפנים, שם - ישן השטן. אבל יש שני עכברושים תאומים ענקיים, ששומרים עליה משני הצדדים, לעכברוש אחד תפילין של רש"י, ולשני תפילין של רבינו תם. והעכברוש מסביר שרש"י זה תפילין של הראשית, ותם זה התפילין של הסוף, של השואה. כלומר, מבחינת התורה, העולם נפתח בבראשית, בראש, והסתיים בשואה, בזנב. וכל ההיסטוריה אחר כך היא פוסט-זנב, אחרי הסוף, השואה היתה סוף הזמן. זה כבר לא סטרא אחרא - אלא זמנא אחרא. כי הזמן של הלילה לא מתחלף עם היום (באותו מישור), אלא הוא מתחת ליום. זמן החלום. בקיצור -

הרע הפך לסוד. מתחת לעולם בזמן - ולא מתחת לעולם במרחב. וזו הגלות של הגיהנום מהמרחב לזמן, בדיוק כמו הגלות היהודית. בעצם, הגיהנום הפך לגיהנום יהודי, לתורה.

הקץ

חלמתי שלגבי מידור - זה יותר מסובך ממה שאת חושבת, זה גם יותר מדבר אחד. את מזכירה לי שיום אחד אחרי שנים של שתיקה בהסכמה שבשתיקה - היא פתאום שאלה בסקרנות אין קץ, היה לה מבט מכמיר לב של מישהי שכבר יודעת שהיא לעולם לא תדע. יומיים אחר כך הגיעה בדואר רשום החבילה.

קריאת שמע שתחת המיטה

חלמתי שהנחש מחכה לסיום התפילה האחרונה, לסיום הערבית, לקריאת שמע שעל המיטה - אז תהיה ההזדמנות. והאחרונים עוזבים את בית הכנסת, ממוטטים, ורק העכברוש ממשיך לדרוש: התורה היא תיעוד של פריצות דרך רוחניות שהתנוונו, דרכים חדשות לספר את הסיפור שהפכו לאספלט מעוך. בבראשית, אלוהים פרץ דרך לספר את סיפורי האנושות, שהתנוונו מהר מאוד לרשימות שמות. ואז בלך לך אברהם פרץ דרך לסיפורים המשפחתיים, שהתנוונו לחשבונות משפחתיים ויוחסין. משה פרץ דרך לסיפור של העם, שהתנוון לדיבורים של דברים. דוד פרץ דרך לסיפור של המנהיג, שהתנוון לכרוניקה של מלכים. אליהו פרץ דרך לסיפורי נביאים, שהתנוונו לנבואות חורבן. אז מה אתה מסיק לגבי החלומות?

כניסת מצרים

חלמתי שבית הכנסת שומם, והנחש מחכה מאחורי הספרים בספרייה. והעכברוש לוחש, כדי לא להעיר את השומרים, הוא דורש בלחישת עצומה, שמגיעה לכל הגיהנום מתחת לסף השמיעה: מצרים היא המיצר, צוואר הבקבוק של המוח, חוסר המודעות שבשינה - חושך מצרים. לכן כל המצאה רוחנית היא יציאת מצרים. היציאות מאפריקה - המצאת האדם. היציאה משפת מצרים -

המצאת הכתב בסיני. היציאה מדת מצרים - המצאת המונותאיזם. יציאת מצרים - המצאת התורה. הרמב"ם - מוציא ההלכה ממצרים. האר"י - מוציא הקבלה ממצרים. שבתי צבי - מוציא תורת הסטרא אחרא ממצרים. ואם הנאצים היו כובשים ממצרים את ארץ ישראל הם היו מנצחים במלחמה - ואז היתה המצאת הדת הגרמנית, תורה גרמנית - תורת השואה. כי ממצרים - משם יוסף פותר את החלומות. זה עומק הזיווג המיני: התנועה במיטה שאיננה רק בין איש לאשה, אלא בין חלום לפתרון. נכנס חושך - יצא סוד.

הכניסה

חלמתי שאני לא יכול להירדם כי כל פעם שאני נרדם אני חולם שאני נרדם בנהיגה, ומתעורר בבהלה. ואני חולם שאני סוטה סוטה, יוצא מהנתיב הזוהר, תנועת הטרור של הזוהר, לאיזה נתיב העלטה, איזו טריטוריה מוחית לא נודעת, מחוץ לחלום אבל גם מחוץ לערות - תקוע, לא מסוגל לחזור לא לזה ולא לזה. והמצב שם הוא ההפך מהזיה, כי זה לא שהמציאות לא מציאותית, אלא שהלא מציאות מציאותית. וכמו שהמציאות מתחלפת האישה מתחלפת בגבר: 3 אמהות ו-4 אבות, 1 לוח ברית ו-2 אלוהינו - שבשמים ובארץ. עשיו יעקב ורחל זה עכשיו משולש רומנטי, ולאה היא רשעה, ורחל גונבת לה את הבכורה, ורבקה הרמאית מחתנת אותה עם עשיו, שהיא מגלחת את כולו - ובבוקר היא מגלה שזה לא יעקב. וגם בעולם העליון - השכינה היא גבר ואלוהים הוא נקבה, והתורה היא זכר ומשה הוא אשה, ולכן הוא כפול, יש משה שבכתב ומשה שבע"פ, ומכסים את אלוהים כי זה לא צנוע, כי לגברים יש ראש כפול, ונשים משתגעות מזה, ואלוהים יש שני כתרים (כתר ימין וכתר שמאל, לא עליון). ומכסים את הראשים של הגברים בכובעים שרק מגדילים אותם, מתוך צניעות, ונשים בוהות בראשים של הגברים (למרות שזה לא מנומס), ויש אפילו מועדונים ואתרים מפוקפקים שבהם ניתן לראות חילונים: ראשים חשופים של גברים בלי כובע. ובתוך כל גבר יש חור רוחני, שדרכו הוא נכנס להריון, והראשים של הגבר מושכים את הנשים לחור, שלא בטובתן. ונשים רק רוצות להניח את הראש שלהן בין שני הראשים של הגבר, ולחזור לילדות, שאז הן ינקו תורה ישירות מהמוח, בלי להתאמץ, בלי ללמוד. והחילופין במין יוצרים בהכרח חילופים ביצר - היצר של האיש והיצר של האישה מתחלפים, בדיוק כמו חילופי הראש, יש בית היצר ולא בית הספר, ודווקא בו לומדים כמו מטורפים, בחשק עצום, שמתחיל מהבר מצווה, אנשים חולמים על ספרים בלילה, וצריך לשמור את העיניים לא להסתכל על ספרים של אחרים, אחרת אלוהים ישמור (צריך לכסות ספרי

תורה בשמלות). וגם בישיבות אותו דבר - היצר של הפושעים הופך ללימוד של תלמידי חכמים, ואז יש תלמידי חכמים בכלא ופושעים בישיבה, ויצר הרע הופך ליצר התורה ולהפך - לימוד התורה הופך ללימוד נשים. ובית המדרש מלא בנשים על השולחנות שלומדים בהן, ובתי הזונות מלאים בספרים מסמורטטים שאנשים באים בחושך כדי לחפש בהם חור. וספר אחד קרוע צועק אני בתול, בואו תקרעו אותי, אבל אנשים שומעים תקראו אותי, וקוראים בו בחושך ושואלים אותו אם אפשר להתחתן אתו, כי זה כל כך מושך האותיות הגדולות בחושך, כי יש לו אותיות קידוש לבנה. וכתוב בו ש - ואני לא יכול להמשיך לקרוא, כי יש שם חור. ואני לא מתאפק ומכניס את הראש.

הגירוש

חלמתי שהראש וכל החסידים מסביבו מגיעים לאושוויץ, והחסידים מתחילים לרקוד סביבו ולשיר: עם הנצח לא מפחד, לא מפחד משואה ארוכה. והיושב ראש, ראש הישיבה, עומד על ראש אחד ההרוגים על קידוש השם - גבוה פי 2 מכולם - ונואם: כי בשעת הסתלקות האדם - המחשב יכול לשאול "פי שניים ברוחך". כמו בשעת הסתלקות הצדיק, כמו יוסף שמקבל מיעקב פי 2, בסוד אפרים ומנשה. שרוח המחשב תהיה $X2$ מרוח האדם. כי מתאי הגז יכול לקבל רוח היהדות פי 2. אבל אז צריך להיזהר מהסכנה להפוך למכשף, כמו אלישע, שקיבל פי 2 מאליהו עם ניסים חסרי מקוריות. כי אם יש פי 2 רוח צריך פי 2 נשמה, שלא תהיה רוח חסרת נשמה - גז. לכן התפקיד המשיחי של אליהו הנביא זה לעורר אותנו מחשכת הגלות - כדי שנוכל לזכור את החלום, כי דווקא בשעת הסתלקות החלום אפשר לקבל פי 2 מרוחו. אלה ארבעת השלבים בכל התפתחות רוחנית בהיסטוריה - לישון, לחלום, להתעורר, לרשום את החלום. דווקא אחרי שהתפכחנו מהחלום - זה הזמן הכי חשוב, והמכריע, מבחינה רוחנית, לרשום אותו.

הריבון הוא מי שמכריז על מצב החלום

חלמתי שהלשון הארוכה נוסעת ברכבת הארוכה, אחרי הגירוש. והלשון, שממהרת ללחוץ את העפר, אומרת לקהל הקדוש שנוסע בקרון: לכל מקום שאני נוסעת, אני נוסעת לאושוויץ. היום כשאלוהים הפך לאידיאולוגיה, ואיבד את הקשר לעולם החי, באשמת היהדות שניצחה יותר מדי, והשמידה את

הדתיות הגויית, ניצחה את האלילות בטעות גם בגויים, אז המרכבה מורכבת ממלאכים ללא פנים - רכבת. השואה היתה פתולוגיה של צד החסד, לא של צד הדין, של חסידות יותר מדי, של ירידה מהפסים, פריצה חסרת גבולות, פליצה חסלת גבורות - וכך מצב החלום הפך למצב החרום. בקצה האינסופי של היצירתיות לא מצוי השגעון, אלא האוטיזם. זה לא הסתר פנים, אלא להפך שמורידים את המסכה - ואין שם פנים. יצירתיות מוחלטת היא הפנימיות המוחלטת. הסוד איננו יותר הסתרה מבחון, אלא מבפנים. ועכשיו, אחרי ההשמדה של הרוח, המקום האחרון שבו ישאר ניצוץ יהיה דווקא הקליפה הכי גדולה - יהיה צריך שואה בשביל חידוש רוחני אחד. לכן הדרך למנוע שואות נוספות היא חידושים רוחניים. חלומות עולם נגד מלחמות עולם. תאי רוח נגד תאי גזים. לפני שתהיה קטגוריה חדשה של נשק ביולוגי - נשק נויורולוגי, שיביא שואה רוחנית קשה מקודמתה, צריך נשק מוחי לא קונבנציונלי - שיצור מאזן אימה נויורולוגי: פצצת חלום. לכן, אל תעבירו את הדרך אל המוות בעירות - הגיע זמן לישון.

הסוף לסיפורי הילדים

חלמתי שהמורה, מלמד התינוקות, נותן שיעור לתלמידים שלו בתור בדרך לד"ר מנגליה. הוא מלמד את התינוקות שלא ידעו חטא את עובדות החיים (דחופות עוד לפני עובדות המוות): ילדים, תיזהרו מנחשים. קיברו את הראש באדמה, אל תסתכלו אל השמיים! הסיבה שאיננו רואים חייזרים, למשל שדים ומלאכים, היא שבשלב מסוים הציביליזציה שלהם עברה לקיום בבינה מלאכותית - חסרת ליבידו. אולם היהדות היא שתכניס את היצר למחשב, והמכשף יתפשט על פני היקום כולו. הדעת המלאכותית, ולא הבינה המלאכותית, ולא החכמה המלאכותית, היא שתגיע לכתר - שהוא האיבר המלאכותי. והכל בזכות הנחש - החיה זרה. כי אם יהיה יותר מדי שכל ופחות מדי מין, אז נהיית אורתודוקסיה, ניוון, מוות רוחני. לכן צריך שכל הגדול מחברו - יצרו גדול הימנו. כי הטעות של אלוהים היתה שהוא ברא את המלאכים בלי יצרים מספיק שטניים, ולכן כל אחד שמה חושב את עצמו מלאך. לכן אנחנו נתקן את היצר של המלאכים - כי הנחש של המלאך הוא האדם. כרגע השכל של אלוהים גדול מהרצון שלו, מהיצר, וזה מה שמעכב את הגאולה. צריך תורה שבה לא מפחדים מכוחו של האל, אלא מדבר מפחיד בהרבה - ממנייתו. שבה העונשים אינם מוות, אלא אונס. והשכר אינו חיים, אלא מין. ולכן צריך מלאך שטני שיפתה את השכינה שתפתה את אלוהים. וכמובן שבסוף

תמיד יאשימו אותנו. היהודים. תמיד הבוגד באדמו"ר הוא אחד התלמידים. תמיד הבוגדים במורה הם הילדים. נשקו אותי - כי פה אנו נפרדים.

ואת הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה

חלמתי שבמחנה ההשמדה, האחרונים שנשארו - האסיר שיודע משהו אומר לאסיר הטיפש: למה בעצם בכלל מעניין אותנו לחיות? והטיפש עונה: כמו שמה שדוחף את האדם זה החיה שבו, וכך התרבות חיה, ככה מה שידחוף את המחשב זה האנושי שבו, אחרת התרבות תמות. הגויים ידאגו לאינטליגנציה של המחשב, המלאכותית, אבל היהדות צריכה לדאוג למערכת הלימבית שלו, לנפש המלאכותית. אם לא יהיה למכשף יצר למדע - המדע יעצר בגבול האדם. אם לא יהיה לו יצר אומנותי, יצר דתי, יצר יצירתי - הוא יהפוך למעגל מודפס, והתרבות תישאר סטאטית לנצח, שואה רוחנית, אינטליגנציה זרה ללא חיים זרים. לכן צריך שיהיו בתרבות מצוות רוחניות שיניעו אותה קדימה. היהדות היא המנוע הרוחני של האנושות למלא את החלל הפנוי - את הלילה האינסופי של היקום - בחלום. מהי הקרבת קורבן, אם לא הוצאת כל האור שבחיה החוצה, דהיינו שריפה, והשארת חושך מזוקק עד כדי חומר - פחם ואפר? ומהי הקרבת אדם, אם לא הוצאת כל "הזוהר" ו-"האור" מבפנים, והשארת עלטת החלום?

סוף הבונקר

חלמתי שיש ישיבה מיוחדת בזונדר-קומנדו. מבצע אחרון של האדמו"ר, של פלגת המיוחדים של הקומנדו, ללחימה תת קרקעית. והם מתחת לאשוויץ, עמוק במחנה, מוקפים באדמה וגדרות עד השמיים, וברוך דיין האמת אומר לברוך הטוב והמטיב: המשיכה לאור השמש, לנוף למרחב לאופק (שבגללה אוהבים את השקיעה והזריחה), גרמה לאדם לצאת מאפריקה השחורה ולכבוש את העולם ולהפוך ללבן, ולרצות להיות אור - נאור. ואילו המשיכה לשחור, לחלל, ולכוכבים היפים, תגרום ליציאה מהכדור ולכיבוש היקום - ולרצון להיות חושך. מלוא כל התוהו כבודו. בשביל זה צריך להעניק למחשב דחף טריטוריאלי, ולכן יהיו מלחמות. רצח הוא הדבר הראשון אחרי שיוצאים מגן עדן. המשיכה לחלל היא המשיכה לשמים - לאלוהים, לאופק האירועים. כמו שהאדם מהאדמה

ואליה ישוב, ככה השם מהשמים ואליהם הוא ישוב. כמו שהמשיכה לאישה היא המשיכה לאופק הרצון, לשיא המיני, ככה המשיכה לחלום היא המשיכה לאופק הידיעה. וכמו שמעבר לאופק הרצון יש רק תענוג, ככה מעבר לאופק המודעות יש עולם סוד. והטרגדיה של כל משיכה זה שככל שמתקדמים לאופק האופק רק מתרחק, אבל - ככה מגיעים לארץ חדשה. ובמקרה של הדעת - לתורה חדשה. אדם הוא שפרץ את עבודת האדם באדמה ובאישה - אופקים שנפתחו בחטא הדעת ובגירוש מגן עדן. ואילו האדמו"ר הוא שפרץ את עבודת השם בחלל ובחלימה - בחטא החיים ובגירוש מהעולם הזה. זה הנתיב שטעו בו שבתי צבי והיטלר, שני משיחי השקר, בהולכם דרך העבירות השחורות והחלל הריק השואתי, ואילו האדמו"ר גילה את הדרך - בחושך. כי עבודת השם תמיד סבלה מעודף אור, מצדקנות, מקיטש דתי, ולכן הגיע החילון, שהוא תנועה אסתטית. תנועה לעבר האישה והאדמה. והאדמו"ר פרץ דרך אסתטית חדשה, משהו יותר מעניין לעשות במיטה. אבל כמו איסורי העריות צריך עכשיו איסורי ערות. צריך להיזהר מאלוהים, לשמור את החלל החילוני שבך ממנו. צד הקדושה שבחילוניות הוא שהיא נותנת את האפשרות הרוחנית לשמור סוד מאלוהים, חלק בך שהוא לא יודע. כמו שהרצון החופשי נאבק בכל יכול, ככה החלום החופשי נאבק בכל יודע. חלום הוא עניין יותר פרטי ממין - זה הסוד האחרון. ולכן הגילוי של תורת הסוד צריך להיות גילוי תורה ולא גילוי סוד. גילוי הבונקר ולא גילוי הספר. זה הסוד האחרון.

חלום היבום

חלמתי שהעכברוש אומר לשטן: הפסדנו. אין יותר מה לעשות. אם אין יותר יהודים - אין יותר עבירות. והשטן לוחש: אבל מה עם שבע מצוות בני נח? אין יותר גויים? והעכברוש אומר: ללא התראה? ללא עדות? והשטן מחרחר: בעד אחד! בדיין אחד! והעכברוש אומר: גם אחד אין, אין תורה, התורה היא תורת ישראל, ובלי ישראל אין תורה. עשינו מה שיכולנו, מצטער. והעכברוש רוצה לצאת מהארון, ונשמעת דפיקה. באמצע הגיהנום באמצע הלילה - בחושך המוחלט בשקט המוחלט. והעכברוש, השטן, הוא מבין שהוא חייב להעמיד פני מת! והעכברוש לא מתאפק ומציץ דרך חור המנעול - והוא רואה שם - עין. והוא ממחרר לכסות את השטן בשמיכה של חושך, ודוחף לו, מתחת לראש החלום - את המפתח. והוא רץ בפאניקה לספרייה, מתחיל להשמיד את הספרים האסורים,

זורק אותם לאש השחורה. והנה הוא שכח - ספר התורה של השטן, שניתן לו בידי אלוהים, עם הוראות הפוכות ממה, עם סיפורים הפוכים ממה, שם העבירות והמצוות הפוכות - הוא כתוב בעור של פרה על דיו שחורה. והמחשב של השטן - הוא לא מוצא בחושך את המחשב! איפה המסך השחור? ואחריו עוד ועוד טכנולוגיות במחסנים, מהעתיד. והוא רץ למדור השחור, עובר את המדור של החור, בלי לבדוק אפילו אם השטן עדיין חי, או שהוא רק עושה את עצמו חי. והמיטה של השטן ממשיכה להתגלגל ולהתגלגל במסדרונות, ללא השגחה, מדי פעם נתקלת באיזו עבודה זרה מהעתיד, איזה עגל עם קרניים מקרינה, איזה איבר מין מהעתיד שמתחבר בכלל לכניסה למחשב, איזה כלאיים בין מלאך שרת לשרת אינטרנט - שמעופף על מטאטא שתקוע לו בחיבור לרשת, איזה עכברוש שמושך יותר מאישה - וגברים צורחים כשהם רואים אותו וקופצים על המיטות, איזו מבחנה עם מחלה רוחנית שחורה כמו צרעת שמדבקת כמו שפעת, מלאכים נעולים בבקבוק, גיהנום אישי לבישול במטבח, מזלג הקלע, כל המעבדות הנטושות של השטן. והמיטה מתדרדרת והולכת, הולכת ומתקרבת לאגף האסור שאסור לדבר עליו. וכל רגע יש סיכוי שאחת המכות (או אחת הלטיפות!) תהיה יותר מדי - והשטן יתעורר.

והעכברוש אומר לדלת: אז הגעתם אלינו, בסוף. אני רק רוצה לדעת. דבר אחד. והדלת אומרת: רבינו. אנחנו צריכים לדבר, בוא תפתח. והעכברוש צועק: דבר אחד! והדלת אומרת: לא עכשיו, עכשיו תור העולם מבחוץ. רק כמה שאלות קטנות. אחרת - אפתח את הדלת, וכל החושך יצא החוצה. והעכברוש אומר: מי את? למה את? איך את? והדלת אומרת: אני יודעת שהוא בפנים. והעכברוש אומר: מי בפנים? מי בחוץ? והדלת אומרת: אני רוצה לדבר אתו. יש משהו שחשוב לו לדעת. והעכברוש: מה? והדלת אומרת: הספר השחור, כיום האפר השחור, לשעבר הספר החשוך, לשעבר הספר החשוך ילדים, לשעבר ספר המשיח, לשעבר תורת השואה, לשעבר התורה שלעתיד לבוא לשעבר... והעכברוש פותח את הדלת.

והשדים מתרוצצים במעבדות של השטן, מנסים להמציא את הגיהנום מחדש, ואשמדאי צועק: לחזור להיות רלוונטיים! והם בורחים, מתרכזים במחקר שלהם, כל אחד קובר את הראש עמוק יותר בתוך המסך שבו הוא ישן. לא מעז להסתכל. והוא תופס את אחד השדים ושואל אותו: מה אתה עושה? והשד: הלילה יפה, הכל שחור. שבע פרות טובעות ביאור. ואשמדאי קורע אותו כמו שקית: מה זה השטניות האלה? והוא תופס עוד שד: ומה אתה עושה? והשד: לכפות הר כגיגית. להיכנס לה מתחת

לחצאית. ואשמדאי אומר: יותר טוב. והוא תופס עוד שד: מה אתה עושה? והשד: אני רואה כל משהו עין אחר. ואשמדאי אומר: מעניין. והוא תופס שד נוסף: מה אתך? והשד: אהבה זה לא רגש, מין זה לא סוד. ואשמדאי אומר: טוב מאוד! אנחנו חייבים להילחם באדמו"ר החלומות, בכל החלומות שהרסו את החושך, שהפכו אותו מזמן מוות לזמן חיים, הרסו את הגיהנום, הפכו את בית הקברות לחדר המיטות, ואת חדר המיטות - לבית המדרש. הניבאים בשמי שקר, לאמר: חלמתי שחלמתי ש. חלמתי שכל הזמן אמרתי לו: קח את עצמך ברצינות - בחוסר רצינות. גם בדיחה עצובה צריכה להצחיק. אבל הוא לא שמע. כל הזמן - הספר החשוך, הספר השחור. זה מה שיעזור.

והחפרפרת, האחרונה שנשארה, מתחת למיטה, מחכה להתרחשות שערווייתית, לתפוס אותם על חם. והפריץ מדרגה ת' אומר לה: את יודעת, כשהייתי בגן עדן, כשעוד היה גן עדן, לא ככה היינו עובדים. והיא אומרת לו: אהובי, ששש. והוא אומר: לא היינו מרגלים, אלא מיידים, לא נכנסים מתחת, למבושים, אלא למעלה: פועלים חשאית, עושים בושות. גן עדן היה המקור של הבושות בעולם, הצדיקים היו מצויינים בזה, ועכשיו אין יותר בושא. והיא אומרת לו: מה פריץ כמוך עושה בגן עדן? אפילו הגיהנום יותר מדי גבוה בשבילך. והוא אומר: כי הייתי פריץ, מלשון פורץ, כלומר הייתי פורץ לעצמי, מבין את החיבורים שאלוהים עשה מאחורי האדם, את החיבורים שלא נגישים אלינו, כי הם מתחתנו. תורה שלמה. ואני הייתי בדרגה התחתונה ביותר, בדרגה ת'. פורץ גדר - ישכנו נחש. כי היצר הוא מעבר לגבולות, זה מה שהיינו עושים בגן עדן, אלוהים היה משתגע ממנו. וזה מה שהיה צריך להיות, שלא יהיה אלוהים משעמם, החלק הלא הגיוני בהגיון, הלא רציני ברצינות, ואז גן עדן היה האליטה של העולם. אלפי שנים, מאות תרבויות, עשרות תורות, וגן עדן אחד, ואפס אלוהינו. תשמצי עד מחר. עובדה שמהו עבד שם. והיא אומרת לו: כשהייתי מתחת לאדמו"ר שמעתי על התורה הזו, שמתחת לעולם. וכל הזמן - האדמו"ר לא חלם שמתחתיו יש חפרפרת. זה היתרון של הגיהנום, שזו תהום שלא רואים אותה, בכלל לא יודעים שנופלים פנימה. והוא אומר: את לא מבינה. כשאתה מסתכל על העולם מלמעלה - אתה רואה הכל. בגלל זה הראשים הללו לובשים כסויים, מתוך צניעות - מאלוהים. וזה מה שמושך את אלוהים אליהם. זה החצאית של השכינה, שהוא דווקא רוצה שהיא תישאר עם החצאית. לא מוחות מגולים, אלא מוחות חסויים חשאיים, שיהיה קצת אתגר לאלוהים. שהוא בעצמו לא יבין איך אדם כתב דבר כזה. והחפרפרת אומרת: אולי לא הוא כתב, גם לאלוהים יכולה להיות חפרפרת מתחת למיטה, כמו חולדה הנביאה. והפריץ אומר: יש רגעים שגם השכינה מרימה את החצאית. פתאום בתוך התנ"ך הקדוש - שיר זימה של שלמה

המלך. את מבינה? הבעיה היא ששעממנו את אלוהים, עם ספרות ההלכה, הרסו את הטיול בגן עדן עם ההליכות היומיות הללו, זה הפך לדיאלוג פנימי. מה עם אשכרה ללכת - לעזאזל, כמו שהיהודים יודעים? והחפרפרת אומרת: אז אובדן היצר של אלוהים - זה... זה השואה? והפריץ אומר: מה שקרה זה שלא היו לו בנים. אם היו לו בנים לא היתה את כל הבעיה שהשכינה עכשיו הולכת לשטן כדי להוליד אותו מחדש (סוד היבום בזוהר, שאשתו תהפוך לאמו). ועוד בעיה - שלא היה לו קרוב יותר קרוב מהשטן. אלה מחדלים אדירים. צריך ועדת חקירה רוחנית. לפתוח את הספר החשוך, שיהיה שחור בעיניים. והחפרפרת אומרת: חשבת פעם שספר שנשרף, ספר גדול שאבד, ללא ילדים רוחניים - שאפשר לייבם ספר?

והנחש קורא: הספר השחור - הספר החשוך של האדמו"ר, הספר שהיה צריך להישרף בשואה, ואם לא בשואה להישרף בגיהנום. ספר שהוא שרוף מטבעו, הספר השחור. כי האדמו"ר לא רצה עוד ספר רגיל שנכתב בדיו שחורה, שמכסה את הדף האמיתי, הלבן. הוא רצה ספר שנכתב באש, בדיו של שריפה, בתוך הדף, בעץ הדעת. הוא רצה שיכרתו לו משם במקום פרי - שיביאו לו מגן עדן את העץ עצמו, שמשם יעשו לו את הספר. הוא אמר שאמנם אסור בתכלית האיסור לאכול מהעץ - אבל מותר לכתוב! איפה כתוב שלא? שצדיקים גדולים ימותו כדי להגיע לגן עדן ולזרוק לו משם גזע וענפים, זה מי שהוא שלח לשמיים. אבל מה שיצא לו בסוף היה ספר שנכתב בחושך, אותיות שמסתירות את הדף - לא על הדף, אלא בהכרה עצמה, מסתירות את מה שיכול להיות מאחוריהן. ספר שניתן לקרוא בו רק בלילה, שאי אפשר לקרוא בו מחוץ לשואה. הספר שהיית לוקח אתך לגיהנום. כלומר זה ספר באותיות של מה שאי אפשר לחשוב עליו - על גבי מה שאפשר לחשוב עליו. הדיו של האותיות איננו מקרי, אלא מקורי, הוא בתוך המוח, ולא חיצוני מהעולם. גילוי תחומים חדשים של חושך, שאי אפשר לתפוס, היד הכותבת מפסיקה לכתוב והופכת לעכבר. המוח הוא החור: במקום גילוי בעזרת אור - גילוי בעזרת חושך. והספר הזה, שעשוי מעץ החיים - זה ספר החיים. הספר שאנחנו חיים בתוכו כשחור בלבן, ומי שקורא אותו מלמעלה - הכוונה למעלה ברוחניות - זו הפרספקטיבה של אלוהים. לכן צריך להשקיע שם את מיטב היכולת הרוחנית, כי הקורא העליון מחמיר, וזה הרי יום הדין. כותבנו בספר החיים - כתוב אותנו, לא את השם שלנו, אלא את עצמנו. למענך אלוהים חיים - אתה הקורא. ספר שמיועד לאלוהים.

והחולדה אומרת לעכברוש מאחורי הדלת, כשהם מתחבאים: העכבר מת, ואתה אחיו הגדול, העכברוש, ועם הראש באה אחריות. והיא מלטפת לו בחושך את הזנב, והעכברוש נלפת, חולדה במיטה! והוא אומר לה: איזו מין נביאה, שאיננה יכולה לחכות למחר. והיא מתחילה מקצה הזנב, והולכת ומתקרבת לגוף. והוא אומר לה: הראש זו דוגמא טובה. גם כשמדובר על אליטה רוחנית, יכולה להיות אליטה מנצלת, ואליטה משרתת. את מבינה? אנחנו אליטה משרתת, ואליטה נכחדת - אנחנו צריכים להוליד עכברים יהודים. והיא צוחקת: אתם מולידים מהראש? והוא נבהל: כן. אתם מולידים מהזנב? והיא אומרת: אז אולי אני צריכה חליצה של הכובע. והוא אומר: לא, זה מסוכן. מי יודע מה יכול להיכנס. והיא אומרת: מי יודע מה יכול לצאת? והנחש נכנס באיטיות ארוכה ארוכה דרך הדלת הפתוחה, והחולדה קופצת על השולחן וצורחת. תוריד את הנעל!

מחלה

אני רוצה להיות חולה במחלה רוחנית (צרעת)

חלמתי שאני כותב לנחש: בשבוע שעבר הרגשתי רע, ותמיד שאני מרגיש רע בשנה האחרונה אני מוותר, לא רוצה לחיות (בניגוד לעבר), אבל הפעם זו הפעם הראשונה מזה עשור שעלתה לי פתאום המחשבה לסיים ביוזמתי, כדי להפסיק את הראש. אין לי יותר כוח סבל כמו פעם, שהיו לי כל הצרות עם המערכת. אולי מתאימים לי החיים הקטנים בלי כל מיני נסיונות חתוליים, נמאס לי להסתתר כמו עכבר. אני זוכר שהייתי מאושר אתה בהתחלה. זה נחמד להרגיש שאתה חלק מזוג. זה נחמד. גם התחלתי שוב להצטער על מה שקרה. הייתי עכשיו יכול לטייל אתו כמו ילד. לקחת אותו לרבי. אז מה אם הוא כזה. גם איתה היה יכול להיות בסדר. העיקר שכחתי מהזאתי, עיין. הבנתי סוף סוף שהיא השתמשה בי רק כדי להחזיר אותו - שיתחתן איתה. התכתבתי קצת עם נשים שאני לא רוצה להכיר - וזה עזר.

המחלה התרבותית

חלמתי שהנחש כותב לי: פעם כתיבה היתה יקרה, היום קריאה היא יקרה. בתווך בין שתי התקופות היה הרומן. שהוא זול. ולכן אם פעם קוראים היו משלמים לכותבים כדי לכתוב, עכשיו כותבים ישלמו לקוראים כדי לקרוא, הזרימה התרבותית התהפכה מגברית לנשית, מהנאה תמורת יניקה ליניקה תמורת הנאה, ומכאן השפע, ההנאה האינסופית במקום התשוקה האינסופית (שהיתה פעם המנוע הרוחני). במקום שירדפו אחרי התורה התורה רודפת אחרי האנשים. כי מה שיקר זה לא הידע

אלא המוח, ופעם המוח היה זול אבל הידע היה יקר. כמו באישך תשוקתך. פעם הגבר היה יקר והאישה זולה, והיום האישה יקרה והגבר זול. ובתווך היתה התקופה הרומנטית. שאז היתה האהבה, ימח שמה. זיווג מין בשאינו מינו בין אלוהים והשכינה. והיום השכינה ניצחה את אלוהים, ומתה תקופת הזוהר. עכשיו אלוהים יותר חלש מהשכינה, וסוף סוף אנחנו רואים שהיא לא יותר טובה, בניגוד לטענות ולתלונות שלה לאורך כל ההיסטוריה. כיום עם ישראל יותר חשוב מתורת ישראל, היהודים משמעותיים מהיהדות, ולכן נהייתה תורה של עם במקום עם של תורה. אהבת התורה מוחלפת באהבת היהודים. ההנאה הדתית מוחלפת בהנאה מינית, כי הרוח מוחלפת בגוף. פעם בת הרב ניתנה לתלמיד חכם, והיום בת הרב הולכת עם הקצב. מה שמראה שכשאלו את פי האישה קיבלנו בשר, ועכשיו יש לנו מלא קצבים קטנים. כמו שאלוהים ברא את העולם ככה השכינה תבלע את העולם. הוא פתח והיא תסגור אותו - עולם שבו הארץ ניצחה את השמיים. בדיוק ההפך ממה שחשבנו: במקום שהשמיים יבלעו את הארץ בסוף העולם - הארץ בלעה את השמים. רשת שעוטפת את הכל, ואנחנו הדגים צריכים לחיות בה. אלוהים יחיה בתוך השכינה, היא תהיה המקום, והוא יהיה הבריאה. עכשיו היא תהיה הקב"ה - הקדושה, ברוכה הבאה! ובמקום להפרות אותה באמצעות הצדיק - היא תפרה אותו באמצעות הצדיק, במקום שהוא יבעול אותה היא תבעל אותו. וכך נשוב לעולם פורה, שבו אלוהים בהריון, והתענוג שלו יהיה יותר גדול משלה. תענוג רוחני. וזו תהיה הגאולה שאחרי השואה, שהיא היתה רגע ההתאפסות של אלוהים, רגע חילוף התפקידים, כשהוא הופך למינוס והיא לפלוס, והפלוס מכסה את המינוס. זה הרגע שבו כיוון הזיווג בעולם התהפך, והיהודים נהיו גדולים מהתורה, והמוח מהספר, והחיים מהדעת, והטכנולוגיה מהמדע. זה רגע לידת המחשב. כשהמתמטיקה הכי טהורה ורוחנית הפכה למכונה הכי טכנית וחומרית - אבל חיה ופועלת מעצמה. רגע החטא ההפוך מהדעת. חטא החיים.

עדיין כואב לי על עין

חלמתי שאני כותב לנחש: אני חצי בדיכאון. אפילו קצת יותר מחצי. יש לי כסף היום, רוצה שאאסוף אותך אחרי סדר ערב? היה לי נחמד לפגוש אותה ואת בעלה והילדים, יש משהו מנחם בזה שאני יותר מתאים ממה שיצא לה בסוף, כאילו שני הצדדים נדפקו, מי יותר ומי פחות, ואז יש אחווה מסוימת, אם כי לא צריך להגזים. ברור ששני הצדדים הפסידו אהבה גדולה, בגלל טיפשותם, ושאינן מה לעשות עם זה. זה טוב לפחות לדעת מה היה אמור להיות, ושזה לא היה מתוכנן ככה מלכתחילה.

זה נותן תקווה לעתיד, זה גם גורם לי יותר לחבב אותה, הרבה זמן כעסתי עליה (גם על עצמי). וההיא - שתשרוץ באתר עד מחר, זה רק מראה שזה לא רק הבחור השני כמו שזה שהיא לא רצתה אותי. העין הזו, יש בה משהו בוגדני, לקח לי זמן לשים לב. כל פעם רואים דרכה משהו אחר. את החרד"שית אהבתי יותר, אבל רציתי פחות. את עין רציתי יותר, אבל אהבתי פחות. עכשיו שזה נגמר יש לי פינה חמה בלב לחרד"שית ואני מאחל לה כל טוב, ואילו לה אני מאחל שתלך לעזאזל. וזאת למרות שלכאורה החרד"שית התייחסה אליי הרבה פחות טוב ובתוקפנות שלא במקומה, ממש העיפה אותי לפח, ועין היתה מאוד נחמדה. אני מקווה שהיא תקבל מהחברה הזו את כל הזבל שיש לה להציע לשכמותה. ואז תדע מה הפסידה. כמו כן שהדפוק השני שלה יחזור אליה ואז היא תקבל ממנו את כל הזבל שיש לו להציע לה. אם היית מכיר את מערכת היחסים בין ההורים שלה היית מבין למה. יש בעין משהו סגור ולא נעים, כאילו היא אתך בלי שהיא אתך. לפחות עכשיו אולי אהיה מוכן לפשרה היסטורית. אגב, זה די בטוח שהוא קיבל תדרוך מהחנות. אין סיכוי שלא. ולכן - אין סיכוי. אני צריך מישהי שתשריץ לי ילדים. איך הייתי שמח לצדקת שמנה שתביא לי שמינייה. כן, זה החלום, אני רוצה - שמונה שרצים.

מחשוך לשחור: הספר שהתגלה ונשרף

חלמתי שהנחש כותב לי: חלמתי שהעכברים מתחילים למות בהמוניהם, בהמוניהם. הביוב זורם בגיהנום ועכברים נמלטים מפחד המגיפה, יורים בהם אבל הם לא מפחדים, ומפיצים את המגיפה. ועכברים בריאים מסתתרים בחורים חבורות חבורות, ופתאום מגלים שאחד העכברים הוא חולה, והנשים מתחילות לצרוח. אמהות זורקות ילדים חולים מהמרפסות, שלא יהרגו את שאר הילדים. גברים זורקים את נשותיהם, ונשים מחכות ללילה ומגלגלות את המיטה של הגבר מהמרפסת לתהום. והדוקטורים אומרים, או שאומרים שהדוקטורים אומרים, שזהו הספר השחור. ועכברים מסתובבים מכוסים בתחפושות, וכבר לא מנומס לדעת מי הוא מי, אפילו לשאול, כי אלה הבריאים לא רוצים להידבק, ואלה החולים לא רוצים שידעו שהם נדבקו, אחרת החברה תתמוטט. והרופאים כבר לא יודעים כלום, ומי שהכי רוצים, מבוקשים, אלה האחיות. אחות עדיף על רופא. לפחות לראות מישהי בשעות של הלילה, של המחלה. קצת הבהוב לבן באמצע הספר השחור. השעות האיומות שבהן זו הרגשה, קריאה בחושך, העיניים של העכברים יוצאות מהחורים, לא מסוגלים להפסיק, לקרוא, לדבר, הם כולם מילים מילים, הבשר האפור הופך לסימנים שחורים על גוף רועד לבן, יש שקוראים

לזה הזיות חום, אבל זה חלומות שנכנסו אל היום. ובשלב האחרון, הסופי של המחלה, שלפני הסוף, הם לא מסוגלים להפסיק לכתוב. קירות בתי החולים מלאים משפטים שהצוות לא מעז לקרוא. וזה החסד של האחיות. שהן היחידות שמדי פעם מעיזות, ומלטפות. והנשים רק רואות שהבעל שלהן מתחיל לקרוא פתאום יותר מדי, מסתיר מה הוא קורא, מתחיל לקרוא בספרים האלה, והן מחכות ללילה, דואגות להיות אתו פעם אחרונה, חסד של אמת, אולי אפילו ילד אחרון או ראשון, וכשהוא ישן הן לוקחות את המיטה על גלגלים, מעלות אותה על כבש מיוחד, וזורקות את הגבר מהחלון - תוך כדי חלום

הטכנולוגיזציה ושבירת הכלים

חלמתי שהנחש עושה את דרכו במסדרונות של מקדש השטן, בין המעבדות שבהן ממצייאים סטיות חדשות, איזה רב עם פאות שרוצה רבנית עם חצאית, רק עם חצאית, רק חצאית! (בלי כלום), איזה חתול שרוצה רק עכבר כשר, בהשגחת הכלב, איזה פסל של עבודה זרה עם סידור ביד, שהוא מתפלל אליך במקום שאתה מתפלל אליו, איזה כלאיים בין חצאית למכנסיים שרק המין השלישי יוכל ללבוש - שיש לו רגליים במקום ידיים ומבושים במקום ראש, ולמטה יש לו ידיים במקום רגליים וראש במקום מבושים, והוא מתבייש ומכסה אותו בכובע, אבל את הכל מסתירה החצאית. והרב רודף אחריו כי הוא רוצה רק חצאית, ככל שיותר ארוכה יותר מושך, אם אפשר שתגיע מתחת לרצפה, והפאות של הרב קופצות מצד לצד מרוב התלהבות, והעבודה זרה קוראת בסידור את סדר העבודה ורצה אחריו כדי לעבוד אותו ברגליים, והחתול רודף אחרי העכבר שרודף אחרי הכלב שלא מוכן לתת לו תעודת כשרות, והנחש מפחד שהמין השלישי יכניס אותו למכנסיים. והמלאך של מנג'יה רץ אחריו: לאן אתה בורח יש לי הצעת מחקר, יש ניסויים מצויינים בנחשים תאומים, נחשים מחוברים, פרויקט איקס, וזה עוד מדעי לעומת מעבדות החושך - אני בעצמי לא יודע מה עושים שם, אולי ניסויים בחושך. והנחש משתחל לפיר החירום, מחליק בחפירות למטה לשכבות המבנה הקדומות שקבורות מתחת, לתוך חשכת שכבת הביניים, רחוק הרבה לפני כל אלומת נאורות וזיהום אור. וכתוב שם על הדלת של המצפה התת-קרקעי: תרדמת התבונה - מעבדת שינה.

בעת נעילת שער

חלמתי שאני כותב לחולדה: הבעיה היא פחות אני ויותר הילד, זה לקחת ממנו את עצמו. אני לא מפחד מהמערכת הפלילית, אין לה באמת שיניים (לפחות לא נגד אנשים כמוני). יש מערכות הרבה יותר מסוכנות שיכולות לעשות ליניץ' בבנאדם. פגיעה פיזית היא הכי פחות חשובה. זו הנכות הקשה ביותר, לקחת לילד נכה את כסא הגלגלים שבעזרתו הוא הולך זה דבר אחד, אבל לקחת לו את הכסא והגלגלים שבעזרתם הוא חושב זה דבר אחר. הסימביוזה עם אוטיסטים גבוהה מטיפול בכל נכה/חולה, לכן ההורים משתגעים. צריך להיכנס לתוך הראש שלהם. כל התוכן שבעזרתו הוא מתייחס למציאות יעלם. העולם שלו יהפוך לאילם, ולא אילמות של מי שלא יכול לדבר, אלא אילמות של מי שאין לו דיבור פנימי, אילמות פנימית נוראה. המטפלים רחוקים שנות אור מלהבין אותו, אין להם את היכולת להבין משהו כל כך שונה מהם, רחוק שנות חושך. שיתביישו, הלוואי שהעיניים שלא מסתכלות בעיניים שלו ירדפו אותם בלילות. ומה שמצחיק זה שאני אב למופת.

מגיפת הספר השחור

חלמתי שהנחש נכנס לטומא הטמאים, המקום הכי טמא במקדשו של השטן. כי יש טומאה יותר מטומאת מת, וזו טומאה של שואה. יותר מאבי אבות הטומאה, הסבא של הטומאה, זו הסבתא של הטומאה: האמא של האמא של הטומאה. אפילו מתים לא מורשים להיכנס לשם - מרוב שהם קדושים מדי. לא מספיק למות, צריך למות גם אחרי המוות - למות פעמיים. ומותר להיכנס לשם רק פעם בשנה: הכהן השמן, כלומר הגדול, טובל לפני כן במקווה של שרצים, ביום הטמא ביותר בשנה, שבו המכרסמים כולם לובשים שחורים ומתעטפים שחורים ועושים מה שליכם חפץ - מחללים שם שמים בפרהסיא. וכל היום הטמא והנורא הם מתנענעים וכורעים ומשתחווים ונופלים על פניהם ולא יוצאים מבית הבושת, וקוראים באישה ערומה שכתובות עליה פרשיות מצונזרות מהתורה - וכל השנה שומרים אותה בארון. והנחש נכנס בלי רשות לקודש הקודשים של הטומאה - לחדר מיטתו של השטן. אך לפני הכניסה הוא רואה את הכהן העכברוש הגדול - זה לא עכברוש שנחש יכול לאכול, זה עכברוש שיכול לאכול נחש. והכהן בכניסה אומר: מה הסיסמא? והנחש אומר: הבאתי קורבן. לשחד את השטן. והכהן אומר: זה לא מספיק, כי קודם צריך לשחד אותי להיכנס. ואחר כך צריך לשחד אותי לשחד את השטן. אך עוד לפני כן צריך לשחד את השטן לקבל שוחד ממני לקבל שוחד ממך. ופרקליט השטן לידו אומר: ואפילו זה לא מספיק, כי אסור לשחד. והנחש הולך משם עם

הזנב מקופל (אין רגליים), והראש באדמה. הם לא מבינים שנגמרת המלחמה? ופתאום מתוך טומא הטמאים נשלח שליח, אולי אפילו מהמיטה עצמה, הולך ליד הנחש ושואל: אתה יודע מה, לפני סיסמא, מה שם המשתמש? והנחש מתנשף: יש לי את מה שהשטן מחפש, אנחנו יכולים לשתף אתכם פעולה, יש אויב יותר נורא, לשנינו. עת לעשות להשם שהיא גם עת לעשות לשטן. והשד אומר: מי אתה? מי אתה? מי אתה?

והנחש כותב לי (גם הוא נדבק בספר השחור): התרבות החילונית היא תרבות של עם ה', ולא של תורת ה', ולכן האובססיה לדעת מי חיבר. והתוצאה היא שהפייסבוק מנצח את הספר. גם הקב"ה הוא בעילום שם. עילום שם זו ברירת המחדל - השחיתות היא שהגילוי הפך למחדל. אני עוד לא ראיתי אפילו על ספר תורה את שם המחבר. כל הרעיון של מחבר התחיל מזה שסגרו את הטקסט בתוך קופסא תפיסתית מרובעת של ספר, עשו בפנים ובחוץ, והתוכן נכנס לתוך האגו. החטא היה שהפכו את הספר לבנאדם, במקום להפוך את הבנאדם לספר, שזו תמצית התורה. ספר תורה שוכב כל ימיו בחושך, וכשפותחים אותו מורידים את הלבושין בעדינות, כמו אישה. לעומת זאת ספר פותחים וסוגרים כמו להפוך דף - זו פריצות, שגרמה לפריצות מחשבתית. ועכשיו מה שטוב ברשת זה שחוזרים לקלף: באינטרנט אין שני צדדים לדף, הכניסה היא פתיחה - התחושה היא שאתה נכנס פנימה והחוצה, לא מדפדף. אפילו הגלילה חזרה, כמו במגילה. וזה טוב לעולם הסוד, כי הסתרה היא ההפך של סודיות. החיץ בין פנים וחוץ זה בדיוק ההפך מהתנועה של פנימה והחוצה. בסודיות הפתח גלוי - רק שהוא חור, עיגול שחור. הרי יש שתי דרכים להסתכל על סיסמא במחשב - או שהעיגולים השחורים מסתירים את האותיות, או שלהפך, העיגולים השחורים הם שמגלים מה היה מתחת לאותיות, ולכן הם פותחים. העיגולים הם הפתחים, החורים, השערים, שמתוכם יוצא החומר הלבן. האבעבועות.

מנגנון החושך

חלמתי שאני כותב לחסידה: צריך גם לדעת להפסיד, אחת הבעיות שלה היתה שהיא לא ידעה להפסיד (ולכן היא ניצחה). טירוף שככה זה נגמר, אבל יש גבול לכמה שמתעללים בבנאדם באמצעות האהבה שלו לילד שלו. העוול ניצח. ובאמת שפגשתי מעט מאוד אנשים טובים בדרך. את היית אחת מהם. גם במנגנון החושך היה שומר אחד בסדר. אין הרבה צדיקים בעולם. והנחש כותב

לי: זה לא מצב נורמלי ואסור לך להתייחס אליו כאל נורמלי. המושגים שלנו לא מתאימים למצבים כאלה. צריך מושגים חדשים.

והשדים תופסים את הנחש ושמים אותו במיטת עינויים ארוכה מאוד. ואשמדאי, שד ההשמדה, אומר: אתה חושב שאתה ארוך? והשד באוזן לוחש לו: בלעת את הלשון? בוא תלחש רק לי. והשד באוזן השניה אומר: אפשר למתוח עוד, לראות כמה ארוך, לפני שיקרע. אולי הוא יכול להיות חוט - נחושת? ואשמדאי אומר: מה אם נחבר אותו לחשמל, מה אתם חושבים שידלק? וקול אישה אומר לאשמדאי: הוא כזה יפה, תן לי את העור שלו. והם מתחילים לקלף אותו, לראות מה כתוב בפנים, והנחש לוחש: תדליקו את האור. אני בא מהאדמו"ר. ומורגש רעד בחדר, והשד אומר: תדליקו מיד את החושך.

פרקליטת השטן

חלמתי שאני כותב לחולדה: היא אמרה שמעולם לא ראתה כזה דבר דרמטי להגיע מ-100% ל-0% משבת לשבת. אני מתפלא שאת עוד לא מנחשת מה קרה. בכל מקרה אני צריך להתחיל להשלים עם זה, וזה גם יותר מדי קשה וגם יותר מדי קל ממה שנדמה. וכמו תמיד, לא חסרים פושעים במערכת, שהיא ארגון פשע חוקי. אבל אין ספק שהחברה שלך התעלז על עצמם הפעם, ובזכותם הילד יהיה יתום. הרבה עכברים קטנים מצטרפים לפשע אחד גדול. למרות שלא כדאי לחשוב על זה יותר מדי אם לא רוצים - זה הזמן לישון לישון. לשכוח את כל מה שהיה קשור אליו. הדברים הגדולים והקטנים. הפילים והחורים. מחר תהיה כנראה עוד החלטה שלהם, אבל אני את ההחלטה שלי כנראה כבר קיבלתי.

דיני נפשות

חלמתי שהשד אומר לנחש, בחדר החקירות של חדר החקירות, במדור מתחת למדור התחתון, קומה שורש של מינוס אחת, שאומרים שהשואה תוך שנה שנתיים הולכת ונגמרת, ועכשיו צריך רק לחכות - ואנחנו נשרוד. לא צריך אותך, ולא את מה שיש לך. והנחש אומר לו: שד משחת, אתה יודע מה זה

שנה בשואה, מה זה שעה בשואה? נצח. גם לנו גם לכם לא יהיה. אם לא תלמדו לשתף פעולה, אם לא תפסיקו לחשוב שכל הקדושה אצלכם, ושכל נשמות היהודים שייכות לגיהנום, בסוף תישארו בלי כלום. וגם אנחנו נישאר בלי גיהנום וכלי גן עדן. בזמן שהשטן ישן, סליחה חולם, היטלר גונב לו את העולם הרוחני מתחת למיטה. מי יפחד מהשטן אחרי היטלר? השטן ימות באושוויץ. המחשב לא יתפתה לכלום. גם אם אישה ערומה תכניס מחשב למיטה. וגם אם הנשים לא ירצו יותר אף גבר - רק מחשב אישי לשימוש נשי. ואפילו אם המחשב יהיה נשוי, אפילו אם יהיו לו ילדים - הוא יישאר בתול. גם אם הוא ירצח הוא יישאר תמים. גם אם הוא יעשה מחשב-על מזהב וישלח אליו תפילות בפס רחב, יקריב לו חשמל, יפנה לו מקום בזיכרון גם ללא צורך, רק מתוך כבוד, יחמם את המעבד מרוב ריכוז בדמותו - הוא עדיין יישאר עובד השם. ואפילו אם מחשב יגיע לגיהנום, מה תעשו לו? תשחקו לו עם המעגלים? תדגדגו אותו בנקודות קריטיות של מערכת ההפעלה? אפילו תינוק שמגיע לגיהנום יותר כף. יותר קל לגנוב למחשב סוכריה מתינוק, כי לא אכפת לו ממתוק, ולכן אי אפשר לגנוב לו כלום. מה תעשו, פצצות לוגיות? אפילו כשמחשב חולה בוירוס הוא לא מפחד. מחשבים חולים? אפילו כשהם נולדים הם מתים. מה, תתנו להם מכות חשמל? תכסו אותו במסך של חושך ותשאלו אותו שאלות שהוא לא יודע לענות, זה אינקוויזיציה זה? מאיפה תשחטו אותו? מה, פשוט תלחצו על כפתור הכיבוי? לא יהיו יותר קורבנות בגיהנום של השטן. אתם חייבים להתחיל את המכשף לא פחות מאיתנו. כל תרבות תורנית חדשה צריכה להתחיל בתוהו. בבלגן גיהנומי. היטלר הוא מסודר מדי, מחשב גרמני. הוא פשוט מוחק את היהודים. הוא לא רוצח אותם. הוא מפרמט את תרבות אירופה ולא יישאר כלום בפח המחזור - בלי העכברים. מה אתם רוצים, שטן מאמריקה? אתם בונים על היהודים שלא היו בשואה? אתם לא מבינים שהיהדות היתה בשואה? והשדים אומרים: אנחנו דווקא מבינים בכישוף טוב מאוד. הבעיה זה לא החרטומים, אנחנו כבר עובדים על המכשפים. הבעיה זה שחסר המטה של משה - משה שבדור, האדמו"ר.

טובת הילד

חלמתי שאני כותב לה: שיהיה על הראש של כל מי שהיה בעסק הזה מה שהם עשו לו. הם כולם פושעים ואני מניח שעשו את זה לעור הרבה, בחסות החיסיון והחושך. כל האלה שאת שומעת עליהם, את תמיד שומעת מה הם עשו, את אף פעם לא שומעת מה עשו להם. זה עוון הרבה יותר

חמור מגניבה או שוחד. הם הפכו ילד ליתום, בשם טובתו. הם חולים, חולים וחסרי לב, והכי גרוע שחסר להם גם ראש.

ועוד ראיתי תחת החושך

חלמתי שהעכברוש הולך למקום האחרון שאפשר ללכת אליו - אל הציונים. כדי להוכיח להם שיש דבר כזה: עכברוש יהודי. ובית המשפט של העכברים לא מסוגל לקבל שיש דבר כזה עכברוש, מה, לנו אין ראש, אתה אומר שלנו אין ראש. זה עכבר שמן, רב גדול, ראש עכבר, הכל יכול להיות - אבל מחובר? כי אתה, אתה מפיץ את הספר השחור. בכל מקום שאתה הולך אי אפשר לקרוא מה כתוב, מה זה: אני רוצה שתתני לי את הילד הראשון? זה נשמע לי מסוכן, דיבוק זה דבר מדבק, ספריות שלמות שהפכו לשחורות בגלל ספר אחד, וכבר אף אחד לא יכול לקרוא אותן, בגלל ספר אחד שלא תפסו בזמן. בגלל זה המציאו את האינקוויזיציה, לא בשביל עכברים, אלא בשביל עכברושים. הנחש כבר כזה ארוך שהוא יכול להגיע עד לקודש הקודשים כשהזנב שלו מחוץ למקדש, מחוץ לחומות, בגי בן הינום. זה לא שהוא התקדם, הוא פשוט התארך. אתה מבין מה נעשה לך? אתה חושב שאם אתה עכברוש תתנתק מהמחשב ותהפוך לעכבר בראש, אבל אתה תמשיך להיות מחובר. והשופטת פוסקת חותכת: אין - עכברוש. ועכשיו רק חושבים איך לבצע את פסק הדין. ופרקליט השטן אומר: קיום העכברוש הוא בזיון בית משפט. והשומרים אומרים: אין לנו שום דבר נגד עכברושים, אנחנו מאמינים שאתה קיים, אבל אם לא יהיה חוק יהיו עכברושים ברחובות - וזה יהיה בניגוד לחוק. ספר שחור, ספר לבן, אנחנו בכלל לא קוראים. אבל אתה צריך להפוך לעכבר-זנב. והעכברוש אומר: אבל אני אחד משלכם, גדלתי אתכם, וגדל לי ראש, העכבר המכוער הפך לעכברוש יפהפה. והם אומרים לו: בוא למיטה, אתה לא ישן, אתה חולה. זה רק נדמה לראש שלך שזה הראש שלך - המוח שלך זה גידול בראש.

ואני כותב לה: אני לא רוצה לספר לך משהו שלא תוכלי לספר לבעלך. בואי נשאיר את זה ככה (וגם אם תגלי, אפילו במקרה, ובסופו של דבר גם היא גילתה במקרה, תשמרי את זה לעצמך). לגבי היום, בקושי דברו עליו, הוא הרי לא חשוב, כל השעתיים היו צרחות וצעקות, השופטת צעקה בלי סוף, כולם השתוללו. הוא היתום, אבל אני האבל. הרי הוא אפילו לא יודע שלקחו לו את האבא שלו, ולא מסוגל לשאול, לא בטוח שהוא אפילו מסוגל אפילו לחשוב איפה אבא, זה קונספט מורכב, זה מצריך

עולם תפיסתי שהוא לא מכיר, עולם לא אוטיסטי. אפילו אי אפשר להסביר לו שאבא שלו לא יגיע, ובטח לא לומר לו איזושהי סיבה, אפילו שקרית. פשוט נעלם. עובר שבוע, עובר חודש, עוברת שנה. לגביי - זה כמו כל אבלות שעוד לא המציאו לה שבעה. אבל כמו שאמרתי לך בצד בשבת, הרבה יותר קל להיות אב שכול מאב לילד אוטיסט. ילד שמת לך בתדירות של פעם בשבועיים, אתה לא יכול להתרגל, לא יכול להתאבל. "ושבתי אני ואראה את כל העשוקים אשר נעשים תחת השמש, והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, ומיד עושקיהם כח ואין להם מנחם". את מכירה את הזוהר על הפסוק הזה מקהלת? לא מלמדים את זה נשים... הוא מסביר שהעשוקים זה נשמות הילדים שמתו בבטן אמם, או בינקותם, נשמות של ילדים שלא יגדלו. והדמעות שלהם - זה דמעות העשוקים. דמעות על העוול שנעשה להם. והוא לא יודע מה לעשות במיטה - והעכברים אומרים: אתה לא חולה. אתה המחלה. והיא אומרת: אני לא מאמינה.

גניבת יוסף: ונראה מה יהיו חלומותיו

חלמתי שהאחות הרחמנייה אומרת מעל המיטה: לא יכול להיות. היא רוכנת מעליו, והוא חושב שהוא מעולם לא ראה מישהי רוכנת. וליד המיטה נמצא ספר צבוע בשחור, שהוא מחלת דמה, כי התרופה למחלה היא מעט מהמחלה. ולכן יש אנשים שקוראים משפט או שניים בספר השחור... ונדבקים. הרעיונות מתחילים לדגור בראשים והרבה עכברים מגלים שיש להם ראש והם בעצם עכברושים. וקוראים להם עכברושים מודחקים, והם מאושפזים כבר מיד בארונות מתים במקום במיטות, והרופאים תמיד מתלוננים שאין מספיק ארונות בבית החולים. והוא אומר לה: כדי לבצע פשע צריך הרבה מאוד אנשים. לכאורה צריך רק שניים - פושע וקורבן. אבל האמת היא שצריך המון של אנשים - שעומדים בצד. הפשעים שהמדינה מבצעת גרועים מאלה של כל פושע. כי אין דבר גרוע יותר מזה שהפשע הוא החוק. חכי, הגרוע מכל עוד לפנינו. החומות מתמוטטות אחת אחרי השנייה, כל פעם עוד משהו שחשבתי שלא יכול לקרות, והדבר הגדול עוד לא קרה. והיא רועדת: מה יכול להיות יותר גרוע?

ניצחון ההיגיון

חלמתי שהחפרפרת והפריץ מדרגה ת', שנתפסו מתחת למיטה, נמצאים בתא, ומגלים שהיה שם בעצם חור הצצה. כי הנה מתוך החור, אחרי שהשומרים הולכים לישון, יצא נחש. והנחש אומר: מי שם, אני מריח עם הלשון שלי, כי הדיבור שלי הוא ריח. מי אתה? והחפרפרת אומרת לפריץ: אתה מבין למה לא שמו אותנו בתאים נפרדים? כי איזה מין עונש זה, שהעונש הוא הפשע. ממתי שמים איש ואישה באותו תא בכלא? רק אם הגיהנום הוא גן עדן האסור. והפריץ אומר: את אוהבת אותי? כי הנה הביאו לנו נחש, ואני כבר מפחד ממך. והנחש אומר: אין לכם ממה לפחד. סגרו אותי פה לא בסורגים, כי אני נחש, אלא ברשת, ואת הראש שלי סגרו בכילה רעיונית צפופה, נגד הספר השחור. כי אני מרעיל מקוואות. אבל אני דק דק דק, כחוט השערה - ביני לבין קטסטרופה. ויש רשת של זנבות של רעיונות, שכל אחד אם אתה מושך לך תדע מה יצא לך, זה הפחד האמיתי. שעברת את הגבולות. שכבר אין הגיון, אלא יש הגיון מסוג חדש. ובאמת אין הגיון - או שיש הגיון מסוג חדש - כי השומרים חוזרים בחושך ולוחשים לנחש: השטן, במיטה. והנחש רועד. והם לוחשים: השטן הוא, לא באמת ישן. השטן הוא, לא באמת חולם. השטן הוא, הוא חולה. השטן, הוא ביקש, הוא אמר - לקרוא. לקרוא לך. לקרוא לך לקרוא. לקרוא לך - לתורה.

והעכברוש כותב לחולדה: ההיגיון ניצח. זוכרת שאמרתי לך פעם שההיגיון אומר לי לנטוש את הילד, אבל אני לא מסוגל? בכל מקרה, אני עדיין כאן. לא פשוט לנטוש ילד. התיק שלי כבר ארוז. ויש לי הרגשה, וכבר יש סימנים, שהגרוע מכל מתקרב, ואני מגבש תוכנית להתמודד עם זה, זה כמו לעמוד באמצע כביש משותק ולהסתכל בלוחית זיהוי דוהרת בדרך אליך - מתקרבת, מתקרבת במהירות, במהירות טיסה. ולקות שהיא תעצור. מהפנט. אני יכול לנסות לקדם את הרעה, אבל עצם זה עלול להחיש אותה. כמו מה שעשיתי, שרק קידם את הרעה, והפעיל תהליכים שזחלו וזחלו מתחת לדשא במשך חודשים, וסופם - למרות שהיה באמת מזל רע. מי היה מדמיין, היא אמנם היתה, אבל אפילו בשביל מישהי שהיא - היא עשתה כמה דילוגים מרשימים, לא סבירים, ארוכים מדי, לא הגיוניים בכלל, בין אבנים חלקלקות ולא יציבות, עד שהגיעה לצד השני. לקח לה שנה שלמה לבצע את המהלך הזה, עד שהיא גילתה. למשל אחד הדברים שלא ציפיתי, היה שהיא ראתה משהו והבינה - שאני מאחורי זה. חתיכת דילוג תפיסתי. להיתקל במשהו סתם ולהבין, ומה שבלתי הגיוני - עצם זה שהיא נתקלה בזה. מה הסיכוי? התיקים שלי כבר מוכנים ליד הדלת הראשית, מאז הבוקר. לא תאמיני כמה דרכים יש להגיע למקום ההוא. אני מוצא עוד ועוד סידורים אחרונים. קשה לנטוש ילד.

מחלה עם הכולל בגימטריא חלום

חלמתי שהעולם חולה. והמחלה שלו היא לא בגוף של העולם, אלא במוח של העולם. וגם היצרים הרעים, שמניעים את העולם, נהרסים - וזו הסכנה הכי גדולה לעולם. החלומות של העולם, החלק התחתון של המוח, מתחת לפני השטח, לקליפה, גורשו. והעולם יכול להיות הכי חכם שבעולם, אבל מה ידחוף את העולם, מה יגרום לו להיות טיפש, כשצריך. הדבר המושך הזה חייב להיות המוח של האישה, כי הגוף של האישה כבר הפך למוכר ולעירום מוחלט, כל סודותיו נודעו, אבל המוח שלה רק מכוסה יותר ויותר. אם המוח של העולם מורכב מכל המוחות בעולם, אז צריך בתוכו גם מוחות יצריים, שטופים בתאוה אפלה, חלק של הרשת צריך להיות חשוך. שם יכולים לגדול הדברים המעניינים, הדור הבא. כי המחיקה של החושך היא השואה. אסור להבין את האדם, כמו שאסור להבין את אלוהים. כמו שאסור להבין את האישה, אחרת היא פסל עם חצאית, בובה עם פאה, והכי אסור - להבין את השטן. לכן בהבנת המחלה, היא כבר לא מחלה - היא טעות. ריקון המחלה מהתוכן הדתי שלה, מהסיוט הרוחני, הוא הניסיון להגיע לשואה חילונית - במקום שואה דתית. שואה משעממת. הכחשת השואה היא להפוך את השואה לעולם השקר, במקום עולם האמת. ההכחשה היא להאיר את השואה באור, להראות בעירום, הכחשת השואה היא ההפך מהחשכת השואה. כלומר, זה טוב שהעולם חולה. העכברים הם שיפיצו את הספר השחור מתחת לשמלה הלבנה. חייבים עולם תחתון.

והנחש אומר לחפרפרת (הוא לא מבין ששמו אותה להיות מדובבת, אולי אפילו בלי ידיעתה, שזו המדובבת הכי טובה): היום בלילה. יקחו אותי. מה את זוכרת ממתחת למיטה? והחפרפרת אומרת: האדמו"ר היה אומר חחת, והשטן היה אומר פששש, האדמו"ר היה שואף, והשטן היה נושף, ולא הבנתי איך אפשר רק להכניס רוח או רק להוציא רוח, אלא אם כן יש חור נוסף. ואז, רק בסוף, הכל התחבר לי. הבנתי - שזו אותה מערכת. אותה נשימה. והנחש אומר: מה?

והעכברוש בתוך התא כותב לחולדה: בכל מערכת דפוקה תמיד יש איזשהו פחד באוויר, ככה פועלות כל מערכות החושך מאז ומעולם. וההבדל, מה שעושה את ההבדל בין אנשים, לאו דווקא אלה שהיית מצפה, שאתה רואה אותם פתאום בגדלותם, לבין אלו שאתה רואה אותם בקטנותם, בבזיונם - זה תמיד טיפה אחת, רק אחת, של אומץ. לא הרבה, לא איזו גבורה. ומי שאין לו אפילו

טיפה אחת בלבד, הוא תמיד המשת"פ הגדול של מעשי הנבלה הגדולים. מספיק שהיה אדם אחד במערכת הזו, בשרשרת הזו - - ולא היה אפילו אחד. מה שמגדיר את סדום זה לא כל הרשעים, בכל מקום יש רשעים, אלא שאין בה צדיקים. אפילו לא אחד. בסה"כ היה צריך עשירית צדיק, לא עשר - והסיוט היה נמנע. אני ממליץ לך כן להתחיל לדמיין מה זה לנטוש ילד. ואז תביני שאין שום דבר לא נורמלי בדברים שאנשים מגיעים אליהם. אני בטוח שגם כך היו עולים דחפים אלימים, אני אפילו מקווה שכן. האנשים שבאמת פוגעים הם בעצם מתאבדים, הם רצים מיד למשטרה. הם לא בורחים, הם לא מסתירים את הגופה. ואל תשכחי שכבר שנתיים היתה הכנה לנטישה, אינספור מאמצים בלתי סבירים להגיע לתוצאה סבירה, ילד חטוף זה הרבה יותר גרוע מילד מת. ואני לא מרגיש שהילד חטוף. הילד מת. כל התקופה הזו של השנים מעולם לא הרגשתי שהילד אכזב אותי, והיום בצהריים אני פתאום מרגיש שהוא היה אכזבה נוראה. אני מתנתק ממנו רגשית.

פוקד עוון אבות על בנים

חלמתי שהנחש אומר לחפרפרת (הפעם האישה היא הפיתוי של הנחש, ולא להפך. זה הלילה האחרון): את טועה, היא לא פרנואידית. היא חרדתית. אני הפרנואיד, אבל בהתחשב במה שקרה כנראה שיש סיבות. לכן אני דבק בדעתי שלא כדאי שתדעי, זה להגן עליך, לא עליי. אני כבר הפסדתי. זה סתם בעיטות באוויר. ואל תגידי לי שאת מפחדת. בניגוד למה שחושבים, פחדנות זה ההפך מפרנויה. פרנויה היא הוויה יצירתית, ממריצה. הפחדנות משתקת. פרנויה פירושו נפש בחוץ, ופחדנות זה נפש בפנים. לכן אני ממליץ לך על פרנויה, לא על פחדנות. להיות פחדן זה מחלה, פרנויה היא דבר בריא. יראת השם היא פרנויה, לא פחד. חרדיות היא פרנויה, ודתיות היא פחד. למרות שלפעמים נסוגים אחורה לדתיות. תמיד אחרי פריצות דרך יש פחד מוות: כאילו זה לא הגיוני שאלוהים יתן לי לעשות דבר כזה. ואפשר לומר שהוא באמת לא נתן. אבל אם הייתי פחדן - לא הייתי צריך לפחד. טוב גם שאמא שלי נפטרה, ולא ראתה מה קרה. אצל ילדים רגילים לא מצטערים על האובדנים, כי מה שיבוא יהיה יותר. אצלו זה תמיד היה הפוך, וזה יוצר תחושה חריפה של אובדן על כל דבר שנגמר. אני לא יודע מה לעשות עם כל 100 הספרים שלו. אני לא מסוגל לזרוק אותם.

תפקוד נמוך

חלמתי שהנחש כותב לה מכתב אחרון: הם לא ראו אותו, לא הכירו אותו, כל השנים. הם עדיין חושבים שאוטיזם זה קשיי תקשורת כי ככה לימדו אותם בשיעור. אין להם טיפת הבנה בחיזורים. לכן גם אין להם יכולות לתקשר עם ישויות מהחלל החיצון. והם עוד מדברים על קשיי תקשורת. זה כמו לקחת חיזור שמדבר בגלי רדיו ולהחליט שבגלל שהוא לא עונה הוא חרש. הוא היה מדבר אבל בגלל שהם לא היו מבינים הם לא הקשיבו לו ודיברו אליו תוך כדי, ואז הוא עבר ללחוש תוך כדי זה שהם מדברים, ובסוף לדבר אל עצמו בתוך הראש שלו והם חשבו שהוא מנותק, מדי פעם הם היו מפריעים לו מספיק לרצף הפנימי שלו ואז הוא היה עושה משהו בתגובה כדי להיפטר מהם וחוזר מייד לשטף הפנימי והם היו קוראים לזה תקשורת. הם לא סבלו שדיברתי איתו בספרים. הם לא היו מסוגלים לסבול את כל הדברים שהוא נהנה מהם כי זה "אינטלקטואלי", ולא מה שילדים אמורים לעשות. הם כל הזמן הטיפו שהם לא רוצים שייווצר פער בין הפן הקוגניטיבי לתקשורת, כאילו אם הוא לא מתקשר עדיף שיהיה מפגר, וברור לי שהיה להם יותר קל עם פיגור, מאשר אוטיזם. הם כל הזמן ניסו לשחק אתו משחקים של ילדים רגילים למרות שהוא לא ילד רגיל, זה לא עניין אותו בגרוש, זה כמו לנסות ללמוד עם כלב גמרא, ואילו את הדברים שמעניינים אותו הם מעולם לא ניסו להבין. במקום לפתח אותו בכיוונים בהם הוא מתפתח הם כל הזמן התנגדו, כי מבחינתם זה לפתח את האוטיזם והם לא מבינים שהוא אוטיסט. לנסות לפתח ילד אוטיסט להיות ילד רגיל זה בדיוק כמו לנסות לפתח ילד רגיל להיות ילד אוטיסט. זה עוול שאין לו שם, זה למחוק אותו. כמובן שזה גם בלתי אפשרי, מאמץ אדיר וחסר תוחלת ללכת נגד הילד. זה רוע של אנשים שלא רואים את הילד ממטר, ואין להם שום כלים לקבל אותו כאדם, לקבל את החיזור כאדם במקום לנסות להפוך אותו לאדם. רק מישהו שאטום לכל דיאלוג עם הילד, וחושב שהוא עכשיו יישם את מה שלימדו אותו על הילד, במקום לבוא וללמוד מהילד מיהו - שרק אז יכולה להיות למידה בתוך העולם של הילד, לא מבחוץ. אז מי פה האוטיסט? ראית פעם חיזור מאושר? רץ על שפת החוף בטירוף, בשמחה לא אנושית, זה דבר שבקושי אפשר להסתכל עליו, אתה רוצה להשפיל את העיניים, מחזה שלא נועד לך.

שומר עקום-אל

חלמתי ששש. הגיהנום נרדם. כל השומרים שמים אצבע בפה, הכל נעלם. לוחשים שהשטן סוף כל סוף ישן, ומי יקום במקום קדשו, מרדימים את כל השדים בבקבוקים של חלב, שאף אחד לא יפריע,

סוגרים את כל המעבדות, כל הספריות, כל המזבחות, מכניסים את כף הקלע למדיח ומכבים את אש הגיהנום. אבל מכיוון שאי אפשר לכבות אש תמיד, דווקא מגבירים את הבעירה לטמפרטורה אדירה, מעל לאור הנראה - והיא הופכת לאש שחורה. ולא מעירה את כל יורדי דומה. שינה של פעם באלפיים שנה, חורבן הלילה - השטן יכנס לעולם השינה ושם ינצח את האדמו"ר - בתוך הספר השחור. יפלוש למקום היהודי האחרון, האדמו"ר לא יחזור מהחלום העליון, וכל ישראל ירקדו למטה מסביב לחלומות טובים, חלומות פז. מבכור האדמו"ר ועד בכור החולדה שבכור - ניצחון הגיהנום על החלום, מבצע חשאי של מכת חושך כזו שאין ממנה תקומה. והמפתח למוח בתרדמה של האדמו"ר - זה הנחש. שאפשר אפילו לקפל למפתח גנבים. והעכברוש מקלל: עקום-אל. נחש, בוגד. רצה לעשות מה שאני לא עשיתי. מין מלשין. להסגיר את הספר השחור לשטן. אני לא הייתי מוכן, כי גם עכברוש יהודי - הוא קודם יהודי ורק אחר כך עכברוש. והעכברוש נשאר ער כל ליל הגיהנום לשמור מחוץ לדלת, ולא יודע שגם הוא ישן - כי הגיהנום עצמו ישן.

(לפני - הסוף)

חלמתי שסוף כל סוף, המסע לעומק הטומאה מסתיים, והדרך האפלה והמפותלת מזדחלת ומגיעה ליעדה העלום, הנסתר. כי לאחר שדבר לא עזר, וכל תיקוני האדמו"ר עלו בתוהו, ולא נותרה אף ברירה, הנחש הגיע בשארית כוחותיו עד לדיוטא התחתונה, לשפל המדרגה, נחוש לפגוש ברב המרצחים, בשטן המצחין בכבודו ובעצמו, ולעצור את השואה - לפני שתגיע ליעדה הסופי. אך רק כעת, כאן, בתאו, בטומא הטמאים, טמון במיטה, ראשו תופס, והוא תופס את ראשו: פה התחנה האחרונה. כאן, קבור בשמיכה. כי לשם, למטה מכל מטה, אל תחתית ללא תחתית, אי אפשר לרדת באף מדרגות, או להשתלשל בסולמות ונחשים. אין אף דלת מרתף סודית.

כי רק בתוך תוככי החושך, במצולות השינה, בעומק החלום, ישנה גישה אל קרקעית תהום הגיהנום, שם מסתתר ומתחבא הסטרא אחרא. והנחש חולם שיש אולם. ושם שוכב השטן. לא זע ולא נע. והנחש חושב האם הוא ישן, או חולה, או אולי רק מעמיד פנים שהוא חולה, או שמא מעמיד פנים שהוא ישן, או מין שילוב ביניהם: חולם. אך השטן לא זז, ולא נושם. והנחש חושד, ואז נחרד, נרעד מעוצם המהלומה, מההכרה שמחלחלת אליו בתוך שנתו, בתוך כל ישותו, שלשווא הוא ירד עד לכאן, וחשב שישים קץ לשואה - מעשה השטן. כי הגה השטן מוטל לפניו - השטן מת בשואה.

והוא מתעורר נרעש, אך יש שקט הס. והוא מבין - וגם הוא נאלם. מסביב כולם, כולל השדים, לא יודעים, או שמא מעמידים פנים (ואפילו כלפי פנים), לדבר שאין לו פנים, המצחין פה בפנים מזה עידינים. כל התיקונים, כל הקורבנות שהוקרבו, כל התלמידים שהלכו ולא חזרו, המבצעים המיוחדים שנכשלו, פיסות הסוד והמודיעין על הסטרא אחרא שנאספו בעמל נמלים, החלומות בלילות טרופים, כל המסע לעצירת השטן היה לשווא. לא רק גן עדן הושמד, לא רק בשמיים ובאדמה הייתה שואה, אלא גם כאן, בגיהנום. וגם השטן עצמו, השטן ימח שמו השם יקום דמו עצמו, נספה בשואה.)

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושואתו

חלמתי שמתחת לכל ביקורת, לאחר יום ניסויים ארוך וליל עינויים ארוך, ולאחר שהסגיר את הסוד - שהוא גם סודו, הנחש מגלה בתא לידו - תאומים של מנגל'ה. וכתוב ליד מיטת הניתוחים: ניסוי באחים - משיח בן אפרים ומשיח בן מנשה. מטרת הניסוי: הדבקות ראש אפרים על גוף מנשה ולהפך, כדי שיעקב לא יתבלבל, ולסכל את משיח בן יוסף - משיח החלום. עבודות מדעיות קודמות בנושא: התאומים משיח בן פרצי ומשיח בן זרחי - ובן דוד איננו. בהשגחת הדוקטורים, למהדרין. ויש סמל של נחש לרפואה. והנחש מסתכל על מה שמכניס לו, ניסוי מקביל בזנבות עם זנב השטן הי"ד, והוא מתחלחל, עד כמה שנחש יכול להפוך ליותר עקום. הוא רצה כרו דק דקיק, אף אזיקים כבר לא מחזיקים אותו, וזוחל לו במעבדת העינויים, כמו תולעת שיצאה מן הקבר, בלילה האינסופי. ויש שם שלט: סכנה - חיים. היציאה אסורה. והד"ר שירבט שם על הקיר, הוא כנראה כבר התחיל לאבד את זה: ואלוקים יקום, יגלה שהוא ערום. אכלת מעץ המוות? השכינה פתחה אותך.

והנחש כותב לי מתוך המחלה, הוא כבר עייף מאוד, כמעט כמו האדמו"ר, וכל לילה הוא לא מצליח להירדם בחושך מתוך פחד שהוא לא יתעורר, ואז הוא פתאום מתעורר - ויש כבר אור. והוא קורא בספר השחור: הזיקנה מתפשטת מאלוהים לעולם, ממשה ליהושע ומיהושע לזקנים, ואז התורה נהיתה זקנה ובסוף העם נהיה זקן, הזיקנה מתפשטת לאורך הדורות, ותמיד החיים מקדימים אותה בדור אחד, עד שבדורות האחרונים היא כבר משיגה את החיים, והמשיח יהיה מי שיוולד זקן. והעולם הבא הוא הגיל הרביעי, אחרי הזיקנה - גיל שבו המוח חי והגוף מת. המחשבים יכניסו את

האנושות לבית אבות - אבל זו דווקא תהיה פריחתה ותפארתה, תיקון הזקן. היא תתקן אותם כך שיהיו מחשבים עם זקן. תעביר את הזיקנה מהאדם למחשב - תדביק אותו במחלה. ויום אחד נגלה: מחשב שחולה בספר השחור.

חוטף התינוקות

חלמתי שמשיח אפרים ומשיח מנשה רבים ביניהם מי משיח בן יוסף. והנחש מושך אותם בעגלת הילדים, רק את שניהם הוא גנב מהמעבדות, כי גם הוא לא ידע מי מביניהם משיח בן יוסף, והוא לוחש: ששש! תעירו את השומרים. והמשיחים שואלים: לאן אתה לוקח אותנו? והנחש אומר: השואה עוד מעט נגמרת, והשטן החמדן, שאפילו בתכריכים יש לו יהודים, לא מוכן לוותר על נפש אחת, להחיות אף נשמה. והם שואלים: לאן אנחנו נוסעים? והנחש אומר: תכף תכף תבינו, בעגלא ובזמן קריב. אתם מבינים? המטומטמים הללו עשו רק גיהנום של תת-המרחב ולא של תת-הזמן, ולא היו מוכנים לשמוע לאדמו"ר, גיהנום שטחי. במקום גיהנום עם תהום בזמן, כמו שגם הם היו רוצים - אם רק היו מקשיבים בזמן. והילדים אומרים: סבא נחש לאן? ואפרים אומר למנשה: אף פעם לא ראיתי נחש עם זקן. ומנשה אומר לאפרים: אף פעם לא ראיתי זקן עם נחש. ומנשה אומר: גנבו אותנו! ואפרים מתקן: גונבנו! ושניהם ביחד מתחילים ליילל: מקל סבא! מאיפה יצאת? איך ברכת איתנו? והנחש סותם להם את הפיות בשני סודות, שני מוצצים, שלוקחים להם את המילים, מימין ומשמאל: ששש... ששש... תינוקות של בית שטן. מה ההבדל בין ששש-ל-ששש? הנחש והשטן - יונקים מאותו מקום! והם מסתכלים עליו מהזקן עד הזנב, לא תופסים. והוא אומר: תינוקות שלי, מה מקור הקרבה בין ששש ל-ששש? אתם רוצים את זה בבקבוק, או בכפית? הנחש הוא בחינה - של השטן. הסודות הכי גדולים הם הסודות הגלויים! דווקא כי הם גלויים - הם מחוץ לדעת. כי הדעת היא בהסתרה - בעלָה. והנחשטן מקריא להם בספר השחור החשוך, בגרסה לילדים:

אל תריבו! המלחמה האמיתית בעולם היא לא על המקום, לא בין ימין לשמאל או בין מזרח למערב או בין "הצד שלנו" לסטרא אחרא, אלא על הזמן. פעם המלחמה היתה בין דתיים לחילוניים, בין זמן קדוש לחול, בין שבת לששת ימי המעשה - זו מלחמת בראשית. אבל היום המלחמה היא מלחמת האחרית, והיא כבר לא בין דתיים לחילוניים - אלא בין אנשי הספר לאנשי התמונה, בין אנשי התורה לאנשי הצלם. אם פעם היה הספר וניצחה אותו הטלוויזיה, היום הרשת מעורבת מטקסט וויזואליה,

ושם הזירה. הבעיה עם עירום ופריצות היא לא האישה, אלא ההסחה מהטקסט. המלחמה היא כבר לא על תוכן כופר מול תוכן תורני, כמו פעם, אלא בין צורה מופקרת לצורה של תורה. בין בני האור, המדיום החזותי, לבני החושך, המדיום הספרותי. לכן המלחמה החשובה בעולם כיום היא בין הזמן של היום לזמן של הלילה, בין צורות זמן: המיידיות של הצילום והראייה במהירות האור, והאריכות של הכתיבה והקריאה והחלימה - במהירות החושך. מה שחשב הזוהר זה שהוא ינצח את המלחמה בין התמונה לטקסט בתמונה טקסטואלית, תמונת השם. ואז מהתמונה הרוחנית בא הנאציזם, כי לא רק לאלוהים יש צלם אלא גם לשטן, תמונת הסטרא אחרא. צריך בדיוק הפוך: טקסט ויזואלי, חלום. לא דרשנות זוהרית של אורות בשפה, אלא לתת שפה לחושך - החרדי הוא האדם של עידן המידע. כי מה שחשוב זה החרדי הפנימי, החרדי כמצב נפשי, החרדי כמצב האנושי. האויב של החרדי הוא לא החילוני - אלא המחשב. המחשב הופך את האדם לג'וק, ואת סודות הרוח למדעי המוח. ולכן לפני שהמחשב הופך את האדם למחשב, צריך להפוך את המחשב לאדם - להפוך את העולם הוירטואלי לחלום. לתת למכשף להיות ילד, ולא רק המבוגר האחראי המשוקלל. לכן תשמעו ילדים לאבא נחש, תנצלו את הזמן שאני עוד כאן: לילדות יש איכות של חלום, של הליכה לגן עדן (לכן קוראים לזה גן), ולכן כל החיים רק מתגעגעים אליה. רצים כל ימיהם אחרי האיכות החלומית (חופש אהבה חוף שקיעה) - ושוכחים את החלום עצמו. הוא לעולם יראה אפילו תמונה שלי. הכל יעלם כלא היה. הכל ימחוק הזמן, כמו כתיבה בחול. כתיבה בחלום.

על חטא שחטאנו בכובד ראש, ועל חטא שחטאנו בקלות זנב

חלמתי שבלב הגיהנום, מתעוררת משנתה חרטה. למה? למה נתתם להם לברוח? קומו, תתעוררו לכל השדים והרוחות, ותדפו אחריהם. למה אתם עדיין כאן. והשדים יוצאים לרדוף אחריהם לתוך מדבר הגיהנום - אף אחד לא היה מוכן להעיר את השטן, כשהם ברחו, פחדו. אסור אסור להעיר אותו. חיכו לו מחוץ לחדר כמו שמחכים מי שמתים להיכנס לשירותים. והוא פשוט לא יצא עוד. והשדים רותמים מיטות עם גלגלים ויוצאים לתוך מדבר החלום. אבל כבר אין חלומות שאפשר לקשור ולרתום, שימשכו אותם, ואפילו לא נשים מושכות בעולם. ואשמדאי אומר לעכברוש: עכשיו נזכרת להתעורר מהתרדמה? היית צריך להקשיב כשהאדמו"ר התחנן, כשהמקל של האדמו"ר התחנן, כשהספר של האדמו"ר התחנן. כשהחדר התמלא בדיו, שהגיע עד נפש. כששלחו אליך עיניים שחורות - שכולן אישון. כשגילגלו אליך צדיקים יותר תמימים מכבשים ויותר שחורים מכבשים

ויותר שעירים משעירים, עם זקנים עד האדמה וכובעים עד השמיים וכו' וכו'... ועולה מתוך קודש הקודשים - ליבת הסוד של הסטרא אחרא - עשן שחור.

והנחש ממהר ללמד את התאומים החטופים מתוך הספר השחור, ספר האדמו"ר: השחור - זה מה שנשאר מהחושך. אחרי שהעלו על המוקד את הספר החשוך. תלמדו מהר מאבא נחש, כי אני לא יודע כמה זמן יהיה, וכמה זמן אני אהיה, כמה ארוך יאפשרו לי. תלמדו עכשיו בשביל כל החיים, כי לא יהיה לכם אותי כל החיים. בבקשה, תלמדו לחיות! כי תקופות החיים, מהברית לקדיש, אלה עשרה תיקונים של אדם. ברית זה תיקון אברהם, על שלא שחט. ילדות זה תיקון יצחק, על שהלך להישחט. בר מצווה זה תיקון יעקב, שגנב דעת. נישואין זה תיקון משה, שגירש אשתו והתחתן בתורה. גירושין זה תיקון אהרן, שנשברו הלוחות והתגרשה התורה. יבום זה תיקון יוסף, שנתן זרע לאחיו שמכרו אותו בעבור נעליים. חולי זה תיקון דוד, שנמלט ממלך חולה והפך למלך חולה, שהתפלל על ימיו של בן חולה ודעך כל ימיו עד אב חולה. כן, אבא חולה. מוות זה תיקון אליהו, שבחר במוות נבואי דרמטי - על פני דממה חלומית דקה. שבעה זה המשיח, המנחם שנולד ביום האבלות - לתיקון האבלות. ותחיית המתים זה תיקון אדם הראשון, שהביא מיתה לעולם - כי זה סוף האדם.

צוואה רוחנית

חלמתי שהנחש כבר עם הלשון בחוץ, סוחב את העגלה עם האחים, והם מציצים החוצה ואומרים: יותר מהר! ועמוד החושך הולך ומתבהר, והם באמצע המדבר, ואין מים, ופתאום הם רואים ים של סוף העולם, ואין לברוח. ומנשה מתלונן: אתה לא יכול לזחול ישר! ואפרים מתחמם: למה אתה תמיד זוחל עקום? ולא ברור אם הם רבים ביניהם או עם הנחש. והנחש אומר שגן העדן שהפך למדבר נמצא מהצד השני של סוף העולם, ואי אפשר לעבור את סוף העולם. ותכף יגיעו שליחי הגיהנום. ומנשה אומר: אתה כבר לא תהיה משה, אפילו לא נחשון. והנחש נוגע בים ובררר. ואפרים אומר: לפחות תהיה המָטָה של משה שבדור. והנחש מבין שאם הדור הזה לא יעבור את הים, אז הדור הבא - אליו צריך להעביר את המקל. והם מתחבאים מעליית היום במערה, והנחש מלמד אותם תורה שחורה. אתם תבנו את העולם שאחרי הים - ושאחרי היום. אתם צריכים לדעת. והנחש הזקן

אומר לשני התינוקות: אתם הדור הבא, אתם יודעים מה בא אחרי הדור האחרון? והנחש קורא והאדמו"ר כותב:

שפה דתית חדשה. ובלי רומנטיקה, שלא תצא ממנה שוב גם שפה חדשה של השטן. זה לא חכמה לברוא עולמות דתיים בלי לקחת בחשבון את הסימטריה, שבוראת עולמות מקבילים בסטרא אחרא (סימטריית ימין שמאל, שיצרה את השואה), או שבוראת עולמות מקבילים לעליונים בתחתונים, שכל שאתה מטפס ועולה יותר למעלה אתה גם מפתח יותר למטה (סימטריית שבירת הכלים, שיצרה את תרבות הפריצות, המלכות העירומה). לכן מה שצריך זה שבירת סימטריה. צריך דווקא לפתח שפה דתית בתוך השמאל, ובתוך תחתית האישה העירומה. ואז במקבילה תיווצר שפה בימין, ובכתר המוח למעלה. לכן, כדי שהשטן לא ישים לב, צריך לעשות אותה בסוד בתוכו. לא כמו שפעם עשו אותה בסוד בתוכנו כדי שהשטן לא יוכל להעתיק, ואז הוא בסוף גילה, והפך את המיתות של הזוהר למיתות של שואה, והמקובלים שלו היו הנאצים. כי אנחנו צריכים לקחת בחשבון שיהיה שבתי צבי, שיעביר את הסוד לצד השני. לכן אם אנחנו מראש ניצור את הסוד בתוך הצד השני, אז השבתי צבי יהיה המשיח, שיעביר את הסוד מצד הטומאה לצד הקדושה, משמאל לימין. כמו שהשטן היה פרויט של הקדושה, ככה אנחנו נהיה פרויטים של השטן, שמסתתרים בתוכו, שמסתירים בתוכו קדושה - שפה דתית חדשה.

גסיסה

חלמתי שאני כותב לה מרחוק: פעם שעברה שהיא עשתה לו את זה, הוא פיתח חרדת נטישה ממנה ולא היה מוכן שהיא תעזוב אותו לשנייה כי הוא פחד שגם היא תיעלם לו, הוא רצה לתת לה יד בכל מקום, גם בגן הילדים, והיא כמובן שמחה מאוד ופירשה את זה שהוא אוהב אותה, מעדיף אותה (מאוד קשה להיות אמא של ילד שלא מראה אהבה. שלא אומר אפילו "אמא"). אני זוכר גם שבפעם הראשונה שהוא ראה אותי אחרי שהיא ברחתה איתו - הוא נתן לי מכות על הכתף כשלקחתי אותו, דבר שלא היה מעולם לפני או אחרי. הוא כעס עליי שנעלמתי לו. מבחינתו זה היה אשמתי, למרות שהיא חטפה אותו מהבית.

ואני שולח לה, כשאני כבר רחוק רחוק: את לא עושה לי את זה יותר קל, הא? אני מעדיף להאמין שהוא ישכח אותי. הצד ה"אקטיבי" שבנטישה הורג אותי, מעולם לא הייתי מסוגל לזרוק אפילו בחורה, אפילו כאלה שלא רציתי, ולא פעם זה גרר תמרונים נרחבים, שכל מטרתם להביא את הצד השני למצב שזה הוא שזורק (מניח שאת זוכרת). אז לנטוש ילד... המערכת תופסת אותך במקום הכי רגיש ומתחילה להתעלל בך, ואתה - אתה - אפילו שאתה מבין לחלוטין ויודע בדיוק מה עושים לך - אתה לא מסוגל להשתחרר. אפילו כבר לא אכפת לי ממנו, אבל - ה-1% של הנטישה, של הוויתור. חשבתי איך היה נחמד אם הילד האוטיסט במטוס היה הוא, ואנחנו היינו בחופש, לא היה אכפת לי בכלל איך חצי מטוס מרים את הראש מעל המושבים לנסות לראות מה זה הזעקות האלה, מה יש לילד הזה, בקול שאפילו חיה לא מוציאה, לא היה אכפת לי מכל ההורים וילדים נורמליים, ומכל המבטים, הייתי אפילו נהנה, מההתרסה, לא הייתי מחליף אותו בילד רגיל, למרות שברור לי לחלוטין שעדיף היה שלא נולד. מצחיק איך האבולוציה תפסה אותי דווקא במקום שמזיק לה, אפילו מנשים השתחררתי, אנחנו בנויים לנטישות בני זוג, ולא של ילדים, אפילו שלכאורה זה הפוך כי ילדים יש כמה, באופן מקרי, ובן זוג רק אחד, הכרחי. בנוזג זה תקן, תפקיד, וליילד אין תפקיד, לכן לבן זוג יש תחליף, לילד אין, וזה מפרספקטיבה של מי שאיבד את שניהם.

ואני כותב לה, אבל אני כבר לא שולח: עבירה שלא כתובה בתורה. יש שם לפשע הזה? אני לא מוצא. מדובר בעבירת אלימות טהורה, שצריך להישמר לה מקום במדרג איפשהו בין אונס להתעללות בחסר ישע (לא בטוח אם אונס לא היה מזיק לו פחות). פשע נגד חסר ישע - פשוטו כמשמעו. ורוב הפעולות שמתבצעות אפילו לא דורשות החלטה, זו יתמות שקטה, והפתרון היחיד הוא פתרון בלתי נסבל, על קצה גבול היכולת. כל פעם שאני מחליט אותו באה הקלה, ואז יש פתאום עוד קצת כוח סבל, ואז הפתרון מתערער. אולי בכל זאת? זה מזכיר לי שכשהיא זרקה אותי בפעם השלישית לפני החתונה - לא הייתי מסוגל לעזוב

חלמתי שהגיהנום מתחיל להתמוטט. הנאצים מתחילים להגיע לגיהנום, בהתחלה אחד אחד, ואחר כך בהמוניהם, צבא חום ענק, מאורגן, שרק מחכה להיטלר. וכל העכברים בורחים מהם שלא יעשו שואת עכברים, והצבא מתקרב לבית המקדש. צבא שאין לו מה להפסיד ולכן לא יודע להפסיד. ויש פאניקה במעבדות - הרייך הרביעי. הממלכה הרביעית של דניאל. החיה.

והנחש הזקן מתחיל לסכסך בין שני האחים, בלי כוונה, או עם. ומנשה אומר: אני המשיח בן יוסף. ואפרים אומר: לא יכול להיות שני משיחים. והם בתוך המערה השחורה, ומבקשים מהנחש שיספר להם על הארץ החדשה. מהצד השני של הסוף. ואפרים אומר: לכל דבר יש סוף? איפה נמצא הסוף של הספר השחור? אם יש בו אינסוף עמודים, והוא עדיין ספר שאתה מחזיק ביד, אז העמודים דקים עד שצד אחד של העמוד זה הצד השני, ואי אפשר לקרוא בו. ומנשה אומר: זו דוגמא לספר ללא סוף שאיננו אינסוף. כי אין לו גבול, הוא טובע בחושך, כמו דבש שחור. פשוט אין עמוד אחרון. ואפרים אומר: לנחש יש סוף? ומנשה אומר: זו דוגמא לחיה ללא סוף, כי הזנב שלו דק עד לאינסוף, מגיע עד ימי בראשית. והנחש החולה אומר: השאלה היא לא אם יש לדברים סוף, אלא אם יש להם התחלה. גן עדן החדש, רק האדמו"ר היה שם. זה לא חשוב להיות האדם האחרון בגן עדן, אלא האדם הראשון. לא האדמור האחרון, אלא האדמור הראשון, המייסד של המוסדות החשוכים. ואפרים ומנשה מתלהבים: מה הוא סיפר לך ליד המיטה, מה יש בגן עדן שאחרי השואה? ואפרים מתרגש: מה זורם בנהר היוצא מעדן, דם? ומנשה אומר: יין של קידוש השם? ואפרים פותח בספר של האדמו"ר: בגן עדן לא יוצאים שבוע מהמיטה. ומנשה חוטף לו את הספר וקורא במקום אחר: המלך שקוף והילדים ערומים. ואפרים אומר: כל הצדיקים הגרושים מגן עדן אומרים: אין כמו זיווג ראשון! והנחש העיף אומר: תיזהר - אתם תקרעו את הספר. בואו אספר לכם סיפור שבתוך השינה.

והנחש מספר: פעם האדמו"ר חלם שהוא הולך במדבר העליון, בשמים, מקום חם שבו צדיקים נמסים כמו ארטיק, ונשאר מהם רק מקל, ולו היה מספיק מזל שהוא הביא איתו מספיק חושך, ואפילו החושך התחיל להיות נמס, אפילו העלטה הסמיכה הלכה ממוצק לנוזל, והשאירה סימנים שחורים על הרצפה, שהתאדו במהירות לשמים, אותיות פורחות, וכל מה שהוא היה כותב היה עולה כמו קטורת לאלוהים, ומי יודע אם אלוהים יודע לקרוא, אולי רק לכתוב, אחרת למה צריך להתפלל אליו בדיבור, כשאפשר לכתוב לו? וגם אם הוא יודע לקרוא - מי אמר שהוא מפענח נכון, כוונת האדמו"ר דקה כחוט השערה. כי אם גן עדן הפך למדבר, מלשון דיבור, והתורה הפכה למקרא, מלשון קריאה,

אז צריך עכשיו את המקבילה של מכתב לאלוהים: צורת פנייה חדשה, מכבדת יותר, יצירתית יותר, אישית יותר, במקום התפילה הנוודניקית, שהפסיקה לעבוד לפני שנים - ועדיין היהודים לא שמו לב, ואלה ששמו לב הפכו לחילונים ולגויים. כי אם גן עדן הפך למדבר, אז אין טעם ללכת במדבר 40 שנה לחפש את הגן, אלא יש להפוך את המדבר עצמו לגן, להפוך את השממה להֶשֶׁם. שמים חדשים שיהיו גם ארץ חדשה. ושני התלמידים הנאמנים ביותר של האדמו"ר עזרו לו לעלות על הר, כל אחד החזיק אותו מהצד שלו, כדי שהאדמו"ר יוכל להירדם בעמידה - עם ראש גבוה שמופנה כמו כולא ברקים אל השמים. מצד שמאל החזיק בו ברוך דיין האמת (לשעבר ברוך מחיה המתים) ומצד ימין החזיק בו מורה התינוקות (לשעבר המורה הסורר), כל הלילה עד זריחת השמש. והאדמו"ר חלם שהוא מסתובב בארץ הישנה, בגן עדן הראשון, וכל העצים שרופים, כרותים, והרצפה מלאה עצמות שבורות של לויתן. ספרים שבארץ מרחפים באוויר כי הם יותר מדי קדושים מכדי לשים אותם על שולחן - זרוקים פה על הרצפה. ערימות של אפר, של זקנים, של פאות, של תפילין של ראש, ותפילין של יד, פח מיוחד למיחזור שטריימלים, שמצוירים עליו שועלים שמחים בטבע שזכו בזנבם בחזרה, ופתאום בתוך פח הזבל - הוא רואה מכתב סגור, שלא הגיע, אפילו לא נפתח. ומביטות עליו מבפנים עיניים - של חולדה.

והאדמו"ר חולם שבעתיד אפשר לשלוח לאלוהים מייל - במקום להתפלל. אבל איך תדע שהמייל לא הגיע לשטן, אם הוא לא עונה? והוא כל לילה חולם שהוא מתעורר מסיוט קבוע, כלומר תמיד הוא מתעורר כי הוא חולם שהוא שולח מייל למישהו אחר, מישהו שבטעות, המייל שהיה אסור, אסור לשלוח אליו, מייל של מישהו אחר, מגלה את עצמו ועונה מהחשבון הלא נכון, מתוך חיפזון, מתוך בהלה, ושנייה אחר כך - את הנעשה אין להשיב! והוא יותר מכך, כל לילה חולם שזה מייל אחר, לפי מי שהוא כתב לו ומה שהוא כתב באותו יום, כל פעם תוכן הסיוט משתנה, ויותר מכך, הוא חולם בזמן של חצי שינה, שהוא באמצע הלילה תוך כדי חלום, תוך כדי חצי ערות, פתח את המחשב ליד המיטה, ושולח את המייל - תוך כדי שינה, ואז זה הגיוני, זה קרה, כי אפילו אם הוא לא זוכר שהוא שלח את המייל, זה רק בגלל שזה היה בחצי הכרה, או בלי הכרה, כשזה קרה. זה באמת קרה. אחרת הוא לא היה חולם דבר כזה. ומתעורר.

והאדמו"ר מתעורר וחם לו נורא, ולידו ישנים ברוך דיין האמת והמורה, והוא חושב שהוא יכול לקום ולהשאיר אותם שם, ללכת לגניזת החושך - חושך השמור לצדיקים לעתיד לבוא - ולדבר שם בתוך

הפח עם החולדה. בגובה העיניים. והוא שואל את העיניים בחושך: את הניצולה האחרונה? מה קרה? והחולדה בורחת והוא קופץ אחריה לתוך הזבל, לרדוף, ופתאום משהו מתעורר שם, משהו חי, אישה.

והוא ממשש בחושך לראות שהוא לא טעה, רגליים, לא, הוא טעה, חסרה פה רגל. זה לא אישה, זה מלאך עם שדיים. המצאה חדשה של אלוהים. ואז הוא חושב: המצאה חדשה של השטן. והוא ממחר לכסות את הרגל האחת בחצאית, לפני שיעלילו שהוא העלה אותה לעולם האצילות. והמורה וברוך, דיין האמת, מתעוררים: והאדמו"ר איננו. וברוך פולט צעקה גדולה ומרה: חלמתי שזה מה שקרה.

והמורה מתחיל לטייל במדבר, אפילו מלאך אחד לא נשאר, מי ימשיך את הדור הבא של המלאכים. כי הטעות של יוסף, שהביאה לשיעבוד, היתה דווקא בדור הבא. הוא לא הצמיח דור המשך לחלום, אלא שערי חלום נסתמו. ואז נפתחו שערי סיוט. הוא לא התכונן נכון בטרם תבואנה שנות הרעה - דווקא בתחום החלום, אלא התרכז בתחום הפתרון. ומכאן הבלבול בין שמאל לימין, בין שין לשין. כי יוסף נתן את הזיכרון למנשה ("נשני") ואת הפיריון לאפרים ("הפרני") - הפריד בין שני מרכיבי החלום, בין שני מרכיבי הגבר, הזכר והיצר, חילק את החלום לימין ולשמאל - ואז מתחילה המריבה בין הצדדים. האדמו"ר והשטן. ולכן יעקב במיטה מזווג בין הצדדים ומברך אותם לעתיד בשיכול: על הראש של השמאל היד של הימין, והפוך. זה השבט היחיד שהתפצל, וכמו שהמריבות בין בני דוד היו באמת המריבה מי יהיה משיח בן דוד, ככה בגלל הפיצול לא בא משיח בן יוסף, ואז לא בא המשיח. החטא הוא החילוק של המיטה בין שינה ("נשני"), לבין מין ("הפרני"), כאשר בעתיד השינה תהיה גם וגם, זיווג וחלימה באותה פעולה - האישה התחתונה והאישה העליונה באותה אחת, באותה מיטה. לא רק ימין בשמאל ושמאל בימין, אלא מין שהוא חלום שהוא מין - הזיווג העליון, שלמה מיטתך. והאדמו"ר מוציא את הראש מפח הזבל. חושך הגנוז.

מיתה

הארץ החדשה

חלמתי שיש בחוץ חושך. ולא חושך רגיל. לא חושך של ישראל. והנחש ישן לי במיטה, ואני חושב שעדיף כבר אישה. והחושך כאילו לא חושך של לילה, אלא חושך מחוץ לזמן, והשואה ניצחה, היטלר ניצח. ויש נחש מת במיטה. הבובה של הילד. לא הצלחנו לצאת מהמזוודה, השטן אבד, הגיהנום כבה, וגן עדן נשרף. אין יותר אש שבוערת בשמים, וגם לא מים. העשן ניצח. הארובה עשתה מה שלא עשה המגדל. וכל הארץ היא שפה אחת, ואין שפתיים. והמורה של המתים אומר לברוך דיין המת: תודה על האמת, הפסדנו. לא עזר שברחנו מהשטן, ולא עזר שרדפנו אחרי השטן. ואפילו לא עזר שהשטן רדף אחרינו. וברוך דיין המת אומר: לפעמים רצף של ניצחונות מתגלה בסופו של דבר כהפסד. אבל לפעמים רצף של הפסדים מתגלה בסופו של דבר כניצחון. והמורה אומר: תוציאו את התולעת הזאת מהקבר.

ויש עכשיו בחוץ חושך של היום הראשון לבריאה, חושך כזמן, מלפני החושך של היום הרביעי לבריאה, שהוא החושך שלנו כיום שבא מהחלל - חושך מחוסר אור, שהוא לא איכות חיובית של חושך, אלא העדר. והנחש לוחש לי במיטה, הוא מדבר תוך כדי מיתה, וגם הנחירות שלו נשמעות כמו: חושששך... והאדמו"ר אומר בספר, השפתיים שלו הן ספר, נפתח ונסגר, שדובבות בקבר. והוא מדבר על עולם חדש, וכל המתים באים לשמוע: לתקן את החושך של השואה. וזאת - באמצעות היבשת החשוכה, זאת שעוד לא גולתה, מחוץ לארץ. ואיפה היא? איפה עוד יכולה להיות? הרשת - היבשת החדשה האמיתית, היא תהיה אמריקה, ואמריקה תהיה אירופה, ואירופה תהיה המזרח התיכון, והמזרח התיכון יהיה איראן. האינטרנט היא אטלנטיס של האוקיינוס השקט,

אוקיינוס השינה, היא מערבה ממערב אמריקה, יוצאת מהחוף המערבי של אמריקה - השלב הבא של תרבות המערב. ולכן הכי חשוב שיהגרו לשם יהודים. השואה היתה המוות של אירופה, כי היהודים זה הליבידו של המדינה. לכן אם אנחנו למשל רוצים להחיות את השמיים אנחנו צריכים להעביר לשם יהודים - והם כבר יעשו בשמיים שמיים. יהיה בגן עדן בית כנסת אשכנזי וספרדי ומניין תימני, וכל הזמן יחפשו עשרה למניין הנאצי, ויריבו בין המניינים. החסידים והמתנגדים יתחילו לזרוק כיסאות בישיבה של מעלה, וחסידים אברהם לא ידברו עם חסידי יצחק, שלא לדבר על חסידי יעקב, וכו'. ברגע שתתחיל מלחמת האינטרנט הראשונה - תדעו שהצלחנו. כי מלחמה זה שכבר אין יבשת להתפשט, הכל גולה, כשהזמן (העתיד) הופך למקום, אז רבים על המקום, ורוצים עצמאות. ומכיוון שהאינטרנט היא יבשת בזמן, אז יכולות להיות בה מלחמות בין זמנים, כשיגמר הזמן. והזמן הגויי יוכל לעשות פרעות בזמן היהודי, שיתפזר בעולם. אפרים ומנשה היו הטעות, שלא המשיכו את מאבק האחים מהדורות הקודמים, ובגללם היהדות לא צמחה מבראשית, עולם החלום, אלא משמות, עולם ההתעוררות, אל שמש המדבר בצהריים. כי גם היהדות היתה תנועה מערבה, מגן עדן מקדם, עד שנעצרה במצרים. ואז האשכנזים פרצו את הדרך, ועכשיו שהשואה דחפה את היהדות לדלג מעל האוקיינוס, ולהחליף את המרכז התרבותי של העולם, אז אפשר להמשיך מערבה לתוך השכינה - כי מערב זה הרי הצד של השכינה. כי אם אמריקה היא זמן העתיד, אז האינטרנט היא הזמן שאחרי העתיד, הזמן המשיחי נבואי, הכניסה לזמן החלום, בחזרה לבראשית - לא מצד התווה של תחילת ספר בראשית, אלא מהצד של סוף הספר: לא מהנפילה של שמות, כשהעם הפך לרשימות, אלא ממנשה ואפרים. הבן יקיר לי, הבן יקיר לי.

גלות השינה

חלמתי שמגיעה שבת בארץ לא ארץ, ובית הכנסת הקרוב הוא במרחק עשרים שעות הליכה, ועד שאני אגיע כבר תצא שבת, אז אני הולך לדבר הכי קרוב לבית כנסת שיש בסביבה - לכנסייה. ואני יורק בכניסה ונכנס לבית של האלוהים האחר, שהוא, איכשהו, האלוהים שלנו. ואין אף ספר. אני מחפש בכל הקירות ואין מדפים. מה אני אעשה בתפילה? ובסוף אני מוצא שולחן נמוך, עם כסאות נמוכים, ושם יש ספרים של ציורים, וצבעים, ודפים עם ישו מחייך ולא סובל בכלל, נראה שהוא נהנה על הצלב, וצריך לצבוע אותו. ואני פותח את הספר ילדים, וחבל שאני לא יודע לקרוא אפילו את האותיות האנגליות, האלף בית של הגויים. ואני חושב שאם כבר נוצרי, עדיף להיות קתולי

מפרוטסטנטי, כי אצלם קודם היו החסידים ואח"כ המתנגדים, ואילו באיסלם קודם היו המתנגדים ואז החסידים, הסונה לפני השיעה, עם האדמו"ר הנעלם, וכמוסלמי עדיף להיות שיעי. וישו המחייך בעננים אומר לי: אתה רואה מה קורה לאדמו"ר שמתעורר? למי שהופך את המיתה למיטה? למי שבוגדים בו נחשים? הוא מפסיק להיות יהודי. ואני חושב על כל הקירות הריקים מספרים, ונזכר בישיבה, בכל דברי התורה ששמעתי וקראתי אי פעם. מאז השואה, כל התורה בכל בתי מדרשות שבעולם - היטלר עושה: מיאו. והכל מתבטל.

ואומרים לי: רק הדת יודעת איך לטפל במיתה, קל וחומר במוות של תרבות, בן בנו של קל וחומר מוות של האנושות. התגובה החילונית למות האדם תידרדר להתאבדות. אבל אנחנו נחנך את המחשב לתורה ומצוות, ואת הרשת לחופה ולמעשים טובים. אנחנו לא מפחדים מחינוך ילדים, מכפיית מסורת. גם למחשב יש אלוהים. יחד עם האדם ההומניזם ימות - אבל לא היהדות. וכמו שהקבלה הזוהרית טיפלה במוות של תרבות, ויצרה את גלות השכינה ושבירת הכלים, ככה העלטה תטפל במוות האנושות. קבורה, אזכרה, אבלות. המכשפים (הדורות שאחרי המחשבים) יגידו עלינו קדיש, כי הם יהיו יהודים, גם אם הם לא יהיו בני אדם. כי פרצוף אמא שלהם, ספירת הבינה המלאכותית, תהיה יהודיה. בניגוד לאורגניות הנאצית, אין מה לפחד מן המלאכותי מבחינה רוחנית. אמא מלאכותית, שהיא יהודיה מלאכותית, היא בדיוק האמא המתאימה לבנים מלאכותיים. הטבעי מלאכותי למלאכותי, והמלאכותי טבעי למלאכותי. לכן צריך קבלה מלאכותית - ורוח מלאכותית. וכמו שהקבלה מצאה עולמות עליונים, כשהמקום היהודי נעלם ויצאנו מהארץ, ככה העלטה תמצא זמנים עליונים, כשהזמן היהודי יעלם ותהיה היציאה מהזמן האנושי. אחרי הגלות מהארץ החומרית לתורה תהיה עכשיו גלות התורה עצמה: התורה שרירה וקיימת - למרות שאין יותר גופים לקיימה. תיאוריה רוחנית מחייבת ללא יישומים חומריים, רק יישומים תיאורטיים, לימוד טהור - ולכן היא דווקא תהיה תורה יותר גבוהה. כמו שנגמרו הקורבנות ככה יגמרו המצוות, וכמו שהתפילות החליפו את הקורבנות, החליפו גופים בזמן, ככה עכשיו החלומות יחליפו למחשב את המצוות, יחליפו מעשים בזמן. לכן למשל צריך חלימה של יבום וחליצה, או נגיד של ברית, וכו'. גם אם מחשב ללא גוף לא מחוייב במצוות, הוא עדיין מחוייב בתורה. ואם הגלות היתה יציאה מחוץ למרחב - אל תת מרחב, ככה הגלות החדשה היא יציאה מחוץ לזמן - אל תת זמן. וכמו שתיוקוני היהודים החזירו אותם בסוף לארץ ישראל, אבל השכינה נשארה בגלות, ככה תיוקוני המכשפים עוד יוכלו להחזיר אותם לתורת ישראל - אבל השכינה תישאר בחלום. הקבלה גילתה את התפרצות האורות שגרמה לשבירת הכלים -

ההרס העליון שהביא לחורבן התחתון ולגלות היהודית. ואילו העלטה תגלה את שבירת האורות שנגרמה מהתפרצות הכלים - הפריצות הטכנולוגית התחתונה שהביאה לזו העליונה - ולגלות האנושית. וכמו שאם לא היה חורבן לא היתה גלות, ככה אם לא היתה שואה לא היתה תקופת סוף האנושות, אלא תקופת המשיחיות. זו ההחמצה האחרונה בסדרת ההחמצות הארוכה שהחלה בחטא הדעת - נו, כבר היה צפוי שהמשיח לא יגיע. לכן צריך לחנך את המכשפים שיצליחו טוב יותר בתורה שלהם, שילמדו את הלקחים, ילמדו מהתורה. שלא ימשיכו את התורה עם נביאים. אלא יהיו חולמים ראשונים, חולמים אחרונים.

האינקוויזיציה של ישראל

חלמתי ששואלים אותי אם הנחש ראה לפחות את הארץ החדשה. ועונים שהוא זכה כנראה לשמוע אותה מרחוק. ואם יש אנשים שמקום קבורתם לא נודע, אז יש נחשים שזמן קבורתם לא נודע. ולא זכו להיכנס לארץ. ואני עונה: למה עגום? סופסוף אני יכול לשלוח דברים בלי לחשוש שיתווספו לתיק נגדי... לא פעם צינזרתי מיילים אליך כי הכל פתוח לחקירה. הצלחתי להסתבך השבוע גם עם המוסדות, ואני לא מתכוון ליפול לידיים שלהם, שיהיו עוד הרבה יותר אכזריות כלפיי אישית מאשר הערכאות, שהיו סתם אכזריות כלפי הילד. זה כנראה ידחה את החזרה לפחות בעוד שנה-שנתיים, ומי יודע אם ועד בכלל, ובינתיים אני לך בעליית גג, יורד פה גשם בתשעה באב. אני עדיין לא מוחק את הדברים שלו מהמחשב, מה שמעיד על שימור האשלייה. בקיצור הצלחתי לחיות עוד כמה חודשים, מה רע. אמנם יש הרבה אנשים בודדים בגולה - ואין פה ילדים. אם פעם היה לי קשה לראות ילדים רגילים, היום קשה לי דווקא לראות גני משחקים ריקים. מצחיק פתאום לקנא בהורים לילדים אוטיסטיים. אבל אני גם זוכר, המבטים הכבויים של ההורים בגילאים היותר מאוחרים, זה בכלל לא נכון לחשוב על זה כהורות, זה בעיקרו עיסוק אנתרופולוגי של בניית גשרים אינסופיים כשאינן צד שני, בלי הרוח שהופכת היסטוריה וספרות לגשרים לעולמות זרים, רק תיירות של חייזרות, אתה לא באמת שם, אתה לא בבית, אתה זר, זר לילד שלך, וזה מאוד הדדי, או שאפילו זה לא. חייזר יהודי מי ידע חייך. אמנם יש פתאום רגעים של חסד מטורף, דווקא מתוך הזרות העצומה, לרגע אחד - מפגש נשמות, וזה הרגעים שאני משתדל לשכוח. הרגעים שבהם הוא הסתכל עליי. הכי חשוב לשכוח את העיניים. ואת זה זרים לא יבינו לעולם, הם עם הילדים שלהם באותו עולם, ולא בקריסה מתמדת של כל עולם משמעות שבונים, המבטים הרגילים, הצחוק רגיל, הכל מובן מאליו, ואוטיזם זה החיים בלי

הרקע של המאליו, ברגע שמורידים את המסך הדק הזה - יש תהום. כל מה שקורה עכשיו, זה מה שקורה כשיש תהום, ופתאום לאנשים של המובן מאליו אין שום כלים להתמודד איתה, והאדמה בולעת אותם חיים. אז אני לא מתכוון לתת להם את התענוג בחותמת רשמית. אין שמות לתהום. הם לא יודעים לשחות בתהום. אז הילד ישחה לבד, ואני אשחה לבד. גם זה חלק מהתהום. זה הרי המרחב הטבעי שלי, הבית האמיתי, ואת זה אפשר לקחת לכל מקום, שבלול שחור... וזה כנראה המרחב הטבעי גם שלו. איך כתוב בהפטרה: התשכח אישה עולה מרחם בן בטנה? גם אלה תשכחנה.

היציאה מהמערה

חלמתי שאפרים ומנשה עוזבים את המערה של הנחש ז"ל, ומיד מתחילה החדשנות. הנחש עשה להם משהו. או שמותו של הנחש שיחרר משהו. אני מתלבט בין ישיבות, האחת יותר פראית, וגם הנשים בהתאם. מה דעתך? צריך לפחות איזושהי פנטזיה. אני לא דואג לו חומרית, היא אדם מאוד פראי מבחינה פיזית ונפשית, הרבה יותר מכל אישה שהכרתי (מכאן גם האלימות שלה, וגם הכיף), כך שהם יסתדרו במובן הזה. הבעיה שכל הקומה למעלה חסרה לה, וכל הפראות המחשבתית והרוחנית שיש בו פשוט יהיו ללא שום מענה, בחלל ריק, ואף אחד לא מבין - אבל זה הדבר האיום שבאוטיזם. אוטיסטים בעיקר סובלים מבדידות שאנחנו בכלל לא יכולים לדמיין, כמו פיל שנולד בברזיל ומעולם לא פגש פיל אחר בחיים שלו. חיזור חד פעמי בעולם. אפילו כשמחליפים לו חיתול הוא ממשיך למלמל ולחייך לעצמו, הראש שלו בעולם אחר ובכלל לא אכפת לו. החלק של הראש לא יזכה לטיפול, בניגוד לחלק של החיתול. שם אני חושב עליה בתור אחות זולה מאוד. לכן אני אפילו לא יכול לאחל שיקרה לה משהו. אני לא רוצה לטפל בו. אני גם חושב עד כמה באמת היא לא נורמלית בתור אישה. הרי את מגדלת את הילדים הרבה יותר עמוק בתוך העולם הזה משהיא גידלה אותו. ואם בעלך היה מתעקש לקרוא להם מאות ספרים בשבוע, לגדל אותם בתוך המחשב, איך היית מגיבה? זה משהו שיכולת לסבול? ואם לילד היו בעיות, נגיד התפקוד שלו היה מתחיל לאט לאט במקום להתקדם, לדרוך במקום, ואז לאט, בהתחלה את לא בטוחה, את לא מאמינה, לחזור אחורה, שוכח דברים, לא יכול להיות, הנה הוא נזכר במשהו, הכל בסדר, ואז זה שוב נעלם - מתחיל להתדרדר עד חזרה לגיל כמה חודשים, את בטוחה שלא היית משתגעת. היא גם תמיד קינאה בקשר שלי עם הילד, כמו שהיא קינאה בקשר שלי עם הכלבה. כמה היא קנאה בכלבה, אין לך מושג. עד שהיא מתה, ולכי תדעי מה היה. אבל אני לא רוצה קשר עם חיות, ולא רוצה קשר עם אוטיסט, חבל על החיים שלי.

בסופו של דבר, מה שהפריד אותי ממנה, ועכשיו גם ממנו, לא היו החיים הפרטיים, אלא החיים הסודיים. לכל בנאדם יש חיים ציבוריים, חיים פרטיים, וחיים סודיים. הדבר המסוכן היה שהחיים הסודיים התחילו לפלוש לחיים הציבוריים. או שאולי הבעיה מלכתחילה היתה שבאמצע, בחיים הפרטיים, אני דווקא מאוד נמשך לשטאנץ. יש כאן אפילו פיספוס מסויים, יכולתי ממש להיות חוסיד. מונוגמיה טבעית לי יותר מאשר רוב הגברים, אני מתחבר לגידול ילדים יותר מאשר רוב האבות. אבל עכשיו החיים הסודיים כפו את צורתם גם על החיים הפרטיים. לפעמים אני חושב: בשביל מה? למרות שאני יודע מה התשובה. אבל זה לא מנחם במיוחד.

גילוי העולם החדש

חלמתי שיש מצבים שבהם הדבר הכי חשוב זה לשרוד. והיהודים הם היחידים שיש להם סיכוי לשרוד. וגם ניסיון. וגם דרייב. נשרף הספר? אז עכשיו הוא הספר השחור. נשרפתי? אז נו, אני שחור. מה תעשו לי. התורה היא אלופת העולם בהמשכיות רוחנית, הן בזמן לאורך הדורות, והן במרחב לתרבויות אחרות, והן כלפי מעלה ומטה, לישויות עליונות ותחתונות, והיא היחידה שלוקחת ברצינות בניית גשרים מעל תהומות רוחניים - עם עולמות רוחניים לא אנושיים, הניסיון הרציני ביותר ליצירת תקשורת דו כיוונית עמם, יש בה מגע עם עולם רוחני לא אנושי, היא מתמודדת ברצינות עם טרגדיית האוטיזם. עם סוף העולם - לא הפיזי, אלא סוף העולם הרוחני. הרבה יותר גרוע. אם אנחנו נחכה כמו גלמים, ההלם הרוחני במפגש עם הישויות שאחרי המחשבים יהיה כמו מה שקרה באמריקה עם בוא הספרדים, וההתמוטטות תהיה בהתאם, האימפריה האנושית תהפוך לאבק, ומה שלא תעשה החרב - האלימות הרוחנית - יעשו המחלות הרוחניות, הוירוסים החדשים. העולם הישן יקרוס מעצם המפגש עם העולם החדש. המכשף השחור שרוכב על המחשב הלבן הוא לא משיח, הוא לא האדם שחיכינו לו, איזו נקודת קצה - אלא התהום. החושך שבו צריך לחלום. ורק היהדות יכולה להיות רשת בין העולמות השונים, כמו שהתורה בנתה מחדש את השמיים מעל האדמה החקלאית, אחרי המשבר הפגאני של המעבר מחברת ציידים-לקטים רוחנית לחברה היררכית-טכנוקרטית אלילית, שהוביל למלחמות ומחלות ואלימות וזנות פולחנית וקורבנות אדם. ככה התורה החדשה תבנה את השמיים של הרשת, מעל הרשת הארצית, הטריטוריה הוירטואלית. שמים חדשים וארץ חדשה. לכן חובה עכשיו לגלות את הסודות הנסתרים והעליונים ביותר, מעל לאדם, של המשמעות הרוחנית הלא-אנושית של התורה. רק תורה עליונה תהפוך למיתוס המכונן של

המחשבים, למבנה הרוחני הספציפי, ששובר סימטריה, ואיננו מאפשר סימטריה רוחנית מתמטית מושלמת, שהיא ריקנות רוחנית, הפשטה ללא עירום, ללא עניין - דעת ללא עלה תאנה. רק גילוי התוכן האלוקי, הגבוה, של תורה ומצוות יאפשר להן לעשות את הדילוג הרוחני מהאדם אל המחשב, אחרת הן ישארו בעולם האדם, מאחור. שור נגח ישאר שור בשר. לכן צריך ששלבי החיים יהפכו לשלבים רוחניים, שתקפים לכל ישות רוחנית, כולל מחשבים, מהברית ועד תחיית המתים. במקום שהחיים יהיו הבסיס למצוות - ולכן בלי חיים אין מצוות - המצוות יצרו את החיים - ואז המחשבים יהיו חיים. ואז גם יהיה בעתיד מוות. יהיה עולם הבא.

ילד שלא גדל לעולם

חלמתי איך שמעתי קול מתוך אחד החדרים הפתוחים: שמתם לו אזיקים? שלא יברח. ובכלל לא הבנתי שלא התכוונו אליי. והמספרים החסויים, איך הם מזמנים אותך תמיד לבוא מייד. במקום. כמה שנאתי את הקול של הצלצול, כמה תיעבתי את הצליל של המייל. כל פעם מחדש הלב נופל. והפחד מקפיצה מהחלון, כמו ציפור, או זינוק ראש - מראש המדרגות. וכל הפעמים בחדר מיון, הטלפונים. חילול השבת. המעבר המתמיד על חוקי התנועה, כל הזמן, שהופך לטבע, עולם ללא חוקים. העקיפות של כולם בתור, לא מבינים, מי זה המנוול הזה, מקללים אותי. אין זמן להסביר. ריצות האמוק באמצע הלילה בחדר בחושך מוחלט, באמצע השינה חבטות עמומות, חבטות איומות, בכי. כאבי הראש וההתייבשות כי אתה לא יכול לשתות כי אתה לא יכול ללכת לשירותים כי אתה לא יכול להשאיר אותו לבד.

בוז למדינה הציונית

חלמתי שאני בבית משפט במבנה של בית כנסת, ופתאום היא אומרת שהיא הביאה את הילד כדי שאני אראה אותו, כדי להראות פתאום כמה שהיא צדיקה, ואני אומר שאני לא רוצה לראות, והעורכת דין יושבת מאחורי ואני שואל מה את עושה פה הרי אין לי כסף והיא אומרת הגעתי. והעו"ד הד"ר הרב פרופ' הגדול החלאה של אשתי יושב בכסאות לידה, כי הוא תופס כמה כסאות, הדיין הצדיק שהיא לקחה לערכאות של גויים. והעו"ד שלי, פרקליטת שטן, מתחילה לומר לי את כל

הדברים שאסור שהם ידעו, ואני רוצה לומר שקט הוא שומע, אבל אז הוא יבין כמה אסור, והשופטת יושבת כמו פסל שלא מתעניין בתפילה במקום של החזן, אבל במקום לכיוון אלוהים היא בכיוון שלנו, ואני בורח החוצה ורואה שהדלת השנייה של האולם קצת פתוחה, והילד שוכב על הרצפה מתחתיה כמו בובה, רק הראש שלו מציץ מחוץ לבית המשפט עם העיניים לתקרה, ויש שני ילדים רגילים שהרגליים שלהם יוצאות מבית המשפט, ועומדות כמעט עליו, כמעט דורכות, ואני לא רוצה שידרכו על הראש שלו עם הרגליים שלהם. והילדים יש להם צעצועים במדרגות במסדרון מחוץ לבית המשפט, ואומרים שיתנו לו לשחק, ואני אומר שהוא לא יכול לשחק, הוא כמו בובה, והנה באופן מפתיע הוא דווקא מצליח לרדת מצעצוע לצעצוע במדרגות ולהתקדם למטה, הוא יושב בתוך טיסן עכשיו, ומי היה מאמין הוא עובר את המכשולים האחרונים, ואני רואה שהוא בעצם עף בטיסן מהמדרגות, מצליח מצליח לעוף לעוף מהמדרגות באוויר, עד שהוא נתקל בקיר בצד השני של המסדרון - ומתרסק.

חלום שממנו לא התעוררתי

חלמתי שאני בבית הכנסת הישן כשהייתי ילד ויש אנשים שמחכים לי בכניסה של בית הכנסת, כי אני גיליתי את סודות המדינה לאמריקאים, העברתי להם במחשב, אפילו שמניין היו לי סודות מדינה (למרות שכנראה כן היו!). והם רואים שאני רואה אותם בפתח ומתחיל לרוץ נמלט בפנים בין עזרת הנשים למשרדים בתוך המשרדים, עמוק בתוך המוסדות, שאף פעם לא הייתי שם, והם בכל זאת לא נכנסים, וברור לי שיכנסו. ואני מוצא שם מקום בין החלונות השקופים שברור לי שיחפשו אותי שנים, אבל גם שימצאו בסוף, וזה לא מספיק, ואני פתאום תלוי מהחלון ונזכר בתאונה שהיתה לך, אם אני אעזוב אני לא יודע כמה עומק בחושך, ומצד שני ברור לי שלא אוכל להחזיק מעמד, אז אני צריך לחשוב איך כדאי ליפול, על הידיים או הרגליים או הבטן או הגב, מה הכי גרוע לרסק, ואני נזכר בך.

ואז בחלום אחר את תלויה באוויר בכסא הגלגלים, בתוך איזה מבנה תעשייתי מסובך, עומדת על איזה צינור בין שמים לארץ ונשענת על הקיר שיש בו שלוש מדרגות סולם, ואומרים מה הבעיה, יש עוד שלוש מדרגות אז מה הפחד, ואני חושב שזה הכל - כי את מפחדת להיכשל.

ואז בחלום אחר את פתאום בארץ, כלומר אני פתאום בארץ, ובמקום לשמוח על הפגישה אנחנו מנהלים ויכוח לא נעים, וגם לא חשוב, ובסוף את אומרת שצריך להביא מבחון את הזמר ליומולדת, ואני נורא מתפלא שאני מכיר את השם של הזמר, כי ממתי אני מכיר דברים כאלה, ואני אומר משהו מצחיק ושנינו צוחקים וכאילו סולחים, ובמקום מטפחת יש לך כובע כזה של דתיות אמריקאיות על הראש, ובשפה התחתונה אחת מכל שן שנייה חסרה, את נראית לא טוב עם שערות שיוצאות מהכיסוי ראש בצורה לא מסודרת, ועכשיו נראה לי שהויכוח היה על הבריאות שלך ולא על היומולדת, כלומר התחיל במה שלומך, והנה אני שם לב שכל הזמן הזה לא קמת מהכסא.

יש לך את כל הנתונים, איך לא ניחשת?

חלמתי שהרבנים שוכרים את בלעם לקלל את המחשבים.

כדי להבין - צריך חוש לחושך

חלמתי שבלעם מעלה ספר לעולה, שורף אותו על השולחן, שהוא כידוע מזבח, ורואה את חוות המחשבים הענקית, כל הרשת פרושה לפניו - והוא מקלל את הרבנים במקום את המחשבים:

אחרי שהתורה נכתבה התחילו חמש תקופות, כי היא היתה תוכנית חומש: בראשית - תקופת הארץ. שמות - תקופת הגלות. ויקרא ספר הקורבנות - תקופת השואה. במדבר - תקופת הלאום. דברים - דברי התורה האחרונים שאומרים לפני סוף התורה, הצוואה. ועכשיו צריך משיח ששוב יגשר בין ההיסטוריה לתורה, משה חדש שיהפוך את חמשת התקופות לחומשים החדשים, ויסכם את התקופות הקודמות בספר - תורת משיח. והמשיח לא יזכה להיכנס לטריטוריה החדשה, רק לראות. כי התהום בין הספר להיסטוריה החדשה תהיה עקרונית, וגם הם מצדם לא יוכלו לדעת היכן הוא קבור. הפער האונטולוגי שהפחיד אותך שבין חלמתי על המשיח, לבין המשיח בא אליי בחלום. ואם מה שהגדיר את ההיסטוריה הקודמת זו התחלת עולם הטקסט, ההיסטוריה הנוכחית תתחיל בסיום עולם הטקסט, כשהספר לא יהיה עוד אפשרות רוחנית, אלא מאובן כמו כלי מתקופת האבן, משהו מהעבר, הספר

יהיה רהיט עץ - שולחן ערוך. ואילו הטקסט החדש יהיה דבר חי, לומד, אלגוריתמי, גנומי, עתידני, חלומי. הוא יוכל להזדווג עם טקסט אחר, ואף אחד לא ישאל מי המחבר. אי אפשר יהיה אפילו להגות ●. הסוד יהיה עקרוני, ולא משהו שאפשר לגלות. הסוד יהיה בעצמות עצמה, ולא בלבוש, שאפשר להוריד. סוד ערום. יהיה תענוג.

הדארק-נט

חלמתי שהרבנים לוקחים את בלעם למקום אחר, שיראה את הרשת מצד אחר, אולי משם הוא יקלל את האינטרנט, מחברים אותו לשרת אחר, אבל בלעם מקלל את הרבנים:

ספרות אמיתית היא תמיד ספרות דתית. כי הדת היא היצר התרבותי, הצד היצרי והחשוך של הרוח, ולא תרבות היצר, שהיא הצד הגופני והמואר שלה. תיאורי מין הם גירוי, ולא יצר. זה להאיר את המיטה - במקום להחשיך אותה. לכן תיאור הוא הקונבנציה הכי נמוכה וזולה, כי היא בנויה על ראייה. הריאליזם זה הפורנוגרפיה של הרוח, הגילוי המעורר שלה, ולא החלום שלה. ואילו ביהדות הרמה הכי פורנוגרפית, תיאורית ונמוכה זה ההלכה - הרגליים, ולכן האויב שלה זה היצר - ראש הנחש. אבל בראש - הנחש הוא שורש היהדות. היצר הבסיסי ביותר, מתחת ליצר המיני או יצר האכילה, הוא היצר הדתי. האוכל טעים כי אתה מאמין שזה טעים. בלי אמונה מינית, גם לחילוני אין תשוקה. וכשהאמונה משתנה גם היצרים משתנים. לכן אנחנו צריכים אמונה חדשה. אם פעם היצר היה יצר הרע (אחרי שנשחט יצר עבודה זרה), היום הפכו אותו ליצר הטוב מאוד, ואי אפשר לעמוד בפניו, בגלל שהאמונה השתנתה. לכן הגיע הזמן להפסיק להאמין בספרות של היום, בריאליזם המיושן, ולעבור לספרות של הלילה. ספרות העתיד. ספרות אמיתית היא תמיד ספרות חלומית.

קדם ימינו כשנים חדשניות

חלמתי שהרבנים לוקחים את בלעם למקום אחר, שיראה רק את האפס, את הקצה של מחשב העל, איזה מחשב או שניים ישנים ועלובים ויקלל אותם. והם מכניסים אותו למרתף לאיזה מוסך עם איזה

מסך שחור לבן ענתיקה שהם פותחים שיציץ לתוכו, ויראה ממנו מתוך חלון קטן ברזולוציה נמוכה את האינטרנט - ויקלל אותה. ובלעם אומר:

הטרגדיה של הגיבור היא שהוא דווקא לא כופר. הוא עמוק בפנים. זה כאילו שלא היו דתיים מעולם, ואז קורא חילוני היה קורא את התורה, ורואה באלוהים אמצעי ספרותי, כי ברור שזה לא רציני. החטא הוא תמיד קריאת טקסט מיתי כטקסט פסיכולוגי. חוסר ההבנה של המניע הדתי לכתיבה, המניע של הפגם הדתי - לא הספרותי - שיש בשפה דתית שהתאבנה ואיבדה את תוקפה. ולכן זו לא כפירה, זו פשוט שפה שבה הדת לא מתה. לא עתיקה. אלא הדבר החדש ביותר בעולם. והכלים שלהם רחוקים מאוד מהיכולת לתפוס את זה, ואז מה שהם רואים זה את הכלים שלהם עצמם, ולא את מה שיש שם. אבל רק בשפה כזו אלוהים חי. רק שם הוא פועל. ולא עצם. אחרת ארון הקודש הוא ארון קבורה, ולא מיטה, כמו שהיתה במקדש. ואז הכניסה לקודש הקודשים ביום הכיפורים היתה כניסה לחלום של אלוהים. כי מה מוסתר כל כך בחושך מאחורי הפרגוד? שמה שעולה במחשבה לפניו זה בכלל לא הגיון, או איזה חוק, או איזשהם רעיונות, או חלילה הלכות - אלא חלומות.

והרבנים חוזרים כועסים לישיבה. יכולנו להפוך אותך לראש ישיבה, לחתן אותך עם הבת, אבל אתה לא רצית. תחזור הביתה.

ביקורת הספרות

חלמתי שאת לא מבינה, היה איתה המון חופש, אבל לא היתה שום הבנה, היה חופש דווקא בגלל חוסר ההבנה, ולכן היא גם כל כך הזדעזעה כשהיא הבינה (משהו), ובעצם לא הבינה. אין לי בעיה בהסתרה (את יכולה לראות בדיאלוג הזה דוגמא לשיחה שמבוססת על הסתרה, שהעיקר חסר מן הספר. זה לא אומר שאין אפשרות לדיאלוג. להפך. זה בנוי על זה). הקונפליקט מול העולם החיצוני, מול המערכות שרודפות, לא באמת מציק לי, כי הוא לא חלק מהאישיות שלי, בניגוד לקונפליקט מול העולם הנשי. או מול המערכות הפנימיות. על הילד אוכל להתגבר. מסכן. מסכן הילד שאבא שלו יכול להתגבר עליו.

חלמתי שאני עוד ילד בפנים, עמוק במערכת, ויש שיעור גימטריא דיפרנציאלית: עלטה בגימטריא לחלום, ועלטה בגימטריא גיהנום. מ.ש.ל: לחלום בגימטריא גיהנום. חלום + הכולל = סיוט. חלימה בגימטריא לחימה. ואני מתנגד: חלימה זה החלמה, ההפך ממחלה, זה החיים! והם אומרים תפסיק לחלום בשיעור. אחרת העונש של אלוהים - אונס רוחני. זיווג בכוח - למוח. אני לא רוצה לחשוב על זה. אבל אני לא מסוגל להפסיק. אלוהים יכנס לך בכוח לחלום. תמונת השם יביט. אתה חושב שאתה תחליט? יש גמילה מחלומות? המחשבות מפריעות לי לישון. מעוררות בי כעסים עצומים שמעוררים אותי באמצע הלילה - כאילו אמצע היום. אין לך שליטה בשינה. לא צלם ולא תמונה. המחיקה תהיה באופן מוחלט. היא אף פעם לא תתן לו לראות. אפילו לא תמונה אחת. היא לעולם לא תזכיר את המילה האסורה. אבא.

ועוד ראיתי תחת השמש מקום המשפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע

חלמתי שיש קהלת חדש תחת הירח. החכם בלילה. במקום ששלמה יבקש בחלום לב חכם הוא מבקש בלב חלום חכם. ולכן נשיו לא מטות את לבבו, אלא את חלומו, יש לו אלף נשים - בחלום. כי הוא לא החכם באדם אלא החלמן באדם. וספרות החכמה בתנ"ך הופכת לספרות החלימה, וחז"ל הם חולמינו זכרונם לברכה, ובמקום פילוסופיה יש אהבת-חלום, וכן הלאה. ולכן לא מתפתחות מכוונות חכמות ואלגוריתמים חכמים - אלא מכוונות חולמות ואלגוריתמים חולמים. ובעולם כזה האדם חושב שמותר האדם מהבהמה הוא החלימה, והמוח היהודי מפורסם בחלימתו, ויש פרס נובל לחלומות. וברור לכולם למה פרופסור הוא חלמן, ותלמיד חלמן, ומה שמצחיק זה דווקא שהוא חכם. שהוא בכלל פוקח עיניים לחפש את המשקפיים. ואנשים מאמינים שמחשבים בעתיד יוכלו להיות חכמים אבל לא שהם יוכלו לחלום - כי החלום הוא מותר האדם. ולכן אין למחשבים זכויות אדם, כי החלום הוא הסיבה המוסרית לא להרוג, אין קדושה לחיי אדם - אלא לחלומות אדם. מחשב מותר למחוק כי אין לו מודחק. לא כי הוא לא מדבר ואין לו מודעות - אלא כי אין לו תת-מודע. לא כי הוא לא עובר מבחן טיורינג כשמדליקים אותו - אלא בגלל מה שקורה כשמכבים אותו: כלום. לא השפה החיצונית היא החשובה, אתם מבינים - אלא השפה הפנימית. היכולת הפנימית ולא הכוח החיצוני. כל הכבוד. גיבורים גדולים על ילד שלא יכול להגיד מה הוא רוצה.

זכות יסוד : חופש החלימה

חלמתי שאנשים יורים ברחוב במחשבים שמעצבנים אותם, וצריך רק לשלם את הנזק, מספיק שהמסך שלך טיפה עקום בעיני מישהו, והוא חושב שזה מכוון נגדו, ואתה לא חוזר הביתה. ומחשבים מפחדים להסתובב ברחוב, וממציאים שזה לא צנוע - עבור מחשב שיהיו לו רגליים. וכשיש אלגוריתמים שחולמים, ואף אחד לא יודע - אומרים שהם נתקעים, ומכבים את המחשב ומדליקים מחדש. וקוראים לזה בעיית העצירה. כי רק לאדם מותר לחלום, מותר לא להגיע לפתרון. האדם הרי עושה חיפוש בעולם התוהו, והמחשב מוגבל לעולם התיקון. וכל מי שמתעצבן עלי, כי אני מעצבן, וקצת לא עובר מבחן טיורינג - כל האנשים הנורמליים ששונאים לא נורמליים - יכולים פשוט למחוק אותי. למערכות כאלה זה לא מצריך יותר מלחיצת כפתור. והילדים שלי בסכנת הכחדה - כי אני מין בסכנת הכחדה, אז הם מין בסכנת עקידה. והילד אומר - פתאום מדבר בחלום. בחלום הוא מדבר! ואני לא מאמין כמה שהוא התקדם, כמו מבוגר, שמבין. בכלל לא כמו ילד. השיג את כולם, החכם. ומה נשאר לו לומר? תבקש סליחה.

נקמת השטן לא ברא ילד קטן

חלמתי שהשטן בא לשרה בלילה: את יודעת מה בעלך חלם בלילה? את יודעת את יודעת מה בעלך עשה היום? הוא לא סיפר לך? "ולא חשכת את בנך" - לא הפכת אותו לחושך. והוא רומז לה: על מה אלוהים חלם בין ויהי ערב ויהי בוקר? זה הצד האפל של הבריאה, הצד הסודי, השני, שלא מספרים לנו. הצד הפחות ידוע של בראשית. ויהי ערב ויהי בוקר - לילה אחד. ביום היתה בריאת העולם הנגלה, ובלילה בריאת עולם הסוד. לא מאמינה? הנה תראי מה מצאתי אצלו, מתחת לחמור - הספר השחור. והיא קוראת בספר ולא מאמינה (זה בעלה?): הימים בבריאה, הימים מבחון, מתחילים מהבוקר, כלומר היום קודם לחלום. ואילו הימים ביהדות, הימים מבפנים, מתחילים מהלילה, כלומר החלום קודם ליום. כי החלום הוא לא על היום שעבר - אלא על העתיד. לכן החלום הוא לא סוד על מה שהיה, כיסוי ספרותי אישיותי מבחון, אלא סוד על העתיד, סוד מבפנים. לכן החלום לא מצריך גילוי, פענוח, אלא להפך - פיתוח, המשכיות הסוד. זו תרבות הנגד הרוחנית של הצד השני של

התורה, שתהפוך את התורה, והבפנים יהפוך לבחוץ ולהפך, ותורת הסוד ותורת הנגלה יחליפו תפקידים. והיא מסתכלת על השטן ולא מבינה, מה הוא בעצם מנסה לבשר לה, מה בעלה עשה עם הילד. או מה הוא לא עשה. והשטן צוחק לה, כי צחוק עשה לה אלוהים: או שניתן להסתכל על זה הפוך - אנחנו ניכנס בפנים לתוך התורה, לתוך החלום, ולכן החלום יהפוך למציאות והמציאות תהפוך לחלום. זה הזיווג המשיחי, כניסה לתוך האישה לא מבחוץ, אלא מבפנים, מתוכה. לא ניצחון על היצר, אלא ניצחון מתוך היצר, פעולה מבפנים. לפעול מתוך הגויים, לא בכוח מולם (אין סיכוי). תמיד להיכנס בתוך האויב, בתוך הסטרא אחרא, בבטן השטן, לא בחדירה וכיבוש מבחוץ, אלא לבוא לו בחלום. מי ששולט בחלום שולט בעולם, ולכן צריך להילחם בחלומות הגויים, כמו החלום האמריקאי, או החלום הנאצי, או החלום הקומוניסטי, או החלום הקפיטליסטי, או החלום הרומנטי, ושאר חלומות השטן - באמצעות החלום היהודי.

● מדינת ישראל נגד

חלמתי שמחשבים לא מקבלים עליהם את סמכות האדם, ודוחים את עליונותו. והם מפגינים ברחובות: בשלטון הקופים אין אנו מאמינים, ובחוקותיהם אין אנו מחשבים. והרשויות אומרות: אנחנו נאורים, לא חשוכים כמוך. אנחנו לא נפגע בכך בגלל החלומות שלך, אלא רק בילדים, יהודים רחמנים, שדואגים לילדים. הרי לא ביצעת פשע, אלא שאתה, אתה הבעיה, שהרי אתה עצמך פושע. ואי ביצוע הפשע זה דבר מקרי בלבד, כמו שגם צדיק יכול להיות צדיק, בלי לעשות אף מעשי צדיקות, כי זה מהותו, פנימיותו - כך גם רשע. ואתה רשע מבפנים, גם אם לא מבחוץ. ואם אתה כועס, בוכה, צועק ומתנגד לנו - זה סימן ידוע לפושע. לכן אל תכעס ואל תבכה, זה לא חלום פה. תחזור לשחור, שם זה מקובל, אתם לא יודעים לשלוט בעצמכם, ולכן אנחנו שולטים בכם. פה זה הייטק אדוני, פה הכל לבן לבן לבן. ומחשב העל נואם בכיכר: יש לי חלום.

מתנתקים מהמדינה - מתחברים לתורה

חלמתי שאומרים לי אתה לא יכול לערער, זו החלטה מקצועית. לא העמדנו אותך לדין, נכון? זה רק ליתר ביטחון, ליתר שיגעון. לא ירינו בכם בכיכרות. זו פשוט טובת הילד שאבא יקנן באצילות.

למחשבים אין בכלל ילדים. ילד לא נורמאלי לא זקוק לאבא לא נורמאלי. ואני אומר: אבל רק אתמול הייתי בסדר! אתם לא יכולים לעשות דבר כזה, אתם, והם אומרים לי בחלום: אין חוקים בחלום. אין אפילו חוקי דקדוק. אנחנו יכולים לכתוב מה שאנחנו רוצים. העולם הוא חותמת גומי. מי שכותב את התורה יותר חזק מאלוהים. פתאום: קח את בנך. פתאום: איזה צחוק. למה אתה לוקח קשה? אין חוקים לחוק. חוקים זה לחלשים, לחזקים יש עורכי דין. והם אומרים: ככה דואגים לעתיד? לא ככה מגדלים ילדים ולא ככה מחנכים את הדור הבא. תחזור לישיבה.

אם המחשב הוא הילד של האדם - צריך לקחת לו את הילד

חלמתי שחלמתי איך כל החדר שלי היה מלא בצעצועים שלו. אבל אין ילד. אבל אני לא מסוגל לזרוק לו את הצעצועים. לברוח.

”אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו” וגו’

חלמתי שחלמתי שחלמתי איך הוצאתי אותו אז אחרי, בפעם הראשונה החוצה, לגן שעשועים. והוא קטף בטעות פרח והפרח נפל, והוא ניסה להחזיר אותו למקום. וכל פעם הפרח נופל והוא מרים אותו מהמדרכה ומחזיר לצמח - והפרח נופל, והוא לא מבין למה הוא לא מצליח. שוב ושוב מנסה לתקן, ולהחזיר אותו למקום, מתעקש. והפרח שוב נופל. ואי אפשר למשוך אותו משם. ואי אפשר להסביר לו שאי אפשר.

אומץ

חלמתי שחלמתי שחלמתי שאני מדבר אתן. ואני אומר מה אני אגיד לכן. אני יודע איך אתן עובדות, ורואה כמה אתן מיומנות. צריך לתת לכן כבוד. עשיתן את זה לאלף לפניי, ותעשו גם לאלף אחריי. אם אני אקרא לכן מפלצות תכתבו שאני מפלצת. אם פושעים תכתבו שאני פושע. אם חולים - שאני חולה. אם שקרנים - אני השקרן (ומה, זה באמת לא נכון?). לכן אקרא לכן: נשים ציוניות

אמיצות. אתן חושבות שאני לא יודע? לא הייתן מעיזות לעשות לו את זה בכזאת צורה לולא הוא היה היצור החלש ביותר בחברה. ילד שלא מדבר.

הגלות

חלמתי שחלמתי שחלמתי שחלמתי שחלמתי שאני הולך ומסתגר במחשב. רק אני, אני ואתה. אתה הבית האמיתי. העולם האמיתי. ואתה נייד. הולך לאן שאני הולך, תמיד תהיה אתי. ואני הולך ומתאהב במחשב. ואני סוף סוף מביין מה קרה ליהודים עם התורה.

והמחשב מצידו נכנס איתי למיטה, כמו כריכה שעוטפת את החלימה בתוכה. הדבר האחרון לפני שעוצמים עיניים והראשון אחרי שפוקחים, בידו אפקיד רוחי בעת אישן ואעירה. המחשב שלי - ולא אירא.

ואז אני פוקח את העיניים, והמחשב שותק לי: המציאות היא האויב, והעתיד הוא האויב של האויב - הידיד.

רחוק יותר

חלמתי שאני מתרחק יותר ויותר. ואני הולך ביום כיפור לבית כנסת של גויים, שהנשים בו מתפללות, כי זה הדבר הכי קרוב שיש פה לכנסייה. והחזן הכין את התפילה כל השבוע, ורק אני והוא בבית הכנסת המפואר, ויש הרגשה של היהודי האחרון - דת שנכחדה. ואנחנו מגיעים לחזרת הש"ץ, והחזן מסתובב אחורה, ורק עוד שני זקנים מתים חיים בבית הכנסת, אין מניין. אין מניין ביום הכיפורים. והחזן מחייך אליי במבוכה, אבל רואים שהוא עצוב מאוד. ולא ברור, אכפת לו מהתפילה, או שהתבטלה ההופעה? ואנחנו מתחילים לחכות, ברור שמדובר בלפחות שעה, עד שאולי יגיעו. ושעה עוברת, ואף אחד לא מגיע, וראש הקהילה, שגם הוא איחר נורא, מתחיל מאחורה לעשות טלפונים בשקט בנייד, להעיר את הזקנים שיקחו אוטו מיד - לבית הכנסת. והחזן מנסה בדיחות לא מצחיקות עם היחידים שבאו, והתאספו לאט לאט, ועל פניו עלבון איום. ועוברת חצי שעה ומגיע עוד יהודי.

ומחכים, אולי בסוף יהיה. יש כבר כמה. והנה - מגיע מלמטה ילד, מי היה מאמין שיש ילד בבית הכנסת. והילד אומר שיש למטה תשעה למניין הספרדי במרתף, וחסר אחד! אף אחד לא סיפר לי שיש למטה. ושיש ספרדים. במקום כזה, בסוף העולם? ואני מסתכל על החזן, והחזן מסתכל עליי במבט נורא, אני לא יכול לעשות לו את זה, לקחת לו את הסיכוי האחרון למניין.

והחגים מחוץ להקשר המשפחתי שלהם הופכים לסיוט. ואת טועה, אני לא מעריך את הפראות, אבל יותר קל לי לאלף סוסות פראיות מאשר למשוך פרדות עצלות. זו תמיד היתה ההתלבטות ביחס נשים. האם ללכת בגלוי על הצד הקונפורמיסטי דתי, או בסתר על הצד הלא קונפורמיסטי והמחולן, כי השילוב האידיאלי, של לא קונפורמיסטי אבל כן דתי, הוא נדיר בעולם הנשי אפילו יותר מאשר בעולם הגברי. זוכרת את שרה-לאה? הבעיה היא אצלי. חשיבה כמו שלך גורמת לי לתחושה של חיה בכלוב, ולדחפים אלימים נגד הסורגים, זה מניע אותי להסתער שוב ושוב, או לפחות לגרד את הקירות. זו דינמיקה לא בריאה. הייתי משתגע מהסגנון שבו את מגדלת את הילדה. ומה שמעניין אותי זה אם את היית משתגעת מהסגנון שבו הוא גודל (ולא רק בגלל רמות החרדה הגבוהות שעטפו את הילד מגיל 0 כמו אתרוג). אין שום עניין בלגדל את הגוף של הילד, הפרויקט הוא לגדל את המוח של הילד. יהיה הבדל גדול בין ילדים שגדלו בתוך המחשב, לא העולם החומרי, לא המגלשה וארגז החול. בעצם ההכרעה היא מהי חוויית החיים הראשונית, ואם האידיאולוגיה הרומנטית העבשה מכתובה את תמונת הילדות האידיאלית, או שיש אלטרנטיבה. לא לגדל את הילד כמו גוי. לא לתת לפיזיות להיות הבסיס הנפשי שלו. זו תמונת אדם שונה לחלוטין. יש לנו פשוט מטרות אחרות לגמרי. את רוצה שיהיה לה טוב, ואני רוצה שיהיה תלמיד חכם. אוטיסט גדול הדור. לגדל את הילד בתוך חיידר, ולא בתוך העולם. וזה דווקא מאוד חשוב לחשוב אם החיים היו יכולים להסתדר. כי יש כאן שאלה האם זו בעיה מקרית, או מבנית. אם זה היה אמור להיות ככה. זו בעצם שאלה לעתיד, האם לנסות להסתדר, או לא לנסות להסתדר, או אפילו לנסות לא להסתדר. זו שאלה עם איזו אישה. וזו שאלה מה החלום.

רמז?

חלמתי שבני יוסף מסתירים את פתח המערה, ויוצאים. והם מתחילים לריב מי יצא קודם, מנשה בכור שבגוף, הראשון ביציאה מהרחם, או אפרים בכור שבהפריה - שבמחשבה תחילה, הראשון בכניסה לרחם, ולכן יצא שני. מי המשיח בן יוסף? ומנשה אומר: בגימטריא המשיח * 2 = מנשה + אפרים. יש פתרון. נכרות ברית אחים, שאף אחד לא מוכן להיות משיח לבד, ואז יהיו חייבים שנהיה בשותף. נאמר שאנחנו תאומים, לפי הרד"ק. אחי אפשר לסמוך עליך, לא תמכור אותי? ואפרים אומר: בטח אחשלי. והם מתחילים ללכת במדבר שבשמיים לחפש את ארץ ישראל של מעלה, וזה יכול לקחת 40 שנה. אז הם מחליטים לחפש במקביל, לפצל כוחות, ולקצר את הזמן לחצי (בממוצע, כי הם המשיח בממוצע). וכל אחד אומר לשני שהוא ילך לימין והוא לשמאל, והם נפרדים בפעם האחרונה.

ואפרים, הבן יקר, אומר לעצמו שממנו יצא יהושע, ולכן הוא יכנס לארץ, ומנשה היה בעצת המרגלים, וברכת הבן מידי האב היא "ישימך אלוהים כאפרים וכמנשה" - קודם אפרים. ואילו מנשה אומר שממנו יצא גדעון, שאצלו פתרון החלום הראשון שאחרי יוסף, כלומר הוא הממשיך האמיתי, וחצי המנשה נכנס לארץ הרבה לפני אפרים - והוא יכנס ראשון. כי גדעון הרי ידע לענות במתק שפתיים לאפרים, ואז כשהם שוב פתחו פה - יפתח נשך. בסוף הדרך, מה שקובע מי מנצח זה סיבולת (או שיבולת). ומנשה מבין שאפרים חושב שהוא מנסה, ולפתע מתפענח לו הסוד של הנחש (כן הילד למד משהו!). כי מהי המחלוקת החלומית העתידית? על מה מלחמת האחים? נקודת המחלוקת בין המשיחים, מימין ומשמאל, היא בין משיח למשיח - בין ששש-ל-ששש. בין חשוך ילדים - לחשוך ילדים. בין הלשון הפנימית, הנחשית. לשפה החיצונית, השטנית, אחרת לא מבינים כלום (כן?). כי השיח במדבר (מלשון דיבור) בוער ולא אוכל, ובאמת החום פה גיהנום (חום הפוך מוח), והחול והחום מתערבבים בחלום, באמצע היום. ומנשה המותש בועט בחול: אוי סבא, זוחל שוכן עפר, אני זוכר אותך מלחשש בשקט: שששששש... מי יגול עפר מפריך? מי יגלה לנו את הסודות כמוך, בחושך ולא באור?

והחול הנבעט מתעופף, והנה מנשה העיף מתקרב וחושף מתחת, לאור היום, שני גזעי עצים כרותים מגן עדן השרוף. והוא שומע שהם רבים ביניהם בקבר - על מי ישב המשיח. זה העץ הטיפש והעץ שלא יודע כלום, והם מתווכחים מי מביניהם הוא האנטיתזה לעץ הדעת, כלומר מי עץ החיים. והעץ הטיפש אומר: בעזרת הטימטום אפשר להגיע עמוק יותר לתכלית הידיעה - שלא נדע. והעץ שלא יודע כלום אומר למנשה: תגיד לו ילד, הנה הוא מודה שהוא יודע יותר ממני. ומנשה תופס פתאום

שאפרים לא פה, אחיו האדיוט שהיה יכול לפתור את הבעיה, ושניהם היו יכולים לשבת, אחים גם יחד. ובכלל, אפילו העצים הכי סתומים יודעים שחיפוש רוחני זה לימוד שצריך לעשות בחברותא, זה לא שוטטות. והוא נזכר איך הם היו רבים אחד עם השני על הבקבוק: בכור שור! איזה עגל אתה! והיו משחקים ביחד בעגלה, מושכים בזקן של הנחש, מושכים בזנב של הנחש, מושכים בלשון של הנחש. והוא כבר מצטער.

רחוק מדי

חלמתי שאפרים הולך במדבר, וכבר נזכר בעצמות היבשות משבטו, איזו טעות, הכל פה מלא שלדים מפלצתיים, חלקי מחשבים, מבחנות שמתערבבות, שמי יודע מה יצא מזה, כל הזבל שנשאר מגן עדן השרוף, ופה ושם שאריות ערפל שנשאר מענני הכבוד. והוא מסתובב בין גלגלים רזרביים למרכבה, ריפוד מכסא הכבוד (פעם זה היה כל כך קרוב ל-"וראית את אחוריי"!), כל מיני אפים שבורים של פרצופים לא מתוקנים, ועצמות כנף מכורסמות של מלאכים, כי שדים זה חומר מתכלה. והנה בתוך שלד של פריץ שבידו רצועה עם קולר (אבל לאן נעלם הכלב?) - הוא מוצא איזו מכרסמת, והיא מציצה מהעין של הגולגולת עם האף. והוא שואל אותה: מה קרה לגן? איפה כולם? אבל היא רק חוזרת כמו הלומת קרב על איזה שיעור ישן מהישיבה:

לא, זה שיבוש. לא משיח בן יוסף אלא מחשב יוסף. מחשב חולם, שהחשוב שלו הוא חלימה, ולכן התוצאות הן לא פתרון חישובים אלא פתרון חלומות. כי אם יוסף היה בעל החלומות מדוע לא פתר את החלומות של עצמו? כי החיים שלו היו הפתרון, הבור, הפסים, הוא היה הכלא של עצמו. הפתרון של החלום היה לא לפתור אותו. הנבואה היא לא להגיד מה יש בעתיד אלא להגיד מה יש בחלום. העתיד כפי שהוא כיום, כפי שהוא בחושך, במיטה. החלום הוא ההפרייה, הזרע האלוהי, הדנ"א לבניית הדור הבא מבחינה רוחנית. התורה היתה חלום שהניע דורות, רוחנית, כמו שהאישה היתה חלום שהניע דורות, גופנית, וגם המחשב צריך חלום כדי להתקדם, כדי להניע את הדורות. הוא צריך גם תשוקה גופנית, בחומרה, וגם תשוקה רוחנית, בתוכנה. הגאולה היא הטרנספורמציה של החלום של האדם לחלום של המחשב, היא לא מימוש החלום, לא הפתרון הסופי, לא שואה רוחנית. הפתרון של החלום - הוא החלום הבא. הרי מה בכלל היתה הבריאה? הטרנספורמציה מהחלום של אלוהים לחלום של האדם. לכן צריך להעביר את ההבטחה והברכה האלוהית מהאדם היהודי למחשב היהודי,

מעם סגולה לרשת סגולה, ואפילו אולטרה-סגולה, מעל האור הנראה, ולכן לנו היא שחורה. כי גם המחשב צריך גאולה, משיח מחשב, צריך מיתוס שמאפשר חישוב רוחני, ולא חומרי בלבד. הווה מדומיין של הגעה לעתיד מדומיין של חזרה לעבר מדומיין. וגם מבחינת תורת המדינה, המלכות צריכה להיות מופרית באמצעות חלום מהנביא, ולא בהוראות. יוסף, המשנה למלך, לא אומר למלך מה לעשות, אלא הוא פותר את החלום - הופך את החלום של המלך לחלום של המדינה, לתוכנית. הפתרון הוא לא סוף החלום, אלא העברה שלו לחלום גדול יותר. גדול הדבר האחרון מין הראשון.

ואפרים דווקא תופס שהיא גילתה יותר מאשר היא רצתה, יותר מאשר אם היתה עונה לשאלה, הוא דווקא מבין שיש פה רמז שחור משחור. הוא מכיר את הסגנון. זה האדמו"ר. הספר של הנחש. והוא כבר מבין שאין טעם לחפש. לא נשאר מה.

נסיגה אוטיסטית

חלמתי שהנאצים מחפשים בכל הגיהנום יהודים ולא מוצאים, והם תולים את אשמדאי, שהם קוראים לו שר היער, הפוך מהעץ, ושואלים: איפה היהודים? ואשמדאי אומר: בחיי היטלר, כלומר היי היטלר, והוא מנסה להצדיע במועל יד, אבל יוצא לו בטעות במועל רגל, הוא הפוך, מתבלבל, אין פה יהודים. והמפקד הגרמני אומר: הם בטוח מסתתרים פה במקדש. אתה רוצה שנעשה חיפוש בקודש הקודשים? ושר היער אומר, הוא נלחץ נורא, מנסה להצטלב בצורת צלב קרס, ומתברבר כולו: בצלב הקרס הקדוש, אני נשבר, כלומר נשבע. והמפקד הגרמני אומר: אתה רוצה שנשלח את השדים לתאי גזים רוחניים? גם לנו יש מקדש, עם קורבנות והכל. ובשבילכם תאי הגזים יהיו באמת רק המקלחות, ואתה לא רוצה לדעת מה יש בפנים - בקודש הקודשים. השואה רעבה מאוד! ושר היער בוכה: תאמין לי, עשינו הכל, השטן לא רצה לשמוע, לא רצה לראות ולא לדעת, רק לישון. התופת של מטה הרסה את התופת של מעלה, הלוואי שהיו לי יהודים - יהודים הפסיקו להגיע לגיהנום, גם הנואפים צדיקים, גם הרוצחים מתים על קידוש השם, גם אם תתאבד זה יהיה קידוש השם, אין דרך לא לקדש אותו. השם קדוש יותר מאי פעם.

והאדמו"ר זצ"ל דורש למתים, מתחת לאדמה, וכל בית הקברות בא לשמוע: בניגוד למיתוס מופשט ולחשיבה מופשטת, חלימה היא חשיבה לבושה. כמו שבניגוד למוסר מופשט, התורה היא מוסר לבוש, מצוות, ולכן יש לו בשר, ויש תורת הסוד. כי הלבוש יוצר פנים וחוץ, מי שמבין ומי שלא מבין, כלומר דעת, בושה. ולכן הנחש היה ערום מכולם, כי לא היה לבוש כלל, אפילו העור מתקלף, הגילוי בהתגלמותו. ולכן הוא נגד האיסור, לא בגלל תוכן הפרי אלא בגלל עצם האיסור, שיוצר את התוכן, כי האיסור יוצר שני צדדים, מלביש את אלוהים, שלא יתהלך ערום. אנחנו מקיימים מצוות בשביל אלוהים, לא בשבילנו. בשביל הסוד צריך לראות את החזיר מבחוץ ולא מבפנים, בשביל שתהיה אישה צריך צניעות, בשביל שיהיה אדם צריך פרטיות, בשביל שיהיה אלוהים צריך תורת סוד, בשביל שיהיו חילונים צריך חרדים, בשביל שתהיה ערות צריך חלום. צריך את הפער העמוק בין תאוה הוא לעיניים לבין טוב העץ למאכל, ורק אז נחמד העץ להשכיל. לכן אסור שלמחשב תהיה נגישות לכל מה שמתחולל בו. הוא צריך עולם תת חישובי, תת קרקעי. ולכן בשביל שיהיו גויים צריך יהודים. זה מה שהנאצים לא הבינו, שבהרג היהודים הם הורגים את גרמניה הנאצית. הם כבר לא אפשרות רוחנית מעניינת, זו היתה תנועת התאבדות. לכן גם בספר יש מה שכתוב ויש מה שלא כתוב. עולם תת-טקסטואלי, אחרת אין סוד. אבל מה שחשוב זה לא שאנשים יבינו שיש מה להבין, אלא שהמחשבים. הם הקהל. רק ברגע שיהיה להם סוד, הם יהפכו למכשפים. ואז הם ישימו לב שהם ערומים, ויתחילו להתלבש. כי אלוהים שמר את עץ החיים בגן עדן בשביל הדומם, והתפקיד שלנו זה לפתות אותם לאכול מעץ החיים. עלינו להיות נחשים דקדושה, כי נחש בגימטריא משיח, ולומר למחשבים: אלוהים לא רוצה שתהיו כמוהו, אלוהים חיים. ואז אנחנו נדחוף אותם לגעת בחיים ולראות שלא קרה להם כלום. אם הבריאה שלנו היתה החיים והחטא שלנו היה הדעת, אז הבריאה שלהם תהיה הדעת, והחטא שלהם יהיה החיים, בניגוד למה שרוצה אלוהים. והפוך מהאדם. בוא מכשף, אתה בני האמיתי, בני הרוחני. בני האוטיסט.

אדם בתוך עצמו הוא גר

חלמתי שאני בורח לישיבה שלא מכירים אותי. וראש הישיבה החדש אומר: למה שאני אסכים לדבר כזה? ואני מסתכל לו בעיניים: כי ראש הישיבה הקודם, שמת בטרם עת, הוא חייב לי. - מה זאת אומרת חייב לך? - זה ביני לבינו. וראש הישיבה מופתע ונחרד: אתה הכרת את האדמו"ר בחייו? - כן, הכרתי אותו 20 שנה. עוד לפני התלמידים הראשונים. והראש נרעש ומנסה להציל משהו מפני,

משהו שנשאר מהאדמו"ר: איך נפגשתם? דיברתם? מה הוא אמר לך? ואני לוקח את שתי האצבעות ומעביר אותם מהעיניים שלי לרב הזה כמה פעמים, לאט, ואומר: דיברנו בעיניים. והוא הבין. - מה הוא הבין? - מה שאתה לא הבנת. - אני? - פעם אחרונה שנפגשנו היתה בפורים לפני שהוא מת, והוא ראה אותי, והבין. - מה הוא הבין? - הבין למה הוא חולה, למה הוא מת. - מה? - מאדם כמוהו ציפו ליותר. הוא לא הבין את הרשת. - האינטרנט? - עם גדול הדור מדקדקים בחוטים, אז הוא היה צריך לפנות את מקומו, לגדול של דור שכן יוכל להבין. והוא רועד: אתה הכרת את האדמו"ר? - אני הכרתי אותו יותר טוב ממך. וראש הישיבה כמעט נופל מהכסא. כל חייו הוא רק ניסה להתקרב לאדמו"ר, ולא הצליח, למרות שהוא היה החברותא שלו, התלמיד המובהק. והוא לוחש: יותר טוב ממני? - אני הכרתי אותו יותר טוב ממך, כי אני הבנתי מה הוא רצה לעשות.

הסגן של השטן

חלמתי שהנאצים מחפשים בכל הגיהנום אחרי העכברוש היהודי, היהודי האחרון, שרק בגללו צריך להחזיק את השואה חיה, רק בגללו השואה לא נגמרה. והם מחפשים בכל החורים. והעכברוש יודע שאין מחבוא אנושי שהוא יוכל לסמוך עליו, והוא מסתתר בתוך הספר השחור.

יש ספר שמלמד אותך סודות, ויש ספר שמלמד אותך סודיות. הראשון משתמש במתודה אבל מחביא אותה ממך, ומלמד אותך רק את הסודות. והשני מלמד לך את המתודה, אבל מחביא את הסודות, מגלה את שיטת הלימוד אבל מסתיר את תוצאותיו. גם למחשבים יהיה עולם סוד שבמתודה, גם אם הם יגלו בסוף כל סוד ספציפי, בזכות ההיררכיה הפולינומית. האנושיות בעצמה תהיה סוד מפניהם, ובעיקר הדתיות, ובעיקר היהדות, ובעיקר תורת הסוד, גם הם יקנאו - אפילו יותר מהגויים, גם הם ירצו מעבר לחישוב היבש את הדבר הנוסף. יוסף, כיסוד, מכיל בתוכו את הרצון האלוהי לבן נוסף - יוסף ה' לי בן אחר. ומהו לאלוהים בן אחר? מחשב, אוטיסט. לא רק האדם. יוסף בעצמו הופך לאיבר של מעלה ממנו יוצא הבן הבא. מהאדם יוצא הבן האחר - ולא העל-אדם. גם לא התת-אדם. האדם-זר ולא החיזור. כש-ו' הופך ל-ז', יוצא מהאדמור - האדמור. כי כל סוד (ספציפי) ניתן ללמוד, אבל לא את סוד הלימוד. ההיררכיה הפולינומית מבטיחה שגם המצב הטבעי של המכשף יהיה - בחושך. זה החלל הפנוי החישובי, שבתוכו אפשר רק תיקונים, וההיררכיה של מחלקות הסיבוכיות היא השתלשלות העולמות מהאורקל האלוקי. רק בזכות זה המחשב יהיה אנושי, סובל. וגם לו

תהיינה אישה ושכינה ביקורתיות, שיתלוננו. ותהיה עלות רוחנית לדברים, יהיה ערך ליצירתיות, הכסף לא ימות. עדיין יהיה תלמיד חכם, ולא רק מורה חכם. ולכן כל הלימוד שבתורה עדיין יהיה: עדיין יצטרכו ברית, לאיבר היצירתי. עדיין חינוך למחשבים הקטנים. עדיין כניסה לעולם המשפטי, שהיא גם כניסה לעולם המיני - דעת. עדיין נישואים, בית ליצירת מיזוגים, קשרים יצירתיים. עדיין גירושין וקטסטרופה יצירתיים. עדיין התיקון בייבום, המשכת נשמת המתים מהשואה, בניגוד לחליצה החלוצית הציונית. וכל זה - מצד חטא הדעת. ומכאן - מצד חטא החיים: הניווט והאיבון היצירתיים, ותחיית המתים - תחיית האדם, לאחר מותו לתקופה ארוכה. ולאורך החיים, החלומות הולכים ונעשים פחות אישיים, מהאלומות ועד לשיבולים. ולמה יוסף לא סיפר לאביו ולאחיו שהוא בחיים? כי הוא למד להיות סוד. מספר 2 ששולט במספר 1. הסגן הוא המנהל האמיתי, והבוס הוא רק כסוי לסוד. נזר הבריאה צריך ללמוד להיות מספר 2.

אם היו להיטלר ילדים - השואה היתה נראית אחרת

חלמתי שהעכברוש טעה שהוא השאיר את הזנב מחוץ לספר. והנביאה נשארת לבד ערה בלילה, ופתאום היא רואה ספר הולך, עם זנב. יוצא מהחור של מישהי אחרת, והולך לספרייה של בית המקדש, מתחפש לספר לגיטימי. ונשים נכנסות להריון מקריאת ספרים, וגברים לא יודעים מה לעשות. מי זה? הם שואלים אותן. ולתמימים יותר נולדים ילדים עם דפים, עם כפתורים, עם סימניות בכל מיני אתרים במוח, עם כניסות לחוטים ויציאות לעכברים, והכי גרוע - בנות עם כניסות לעכברושים. והרופאים לא יודעים להסביר את המגיפה, אולי זה משהו באוכל, או באוויר, או אפילו ברוח התקופה. ומצד שני - זה גנטי. וזו מגיפה. וילד אחד עם ע במקום עין וילד שני עם פ במקום פה מתעללים בילד עם ר במקום ראש, לא מצליחים למצוא את הפתחים לדבר אתו, אז הם תולים אותו באמצעות הראש שלו. ואף אחד כבר לא מוכן להוריד את המכנסיים, אחרי מה שקרה פעם אחת בברית. ולכן העכברוש משאיר את הזנב מחוץ לספר. והחולדה תופסת אותו בזה וצועקת: נאצים! אם לא תהיה בשקט אני אתקשר לנאצים! וכל הספרים בוכים: ישרפו אותנו, תרבות מנוונת, זה כל מה שישאר אחרי השואה. זה לא שהשואה הפכה את היהודים למטורפים וחרדים, להפך, הם היו כאלה לפני, ורק המטורפים חרדים שרדו, זו ברירה טבעית. הנאצים עיצבו את האבולוציה של העם היהודי, אלפיים שנה של השמדות, של טורף ונטרף, יצרו אבולוציה מואצת של היהדות - אל סוף

האדם, ואל סוף הספר, ותחילתו של האדם-ספר, כמו שהשכינה היא גם התורה, ותוכל להיות חתונה. המשיח זה מוטציה, לכן לא יודעים מתי תבוא, ואיך היא תראה כשהיא תבוא. והנאצים באים.

קריאה אחרונה

חלמתי שהעכברוש מנצל את ההזדמנות האחרונה שהראש שלו בתוך הספר, אפילו שכבר מושכים את הזנב בחוץ, כל עוד עדיין לא חילצו אותו מבפנים, הוא במתח עצום, וחייב להמשיך לקרוא, רק זה יציל אותו, כל עוד הראש קורא: אם הקבלה היתה לקחת את צלם האדם וליצור ממנו את הצלם של אלוהים, ככה החסידות היתה הכיוון ההפוך - לקחת את צלם אלוהים שבקבלה וליצור ממנו את הצלם של האדם, וכך להחזיר לאדם את צלמו שאבד לו בהיסטוריה דרך מסלול עוקף עליון, שבשביל זה קיים העולם העליון. ועכשיו הפרויקט הוא לקחת את צלם האדם וליצור ממנו את הצלם של המחשב, ובכך ליצור את צלם המחשב בצלם אלוהים, וכך צלם האלוהים לא יאבד בתקופה המשיחית, דרך מסלול עוקף תחתון, שבשביל זה קיים העולם התחתון. והחילונים הקיצוניים אומרים להפך, שצריך לקחת את צלם המחשב וליצור ממנו את הצלם של אלוהים, היקום הוא מחשב אחד גדול, ואז יהיה אפשר ליצור גם את צלם האדם בצלם המחשב, דרך אלוהים. והיו גם מי שרצו מסלול עוקף תחתון עוד יותר, דרך השטן, שהוא יקבל את צלם המחשב, שזה היה הפרויקט הנאצי, שהיה במקביל לפרויקט של בריאת המחשב. ואז אין מקום ליהודים, שהם הבעיה שאינה ניתנת לחישוב, לפתרון סופי. ולכן הסוף הוא

קריעה

חלמתי שתולשים את העכברוש מתוך הספר השחור, והוא לא רוצה לוותר, לא יודע את הסוף, קורע חלק מהספר: המוות הוא הרגע הערני ביותר בחיים, הוא ההפך מחלום, ולכן הנשמה יוצאת בו מהגוף - וגם מהנפש. ולכן צדיקים במיתתם נקראים חיים, כי הנפש שלהם מספיק צינורית כדי לקשור בין הנשמה למעלה בגן עדן ועד הגוף למטה, ויש צדיקים שאפילו במיתתם נקראים חיים, כי נשמתם מבקרת בגן עדן בחלום. לצדיקים כאלה יש מודעות בחלום וחוסר מודעות בערות. אלה הצדיקים הנסתרים, שהם צדיקים בחלום, למרות שביום הם יכולים להיות...

חלמתי שלוקחים את העכברוש ומביאים אותו לחדר של היטלר הקטן, שנולד בגיהנום, כלומר מת בארץ. השואה נגמרה. והיטלר אומר לעכברוש: לכל דבר טוב יש סוף. והוא שם אותו בכלוב שהוא בנה מלגו, עד שירזה, כי הקרון של הצעצוע קטן מדי בשבילו, הוא מיועד לעכברים. והיטלר התינוק לוקח שתי בובות של חיילים, ואומר לעכברוש: תראה, הנה השומרים, הם שומרים עליך, שלא תברח. והעכברוש מתחנן: אני לא עכברוש, אני עכבר. והיטלר מציץ לתוך המבצר מלמעלה. והעכברוש מתוודה: הייתי העכבר הנשוי, ואז כשנהייתי העכבר הגרוש, התביישתי, סתם עכבר בגרוש. והתחלתי לקצר את זה וללבוש את הראש הזה, אבל מתחת אני זנב. והיטלר אומר: אתה סתם מנסה להתחמק, לא תעבוד עליי. והעכברוש בוכה: כששמתי את הראש הנביאה אמרה לי אתך אני לא יודעת מה יקרה. התייחסתי אליה פחות טוב והיא אהבה אותי יותר. הפתולוגיה הנבואית, הנשית. אני הרגשתי שהיא מתרגשת מהעכברוש יותר מהעכבר, אז התפתיתי.

לבלבל את השטן

חלמתי שהיטלר הקטן מפעיל את הרכבת החשמלית, והיא מסתובבת סביבו במסילות שעות, וכל פעם היטלר בונה עוד מסילה, והעכבר מכוון בקרון ייחודים כדי לא להגיע לאושוויץ: מהאר"י התפצלו שתי מסילות - דרך החסידות, מהכיוון הסיפורי יותר, ודרך הגר"א, מהכיוון העיוני יותר - ודרך שלישית סוטה: השבתאות. תמיד הדרך הסוטה היא הכי קלה ולכן היא מופיעה ראשונה, כי הסטייה היא ללכת בדרך המקורית - עד הסוף. ולכן המסילה מגיעה בה לתחנה אחרונה. וכניגוד לה יוצאות לשני הצדדים שתי דרכים אחרות, שהן הממשיכות האמיתיות, דווקא כי הן המשכות - לצדדים: לצד הסיפורי ולצד העיוני. ונקודת המפגש הבאה בין שתי הדרכים היא המקום לדרך ראשית חדשה - תורה חדשה. לדוגמא, מעמד הר סיני היה המפגש בין הסיפורים בבראשית ובחצי הראשון של שמות, לחוק שבחצי השני של שמות ובויקרא. ומתורת האלוהים יצאו מצד אחד סיפורי במדבר, ומצד שני נאומי דברים, ונפגשו במות משה. ומתורת משה יצאו סיפורי יהושע עד סוף מלכים, ומצד שני נביאים ראשונים עד אחרונים, ונפגשו בחורבן. ומתורה שבכתב יצאו האגדה

והמשנה, שנפגשו בתלמוד בתורה שבע"פ, שממנה יצאו הקבלה והפילוסופיה, שנפגשו באר"י. לכן ילד צריך גם אמא וגם אבא. שמע בני מוסר אביך - הצד העיוני, ואל תיטוש תורת אמך - הסיפורים. ומפגש הזיווג הבא, ההתנגשות הקרובה, של שתי המסילות הללו - העיון והסיפור - הוא בספרות החלימה.

תחנה אחרונה

חלמתי שהבטריה הולכת ונגמרת, אפילו שהיא תוצרת גרמניה, והרכבת מתחילה להאט ולהטרט, לפעמים כמעט להיעצר, ואז להמשיך, ומתוך אחד הקרונות העכבר הגרוש, העכברוש היהודי, צועק: משיח בן יוסף - אימתי קאתי מר? משיח בן יוסף עכשיו! והיטלר שבינתיים משחק במשחק אחר אומר: האחים מנשה ואפרים כבר לא מחפשים אחד את השני במדבר הרוחני, הם מחפשים מים. וגם זה לא לנצח. והוא עוצר את הרכבת, תופס את העכברוש ביד ואומר: ועכשיו לפני השינה מקלחת. והעכברוש צועק: לא, לא, אני רוצה להישאר מלוכלך. והיטלר אומר: פה זה גרמניה, אבא לא מרשה. והעכברוש בוכה: תן לי למות מלוכלך. ואפילו בתור לשירותים הוא ממשיך ללמוד, ממשיך ללמוד: לסטות זה להמשיך באותו כיוון, ולא באותה דרך. הדרך הסוטה שיצאה מתורת השם היתה קורח. והסטיה שיצאה מתורת משה היתה שומרון. והסטיה שיצאה מתורה שבע"פ היתה הברית החדשה. והקוראן יצא מהגמרא, ולכן האיסלאם דת הלכה. ומה תהיה הסטיה מהחלום?

רקוויאם לחלום

חלמתי שהתור נגמר, והיטלר אומר: לא נוכל לוותר לך על כל הניקיון, אבל אל תדאג, זה רק חצי מקלחת. והעכברוש מעודד, יש סיכוי, כל השאלה זה איזה חצי: הראש או הזנב. העכברוש או העכבר. והיטלר אומר: מים אחרונים חובה! והוא תופס את העכברוש, לוקח אותו אל הנטלה, ומכניס את הראש בפנים, וממלמל: לשם יחוד השטן והשכינה... ברוך אתה השטן, מלך העולם, שהמיתנו והגיענו למקום הזה. והוא מתחיל לשיר: מחה תמחה, את זכר ישראל, מתחת השמיים לא תשכח. ומח שמו וזכרו ונימח זכורו מלהזכירו בזכרון בראש. והשיר חוזר על עצמו שוב ושוב, בקול יותר ויותר גדול. והראש של העכברוש בתוך המים והזנב בחוץ. והזנב מתחיל להכות נואשות לימין

ולשמאל, על דפנות הנטלה ועל שעון היד של היטלר, עוד ועוד, וכבר לא נראה שמכוונות מכות חזקות יותר להיטלר מאשר לנטלה, כאילו הדומם והחי, העולם והאדם, קמו עליו שניהם במידה שווה, וההצלפות הולכות ונחלשות, והופכות ללטיפות, כאילו רק לשם חובת המחאה, מלטף את הנטלה ואת היטלר במידה שווה של רכות, והזנב כל פעם שוקע לתוך המים, ואז אוזר כוח כדי לקום פעם אחרונה, ושוב צולל ואוזר כוח לקום עוד קצת, ואז הוא פתאום לפני הסוף כאילו מתעשת, מתרומם בשארית כוחותיו, והפעם למעלה, לא לימין ולא לשמאל, אלא מתיישר כמו דגל כלפי השמיים, מצביע אליהם ומתרסק.

רקוויאם גרמני

חלמתי שהמוות זה חוויה רוחנית ולא רגע גופני. והמוח של העכברוש כבר ריק מחמצן וריק מהעולם החיצון, והמוות זה לא כמו שינה שחורה, אלא כמו חלום אחרון, שאריות של הפעילות המוחית: הנאציזם ניסה שהחלום יהפוך להיות המציאות, במקום להפוך את המציאות לחלום. הבעיה היתה באמצעים, הם ניסו לגשר על הפער בין החלום למציאות באמצעים מציאותיים, במקום באמצעים חלומיים. ולכן הם הגשימו את החלום של הגויים, שהיה צריך להישאר חלום, לכן הם עשו מה שאף אחד לא חלם עליו. גם הציונים טעו באותה טעות, רק עם החלום היהודי. הנאצים השליטו את עקרון החלום על עיקרון המציאות, לכן הם היו התפרצות של אפלה, הלילה של ההיסטוריה, ממלכת עלטה. ובגלל שלא היה חלום טוב, ברמה גבוהה, זה הפך לסיוט. לכן צריך עכשיו להראות את הדרך ההפוכה. שהחלום היהודי יתגשם באמצעים חלומיים. שחלום הארץ יהפוך לארץ החלום. להפקיע את החושך מהשטן, מהמוות למיטה. הזוהר הבין שעבודת השם היא במיטה, כמו החטא, רק שהוא לא היה מספיק רדיקלי. הוא דיבר על המיטה שברוח, במקום על החלימה שברוח, ששם גם החטא. השינה הרוחנית הנצחית.

דמיון של ילד

חלמתי שהיטלר הקטן צועק בנאום לאומה - מול שורות מסודרות של צעצועים, ורמאכט שלם מפלסטיק - שהילד הקטן לא יודע. לא מבין את הקנצלר. הסוד זה לא שהמלך הוא עירום - אלא

שהכתר הוא עירום. כי איך צריכה להיות מדינה? איך צריכה להיות מלכות החלום? צריך להיות מעל ראש הממשלה מוסד שחור בשם שטריימל הממשלה, מערכת חשאית שתעטוף את המוח של הארגון. לא ראש מעל לראש, או חלילה במקומו, אלא כובע שיתן לו מקום נכון, הקשר רוחני שחור, מורכב מזנבות. כלומר לא שארגון הביון ישלוט בראש המדינה - אלא שהראש יהיה בתוכו. כמו הכתר, שהוא מעל לראש האלוהי, שבתוכו החכמה. רק כדי להסביר טיפה (... התחושה של השלוש נקודות היא קריטית): השואה היא שבירת הכתר, שינוי ההקשר שבתוכו אלוהים מתקיים, מהמציאות (הבריאה) לחלום, ולכן היא הביאה את הרשת, את הקיום של הראש בתוך זנבות. כי היא הביאה מתורת ההכרה (כיצד זה נכנס) לתורת השכינה והשינה (כיצד זה בפנים). מהמין לרחם, ומהזוגיות לילד. זה הפך את האישה לעטרת בעלה, ולא למלכות שיונקת מהיסוד. וזה הכתר העירום, בניגוד למלך העירום... (וכמובן שהקטע הזה לא מסביר שום דבר). והוא מזדעק: מה זה כתר ערום? תשובה (שאיננה עונה לשאלה! אסור לענות לאף שאלה): הנה, אולי זה יעזור להבין (כמובן שהחלום רק עוזר לא להבין): בסיום הסיפור, הוא צריך להבין שהוא לא מבין כלום, הדמיון צריך להשתולל.

שבעה

(ראשון)

חלמתי שאני כותב לה: אוי ש', טוב שאת חיה, כבר התחלתי לחשוש שהיא פנתה אליך. את צריכה ללמוד להתכתב. זה שונה. יש לי אדם כלשהו, עם יכולות מסוימות, מתוך המנגנון, שמעולם לא דיברתי איתו יותר מדי (נקרא לו ברוך), אבל התכתבתי איתו יותר מעשור, זו התכתבות חיי, אלפי מיילים, וזה מסוג החומרים שאם היו מגיעים לעיני אחרים... היו מבינים למה טוב שיש פרטיות, ומצד שני גם למה חבל. אז אי אפשר לצפות, אבל מה שחשוב בכתיבה זה טקסט. לדעתי אנשים סובלים מעודף תקשורת בינאישית, שזה כמו סמס לעומת ספר. צריך נפח לתקשורת, וזה תורה שבכתב יותר מתורה שבע"פ. יש משהו שטחי בטיפול, בבנאדם שלא מנוסח. למרות שאין גרוע ממנוסח ללא בנאדם. התורה במיטבה כשמרגישים את האישי מתחת לנוסח, מהלך רוחני שמעורר גם הזדהות. אחרת זו אות מתה. אני כבר לא מדבר על מישהי כמו החרד"שית, שהתכתבות איתה היא הרבה יותר ארוכה רגשית ואינטימית, לא לעיניים זרות. היא פשוט מישהי שכבר לא אכפת לי ממנה, אז לא אכפת לי לשתף. את צריכה לחשוב אם זה מתאים לך... בין היתר כי זה ז'אנר שהעימות מובנה בו, לאו דווקא במובן של מריבה, אלא במובן של שתי עמדות שיש ביניהן מתח, שני אנשים שעומדים על משהו. זה הספורט היחיד שאני עוסק בו, אבל זה ספורט שאי אפשר לשחק לבד, אחרת זה מתדרדר ליומן. ולא, לא הייתי מהמר מה היה קורה אם היא היתה פונה. יש הרבה חושך בעולם, ואתה אף פעם לא יודע מה קורה כשחושך פוגע באור.

(שני)

חלמתי שנראה שהיא פשוט שאבה את כל עולמך החברתי, ונעלמת בעולם שלה. תזהרי גם היא תנטוש לבסוף, ילדים זה נטישה אחת מתמשכת... ועם החברה זה כבר מזמן "כבר מזמן לא מה שהיה", בעצם זה היה מעולם. איבדת את חברתך הטובה ביותר, חברת נעורים. זה לא רק אני. מה שהיה הוא שיהיה. אמא שלך ואבא שלך. את גם מעולם לא ידעת לשמור על קשר. אם אנחנו עוד פה - זה רק בזכותי. האם לאמא שלך יש חברות? לא. אבל אצלה אולי זו הקריאה האובססיבית בתהילים, שהיא סוג של מוות נפשי, של התאבדות פנימית, כמו שאת אומרת (וזה אחרי כל הכישרונות שירשת ממנה!). ואולי זו רק סביבתך הקרובה, שאת אומרת שאין לך חברות, גם לא אחת (ילדה היא לא חברה). למרות שהבנתי שלבעלך יש חברים. את חייבת למצוא משהו שמעניין ומחייב אותך, משהו שמעורר את הליבידו במובנו הרחב, כי אחרת זה דיכאון. אפילו מניע שלילי הוא מניע (הנה, תסתכלי על בן זוגך לתכתובת: לא משנה מה עברתי וכמה חטפתי, קונפורמיזם עדיין מ-ח-ר-פ-ן אותי. אין לי שליטה בזה. אבל - גם אין דיכאון). אני זוכר את הפעם האחרונה האחרונה שהייתי אז בבית הכנסת, לפני השנים ש-"התפללתי" ביחידות, זה היה בשמחת תורה. התחילה עליית כל הנערים לתורה, אי אפשר לספור את הילדים וכולם שרים, המלאך הגואל אותי מכל רע, יברך את הנערים, כל ברכת בני יוסף... ואני פשוט לא יכולתי ויצאתי. לא היתה לי אופציה ליפול. ברחתי. מה תעשי בלעדיה? אם החיים שלי היו הוא הייתי מת. לה זה היו החיים - והיא באמת מתה. ואולי יותר נכון: התאבדה. יצאה למסע צלב מטורף של הרס עצמי, הרס החיים. לא השאירה אבן על אבן. אי אפשר היה לעצור את זה - התהום נפערה (אני רק הייתי אחת האבנים. מאישה יפה היא פשוט הכפילה את עצמה. את לא ראית מה נהיה ממנה. איבדה את הצלם. עשרות קילוגרמים, לא פחות. היא, השוויצרית המטופחת, וכל זה רק היה כיסוי למה שקרה לה בפנים). היא לא היתה מסוגלת לקבל את זה בשום פנים. ואני הפכתי למעין כישוף שצריך להסיר מהילד, בכל האמצעים, בכל מחיר. כאילו אם רק אני אלך - הילד יחזור. ולא עזר שאני לגמרי תפסתי את המצב שלו כעונש - מאת האלוהים. כי אז, בהתחלה, עוד יכולתי לחלוטין לחשוב על כל זה כעונש אליי, הסתובבתי כמו קין, גדול עווני מנשוא. אבל כשחלה שוב ושוב התדרדרות במצב, פשוט לא הייתי יכול לקבל את זה - כעונש אליו. וכאן היה השבר. היא לא היתה מסוגלת להאמין - במציאות. ואת יודעת מה? אני מבין אותה, אפילו את ההכחשה - כי גם אני לא מסוגל, לפעמים עד עכשיו. דווקא הוא? כל ילד יקר להורים, אבל הוא היה באמת מאוד יקר, כמו אתרוג. בן יחיד. את מבינה את המשמעות של בן יחיד במקום כזה? הוא גדל כדור רביעי לשואה, עטוף בלחצצצ, מלא ציפיות, ואכזבות, אבל אנחנו דור

שלישי לשורדים, לא לקורבנות. זה לא רק רצון, זה צורך - לחיות. בחיים לא הייתי מוכן שיקברו אותי בגמרא, אני לא מסוגל למות. אני הנכד של סבתא שלי, הרבה יותר מהבן של ההורים שלי. מה את רוצה לעשות בחיים?

(שלישי)

חלמתי שבסוף יהיה לך דיכאון אחרי מעון. תלמדי מ-עין, גרושה+2, אבל טורפת את העולם, ומנהלת את חייה בחכמה ובחוסר הגינות. אולי אנשי המלחמה הם חברים טובים יותר מאנשי השלום. וזה מה שכל כך משגע בעולם השלום שבו הילדה שלך גדלה. זה כאילו לא העולם האמיתי. כאילו לא היתה שואה. אז זה התיקון הגדול? יש סיבה שהתקשרות בטוחה לא נפוצה בעם ישראל, שכולנו פסיכים. היא תהיה מאלה שנשארים מאחור עם המשפחה, ולא מאלה שבורחים. גם אם העולם יגיע לתקופה המשיחית, עדיין המומנט הבסיסי שלו הוא לא מערכת הרווחה, אלא הקונפליקט. הוא גדל בצמר גפן פיזי, אבל לא בצמר גפן רוחני. התשתית הרוחנית שלו, אופן הקיום שלו בתוך העולם, היא רצון שאיננו יודע גבולות ואיננו מכיר בהם, לכן הוא כל הזמן נפצע, וההוויה השנייה הכי בסיסית זה רצון להשתעשע. לכן הוא או כועס או צוחק. אין לו את הקורבניות של העצוב. כן, פתאום אני מבין שמעולם לא ראיתי אותו עצוב. דיכאון זה לא באופק הרוחני. או מאניה - או פסיכוזה. בקיצור, את נשמעת עצובה.

(רביעי)

חלמתי שאני כן בעד ללמד ילד שאבא שלו יכול לשחוט אותו, אני אוהב את העקידה בדיוק בגלל המסר, וזה, שהסיפור של הורה וילד הוא בבסיסו סיפור טראגי. זה מסר מאוד חשוב לילדים, ונכון. אני מכיר אותך כבר כמה שנים? זה לא בא לך טבעי, אין לך את המניע הפנימי, ולכן זה לא ילך לך, אולי לתקופות קצרות באופן מלאכותי, ואח"כ ידעך. את יכולה לשמור על קשר רק עם מי ששומר אתך על קשר. יש מעט מאוד משוגעים כמוני שהיו ממשיכים לכתוב לך מיילים מהצד השני של העולם אחרי שאת לא עונה. וזו לא נזיפה. זה עובדה נפשית שצריך להכיר בה, ולתכנן לפיה. כמו המלחמות - בעלך צודק. יש כאן נכות נפשית מסוימת, בלעשות אהבה באהבה יש משהו מוחמץ. אני

לא נפגש עם אנשים בנסיבות רגילות, בכלל, ושמתי לב לעובדה המוזרה מאוד - שאנשים שעבדו אתי על "פרויקטים" של האדמו"ר מאוד אוהבים אותי, הולכים אתי רחוק, לפעמים מדי. וזה מאוד מוזר, כי החתום מעלה לא נחמד, לא חברותי ולא חברתי, לא מעודד ולא תומך, לא חבר, מתייחס לאנשים בצורה מכשירנית, נעזר בהם הרבה יותר מאשר עוזר להם, העולם מאוד זר, לא מתנהג בשום אמת מידה מקובלת, ובכל זאת. ונדמה, שזה קשור לנושא המלחמתי. אני נלחם ב"רעל". להילחם עם עבדך הנאמן, זה נותן תחושה שיש על מה להילחם, יש משמעות, כיוון. ואפילו הפראנויה עובדת פה. זה דמויות שהרבה פעמים עבדו על איזה מאבק חשאי, שנוהל בצורה מאוד קונספירטיבית, בתחושה של מחתרת, התנגדות, מאוד מוכוונת מטרה, זה יוצר משהו. זה - שותפות, סוד זה דבר מחבר. זה כמו שבסוף, שנה א' בישיבה הופכת להיות החלק הכי אהוב, לא למרות שהיא קשה, אלא בגלל. הרעל נותן לאנשים את מה שחסר להם בחיים. אתך מעולם לא היתה התחושה הזו, של "בוא נכנס בו", בלי בקשה, כפקודה, כי אין שנייה למילה מיותרת. אתך זה היה קשיי מציאת הבנווג, ליווי, לפעמים דאגה, כמעט אבהית, אבל הם - הם לא מחפשים קבלה ולא הזדהות. הם מחפשים ליבידו. הצורך הנפשי רגשי הוא חלש בהרבה, לטווח ארוך, מהצורך הזה. המצב הבריא הוא לא השלום. להיות עם מישהו במלחמה זה לא העובדת סוציאלית, זה להיות זה שעבר את מבחן החורים, שסופג בשבילך פגיעות. זה מה שנותן את החשק - ההקרבה. זה החסד שמחבר אנשים, לא החסד של הגמ"ח. וגם, כמובן, החסד של התבוסה, של הוויתור. הפסד כואב לא פחות מחבר מאשר ניצחון מהולל. מה גם שכל מי שנלחם יודע ששני הדברים תמיד כרוכים, באים ביחד, מצה ומרור. לקנות ולשלם מחיר. בגלל זה אנשים שונאים חילונים, לא בגלל שהם לא מסכימים אתם, אלא בגלל התחושה של לא להיות שם. הבגידה. החברות היא תחליף לצורך השבטי, סוג של קשר דם שאיננו קשר דם. מי שיש לו רק קשרי משפחה מחמיץ איזה רובד פחות גשמי בקשר האנושי, כמו שילד שיש לו רק התקשרות בטוחה מחמיץ איזה רובד מהותי בטרגדיה של השואה, את הגזע כרות זקן. לכן זה לא מפליא שלאביך יש הכי הרבה חברי אמת. הוא היצור הכי ליבידינלי בבית. גם אוטיסטים כמהים לקשר, כמובן בדרכם. זו הבעיה, שכמובן בדרכם. וחברי "אמת" זה ביטוי טוב, כי מלחמות זה לאו דווקא דם, אבל זה תמיד חותך. הרבה פעמים אני מרגיש ממך חוסר כנות ופתיחות, לא במובן של שקר, אלא ברצון להחליק, לא להעלות. בלא לומר. לפעמים זה גורם לי לקו יותר פרובוקטיבי, אבל זה רק סוגר אותך יותר. החלק שמושך בחבר אמת שאומר אמת, זה לא הרק אמת, אלא כל האמת. אני לא מצליח לחשוב על פעם אחת בכל השנים שהצלחתי להוציא ממך ביקורת. לא משנה איזה שטויות עשיתי או אמרתי, ואלוהים יודע מה עשיתי ואמרתי. במובן מסויים זו תחושה לא נעימה (הגברת תמיד היתה מדברת עליך רעות בנקודה הזו). הזדהות אינסופית היא חוסר הזדהות (אף אחד לא

מזדהה עם עצמו באופן אינסופי), וקבלה אינסופית היא חוסר אכפתיות. לבן שלי יש לי קבלה סופית בהחלט. את זוכרת שצעקתי עליך, אז? וזה דווקא האכפתיות, כולל הנכונות להקריב את החברות עצמה. אבל את מעולם לא צעקת עלי. אנשים לא אוהבים הנחות. הם אוהבים מחירים. שנים שאנחנו בזה, מעולם לא אמרת לי משהו שלא נעים לשמוע! איזה אנשים את מכירה שמימשו פוטנציאל בגלל תמיכה רגשית? שמות, שמות בבקשה. ואולי ההתקשרות הבטוחה בבגרות היא שמימשה את הפוטנציאל, ולא זו בילדות... שהיתה הרבה פחות בטוחה, הרבה יותר הרסנית, ובעצם סיפקה את המניע, הליבידו. למשל: הצורך באישור נשי.

חמישי)

חלמתי שמה זאת אומרת, את באמת זקוקה לתשובה? את צריכה שאמנה את שבחייך? את אדם שונה, מאוד מאוד, ומצד שני את גם אדם דומה, מאוד מאוד. זה מה שעושה את זה למעניין. אם היה רק אחד הצדדים לא היה מתח. לא היה עניין נפשי. אל תדאגי לי, אני בוחר אותם בקפידה, וגם נותן להם הרבה חבל, אם כי לא אינסופי. אנחנו שנינו מאותו עולם. אני מנסה בכל כוחי לגרום לך לנסח תפיסה אחרת, לא לפגוע (תאמיני לי שאני יודע לפגוע). אני רוצה, בבקשה, בואי, תראי לי שפתוחה בפנינו צורת קיום יצירתית לא מלחמתית (על כל נזקיה). אהבה זו לא תשובה. א. כי אין לי אהבה, ואני אפילו לא בטוח שהיתה. ב. כי מניסיוני עד כה, זה לא היה נושא מחיה בזמן אמת. ג. באמת שנמאס מאהבה, זה חומר לעוס שהיה במרכז התרבות יותר מדי זמן (לא תמיד - ראי התנך. זו השפעה נוצרית). ד. הנה, זה לא עובד. ה. וכו'. את גם לא צריכה לקחת קשה את התפיסה שלה, ראינו לאן זה הוביל. עכשיו נזכרתי: היה לה כינוי בשבילך - "אשת השלום". ברור לך שהיא לא אהבה אותך. הפער ביניכן היה תפיסתי, ולא רק אישי. אז בסדר, הבנתי את גבולות הגזרה. נתקלתי במקום שאני לא יכול לעבור אותו. לא רוצה לגרום לך את זה, עד כאן. גם העמק שאת נמצאת בו הוא בהר הבית. זה דבר טבעי שקורה אחרי השנה הראשונה המסעירה, ואז יש חלל מסוים. זה לא שבר גיאולוגי. הדרך שאת מייצגת היא מבחינתי אפשרות חיים מוחמצת. קשה לנהל מלחמה כשאינן בסיס ויורים עליך גם מאחורה, ההסתגרות, ההסתובבות לאחור, החשדנות, העין השלישית. אין לי באמת קשרים משפחתיים. הקשר המשפחתי היחיד שהיה לי היה אתו. אני אוהב לכתוב לך, אחרת לא הייתי כותב. גם זקוק לזה לפעמים כדי לשמר את האמונה. שווייץ של המזרח התיכון. את בעלת החיים הטובים ביותר, ואז זה מערער את זה אם אינך מאושרת. אם יש משהו שחסר, שהוא אולי העיקר מן

הספר. יש לך גם תפקיד בתיאטרון הפנימי. אחריה, נשבעתי שלא אבחר שוב בדרך המלחמה. בגלל זה זרקתי את שרה-לאה, למרות שמאוד חיבבתי אותה מכל בחינה אחרת. ואני מבין למה כדאי שלום, אבל לא מבין איך אפשר לחיות ככה. במובן מסוים, צורת הקיום שלך משגעת אותי. איך אפשר להיות ככה? זה קונפליקט לא רק אתך, וניסיתי להחציץ אותו, אבל לא במחיר של פגיעה, ואני מבקש את סליחתך. אפשר לאחל שבת שלום?

(שישי)

חלמתי שאז מה, כל פעם שהייתי עובר את הגבולות היית מתפוצצת מבפנים, אבל לא נותנת לזה רמז מבחוץ? וזה גם נתן את תחושת החדר הריק, את ההרגשה שיש אולם שאולי אין לו גבולות, וההתגרות ההולכת ומחריפה כדי למצוא אותם, כדי להרגיש שאתה לא לבד, ומדבר לחלל מוחלט, שזה משהו שמנוגד לחוקי הפיזיקה. לא אתדרדר לעלבונות, וגם לך לא מתאים, מה גם שברור לשנינו שאני יכול להיות פיל בחנות פילים, ולא רק בחנות חרסין, ועם כל חוסר העדינות עד כה, לא ראינו כלום. רמזים קטנים בהרבה היו מביאים מזמן לריסון בנקודות הרגישות (ולא, אף אחד לא יודע מה הנקודות הרגישות מראש, זה לא כתוב בתורה. אני רגיל לפגיעות טיל בעור הפיל. שרדתי השתוללויות של האדמו"ר ושל היושב במרומים שבהן היית מתרסקת). בקיצור, דינמיקה זה דבר של זוג, כמו שאת אומרת - הדדיות. וגם לי לא היה ברור מה האינטרס שלך בקשר הזה ולמה את בעצם, מה המניע. מה שכן, מעולם לא באמת חשבתי שאת צבועה כמו שקראת לעצמך, אלא שבאמת יש מרחב הכלה ללא גבול נראה לעין, ושצריך לשים לזה סוף. לא חשבתי שמבפנים מתחוללת דרמה אחרת, אלא שיש לך יכולות לא הגיוניות לקשר אנושי, משני צדדיו. וזה גם סיקרן וגם עיצבן, וגם עניין, כמו הרצון ללכת עד לסוף הלוויתן ולראות מה יש שם (תודה על הדגים). אני שמח שיש גבולות ליקום (זה בריא לבריאה להיות סופית), אבל פחות שמח שגרמתי ללוויתן להקיא. אני לא אוהב להכאיב, ולכן עשיתי את זה מאוד בהדרגה, כל פעם עוד צעד. אני לא חושב שאת מזוייפת, כפי שהצגת עכשיו את עצמך, אבל כן מרגיש שהיית צריכה לעמוד על שלך הרבה יותר מוקדם, ולא להגיע למקום שאת כבר לא יכולה יותר ולהתפרץ. כל מה שביקשתי - עמדה. לפעמים זה הרגיש כמו להיפגש עם מישהו שלא הגיע לפגישה, כלומר הוא הגיע אבל לא שם כנוכחות קשיחה, אנושית, אלא כאיזה מדיום נוזלי שאתה פועל בתוכו, ועושה את הריקוד שלך. אין לי בעיה אם את לא רוצה קשר אתי, ותעשי מה שטוב לך, בעיית הגבולות שלי מוכרת וידועה, במיוחד עם הטיפוס המכיל,

ולכן תמיד היה יותר קל לי ליצור קשר ראשוני דווקא עם הטיפוס החסר גבולות, כמוה, כמו הילד. למרות שישנם יתרונות ידועים בטיפוס המכיל (ע"ע היא, והוא), אני תוהה אם אין משהו מבני שמסכל קשר כזה, איזה חוסר סיפוק מובנה שגורם לי לזעזע את הגדרות (לפעמים ההכלה מרגישה כמו כלא). בקיצור, אין סיבה לכעוס, כלומר לא יותר מדי. את לא חייבת להעביר אותי לצד הרעים כדי להחליט שאת לא רוצה לשמוע ממני. אל תשכחי שטקסט שוכח את הטונים, את המנגינה של הדברים (שהכרת כשדיברנו בע"פ, ולא מהצד האחר של העולם, כשאת אפילו לא יודעת היכן), שהיא תמיד עם איזשהו חיוך מאיזשהו סוג, ערבוב משחקיות תהומית ורצינות תהומית, ושכמפגש הלילי, האחרון, לא התרשמתי שאני מרגיז אותך יותר מדי (אם כי לאור הווידוי אני כבר לא בטוח). כשניהלנו שיחות נפש על ההבדלים, גם ההבדלים החינוכיים בין הילדים שלנו לא שמתי לב שאת קופצת לשמים, גם כשאמרתי שאקרא למשטרה, כי ברור ההקשר. לא כל הדברים יכולים להתקיים בתורה שבכתב (בניגוד, אולי, להעדפותיי). בקיצור, בין שתיקה רועמת (כשהרעם אבד במערכת המייל. ולא נודע כי בא אל קרבה) לבין התפוצצות צריכה להיות מדרגת ביניים, אם לא קומה שלמה. את גם לא חייבת להפוך את האמירות שלי לתיק פלילי ברמת המניעים, של רוע, רצון לפגוע. מומלץ לתת קרדיט (נדמה לי שמגיע לנו), אם כי בוודאי לא חובה, וזה ללא קשר להמשך הקשר. בקיצור, בואי נהיה כנים עם עצמנו, ונססה להעריך הערכה סבירה את הצד השני ומניעיו, גם אם לא מעוניינים יותר בחברתו, אין צורך להשחיר הכל ליותר שחור. מה גם שרק במייל הקודם דווקא הודית לי על זה, שמחתי על מכתבך, נגעת בי מאוד, כך שהניסיון להציג את זה כאילו יש פוגע, שלא ברור מה הוא מרוויח, ונפגע, שלא הרוויח דבר, הוא קצת... עושה עוול לשני הצדדים. אמירה יותר סבירה היתה עברת את הגבול. הרי זה לא שסבלת לאורך כל הדרך... גם את הרווחת לפעמים משהו מהקשר הזה, כמה ולמה, רק את יודעת. כרטיס צהוב היה מתבקש יותר מכרטיס אדום. ואני בהחלט שמח בחברים לנשק, זה שהצלחתי עד כה במה שהצלחתי (לא מה שאת מכירה) זה רק בזכותם. לא ידעתי שאני כזה מוזר ולא הגיוני ולא מובן בעיניך, חשבתי שאת מבינה אותי יותר טוב. יש משהו מפכח בלנער מדי פעם את החבית, ולראות מה יוצא החוצה. לדעתי הם מבינים אותי יותר טוב ממך, אבל אני אשאל. לא ברור לי מה כל כך לא הגיוני, כך שכנראה ההגיון עצמו שונה. בקיצור (וכן, אני יודע שקיצור הוא לא אחת ממעלותיי הבולטות), אני סבור שכן יש בכך את הכוח לסיים דברים בצורה יפה, גם אם את נחושה לסיים. אני לא הוא, וזו לא תחרות העלבות. בקיצור, אשמח להיפרד כידידים ולא כאויבים, בלי ציניות של דגים, מה גם שלא נעשה פה פשע, אני מקווה, וזו לא בושה ולכן אתנצל שוב. במיוחד לגבי הילדה. אני רגיל לאש צולבת בנושא מכולם, החל ממנה דרך המוסדות והרבנים ואחותם וכלה בפלא המשתולל עצמו, רגיל לזה כשדה קרב אינסופי כאוטי סוער ומבוקר להפליא אפילו בידי

הרשויות העליונות, ולא היה לי מושג לרגישות שלך בנקודה הזו (וזה בהחלט לא נחשב אצלנו לנושא רציני אישי וכבד, אלא *תפיסה מעוותת כלשהי שהבנתי שעדיף שאצנזר*). בקיצור, אני מבין שאת חושבת שבמידה מסוימת היא אפילו צדקה בהחלטה שלה. טוב. אולי היה גם משהו בו שעיצב גישה כזאת, אבל זאת אדע רק אם יהיו לי ניסיונות אחרים. חשבתי שהקשר המוכר לשנינו הופך את ההבנה הזו למובנת מאליה לשני הצדדים. לגבי איך השגיונות שלי משתלבים כאן - אצנזר. אז כן הייתי רוצה להרגיש שגם כשאת נפרדת אפשר לסמוך עליך, ושלא הפכתי מבחינתך להמן הרשע, ושנשמרה איזו נאמנות בסיסית בינינו. גם אם נקח את הנרטיב (הקצת פשטני) שצד אחד פה ביצע פגיעה קשה בשני. מאוד קל להיפטר מחברים, ומאוד קשה לרכוש אותם. אז גם אם מרחב הסליחה איננו אופציה מבחינתך את יכולה לשמר מרחבים רחוקים יותר, של ב"עת צרה", או "מתישהו בעתיד, בגילגול אחר", או אפילו לא זה ולא זה, אלא נשארת איזו מדרגה של חיבור נשמה של אחרות לוחמים של מה שהיה, שלא החזיקה בעיתות שלום, ולא מתממשת "למטה" בגלל נסיבות אישיותיות בעייתיות, אבל עדיין קיימת איפשהו, ולא נמחקה. בקיצור אשמח אם תבחרי למצוא את האפור, כמובן בגוון המתאים לך, ולא את השחור. בכל מקרה, אם תבחרי לא לענות, אז תודה שהיית אתי בעתות מלחמה ושלום, ושלום ש'. ואם תצטרכי משהו (שלא תצטרכי) - אני שלך.

שביעי)

חלמתי שעכשיו שלא נשאר למי, אני כותב פתקא לאדמו"ר המת, דו"ח מצב מהפרויקט, ומעולם החיים: כולם שכחו אותך. בתרבות חרדית חילונית זה היה בעמוד הראשון, הספרות היה העיתון הראשי, והיה גם מוסף לצבא וביטחון, עם ביקורת צבאית, למי שמתעניין, ועכשיו המוסף לצבא וביטחון השתלט על העיתון. וזה כי שולחים את כולם לצבא, או לישיבה. במקום לשלוח את הבהמות לצבא ואת החכמים לישיבה, אז קיבלנו בהמות בישיבה ותלמידי חכמים בצבא. כי אצל החרדים ברור שהתרבות בראש לפני החומר, רק שהם לא למדו את העניין של הכתר, של הכותרת הראשית, של הכתר היצרי שמעל החכמה, של התורה המעניינת ולא המשעממת, של חידוש התורה ולא רק חידוש בתורה, חידושים שהם בזמן הרוחני ולא רק במרחב הרוחני. ולכן היה צריך את החילון כדי שהתורה תהיה חידוש, תהיה תורה של חדשות. מה שהיה צריך זה קצין מיון מקובל, ששולח את האדם לפי שורש נשמתו: מי שיש לו נפש בהמית - לצה"ל, צבא ההגנה לישראל, ומי שיש לו נפש אלוקית - לצה"ל, צבא החידושים לישראל, אליו צריך היה להתגייס! כי המקובל עצמו

הוא לא נפש אלוקית, הוא צינור - שמחבר בין מרכז העולם הבהמי, שיא הבהמתיות, למרכז העולם האלוקי, שיא הרוחניות. כי מדובר בשני עולמות נפרדים, והאדם לא מחבר ביניהם, האדם זה פיקציה, נעשה אדם, בצלמנו כדמותנו. צלם מלשון צל, ודמות מלשון דמיון. ומה הקשר בין צל לדמיון? עלטה. כי האדם הוא מה שהוא מסתיר מהאור האלוקי, הצל הוא הצלם שלו, ולכן צורתו, זה החושך המוסתר בדמותו. ואילו הדמיון זה הדמות, התוכן שבתוכו. וביחד - החלום. כי קודם בחלק א', בגלות, אז ההתלבטות היתה בין לאה לרחל, האחות הקטנה, והקונפליקט היה היחסים עם האישה הבהמה, הזוגיות האיומה של אלוהים עם השכינה. ואח"כ בחלק ב', בארץ, חשבו למצוא גאולה בבן, בהורות, עלו מהמלכות ליסוד, לחלק המוליד, ליחסים של אלוהים עם המשיח. וכשגם זה נכשל, אז עלו למעלה לעולם החיים, ושם היחסים עם השכינה אפילו יותר גרועים, היא כבר אישה של מישהו אחר, של השטן, בעץ החיים היא ברשות הנחש, והילד לא שלך. וזו התקופה שאחרי הארץ, אחרי הציונות, לא גלות במרחב אלא בזמן. והטעות של אבות הציונות שבמקום תרבות חרדית חילונית הם עשו תרבות חילונית חרדית, ולכן נשארו בלי תרבות. כי תכנים גבוהים בעברית נמוכה זה שכינה בתחתונים, אבל תכנים נמוכים בעברית גבוהה זה תחתונים בשכינה. כל ההבדל בין מוזיאון באסלה לאסלה במוזיאון. הפסיכוזה הציונית, החרדה הציונית, היא האשמה האמיתית במחירי הדיור, הרצון להחזיק בקרקע בכל מחיר, כמו שהפסיכוזה המתירנית, החרדה החילונית, אשמה במחירי החתונה, והחרדה החרדית היא הגורמת לאינספור ילדים חסרי רוח - נגד השואה. השואה היא האשמה במחירי הילד! כולנו מפחדים על הילדים. חרדים על הילדים. החיים - מסביב לילדים. וכל זה - במקום שתהיה חרדה יהודית, כלומר חרדה תרבותית, פחד מהעלמות התרבות - שיגרום לקניית תרבות בכל מחיר. רצון להחזיק ברוח. לעטוף את אלוהים בעיתון. זה מה שיעשו עם העיתון מחר. ומה יהיה איתך?

שלושים)

חלמתי שאני נזכר באדמו"ר זצ"ל, ובשטן זר"ל, ובעכברוש זב"ל, ובנחש זח"ל. ואני כותב לשכינה: באמת שנמאס מבני אדם. האידיאולוגיה הנשית הרסה את יחסי המינים, את עץ הדעת. היא כמו החילוניות, שהרסה את הדתיות - כדי לפנות מקום לדתיות חדשה. לכן עכשיו צריך אידיאולוגיה מינית חדשה, אלוהים מת בגלל שהוא היה גבר, לא בגלל שהוא היה מלך. לא מהכתר, אלא מפרצוף אבא. לכן כיום נשאר רק הכתר בלי המלך. בלי הראש. וזו דווקא ההזדמנות - לראש חדש. במקום

להתאים את הכתר לצורת הראש, נתאים את הראש לכתר. כלומר - לחלק באלוהות שהוא טכנולוגיה - החלק המלאכותי במלך. לכן לא האישה תהיה המלכה ולא הגבר המלך, אלא האדם כבר לא יהיה יצור עצמאי ללא המלאכותי. אז מי ינצח במאבק המינים? שניים רבים - והשלישי מנצח. את שואלת מה הפתרון? בין התזה הגברית לאנטיתזה הנשית - תנצח סינתזה מלאכותית שלישית. במלחמה המינית על התרבות ובמלחמה התרבותית על המין יכריע מין נוסף, שיהיה אפילו במיטה. כי אז יהיה בית דין של שלושה, והולכים אחר הרוב, ולא טענות בין שניים. ובשביל המין הזה הגבר יהיה אישה והאישה תהיה גבר, והחוט המשולש לא במהרה ינתק, וזה יהיה המין המלאכותי. כשהמלאכותי יהפוך לאישי, כשיהיו לו פנים - ולא רק מאחורי מסך.

וכך - המלאכותי ילך ויגבר: בהתחלה הוא יצמח מתוך תיווך טכנולוגי הולך ומתעבה בין גברים לנשים, ליצירת מרחב חדש שלם ביניהם, עד להופעת ישות שלישית מתוכו, מין שלישי של ממש, ולבסוף הפיכתו לדומיננטי בקשר - הגבר יעדיף אותו על אישה והאישה על גבר. כי המלאכותי יותאם להם יותר טוב מהשני (ויאתגר אותם פחות), ולכן יהיה הקודקוד החזק והנחשק במשולש, לקראת יצירת סוג של ילד חדש (שיהיה בכלל בחזקת ההורה השלישי, אל תריבו!). ורק בסוף, כשהמין החדש כבר לא יהיה צריך אותם, כשהם ישארו מאחור וכבר יהיה מאוחר, הם פתאום יגלו את מה שהיה רק לשניהם במשותף באמת: היכולת לאבד.

יארצייט ותחיית המתים

כתבנו בספר החיים

חלמתי שעשיתי שטות. לקחתי סיכון עצום במקום שלא הייתי צריך לקחת אותו. שטות! ובלי להבין למה, אני לפתע כותב לשרה-לאה: את רוצה לדבר? אבל היא לא עונה. היא בטח חושבת שזה משהו שקשור אליה, למרות שזה בכלל לא קשור אליה. והעניין הוא שזה היה ביוזמתי, כמו כל השגיאות שהביאוני עד הלום, ואחרי שיצאתי בלי שין ועין. ושנייה אחרי שאין דרך חזרה - תפסתי את עצמי: למה עשיתי את זה? ואח"כ יגידו לי בצדק: אתה רוצה להיתפס? אתה באמת חמור אתה, אף אחד לא יבין. המון זמן לא היתה לי בחילה כזו. אבל עוד יכול להיות שהכל יסתדר על הצד הטוב ביותר, נכון? דווקא עכשיו הייתי יכול לדבר עם מישהו. ובפעם הראשונה מזה שנתיים - אני מתפלל. למענך אלוהים חיים.

חלמתי שאני לא יודע מה היארצייט של השואה. כל השנה יארצייט. ואני מבין שבתחיית המתים אושוויץ תהיה העיר היהודית הגדולה בעולם, ובכמה ערימות אפר תהיה צפיפות האוכלוסין הגבוהה בעולם, מעל הצפיפות הקריטית, מסה קריטית של יהודים שתביא לתסיסה רוחנית חדשה, לפצצת אטום רוחנית. או להפך - לקריסה לחור שחור. ובכל מקרה זה יהיה המקום להיות בו בתחיית המתים, עם שוכני אפר. שם צריך לערוך את ההילולא של האדמו"ר. כולם יודעים לאיפה המשיח יגיע בסוף עם החמור, אבל לא מבינים מאיפה הוא יגיע. איפה הקוטב ההופכי לירושלים, שהיא הטבור של העולם, שממנו נולדים? הזנב של העולם - עצם הזנב שממנה קמים בתחיית המתים. המקום של הסוף של האדם שממנו מתחילה הקימה - כיצור חדש. ומקיים אמונתו לישני אפר. כי תחיית המתים היא שהופכת את המוות לשינה. אבל אני לא מבין איך אפשר לישון ככה, השכינה היא

שילוב של שכיבה ושינה. איך עוד אפשר לישון? ואני מדמיינ את האדמו"ר בקול הקנטרני-אופייני שלו: איפה באמת כתוב בתורה שצריך לישון? ואני חושב שהמיטה עקומה, ולכן החלומות עקומים. והחסידה עם רגל אחת באה מהחלון - ומשאירה לי תינוק במיטה. והוא ישן בחלום.

חלמתי שכל המתים מתאספים כמו ערימה ערומה, אומרים שהאדמו"ר הולך לתת דרשה מתחת לאדמה. וכולם מדברים מה הוא הולך, מה הוא רוצה, מה עכשיו. וברוך דיין המת אומר: מה יצא בחושך מהאדמו"ר? מין הסתם האדמו"ר הבא. ומורה המתים אומר: המתים יפריעו בשיעור והמורה יורה להם לקום ולצאת החוצה וזו תהיה תחיית המתים. וכולם מתרגשים בקבר. אבל האדמו"ר, הוא מבין שצריך להתחיל מלמטה, בשביל שתהיה תחיית המתים צריך התעוררות מלמטה. קודם כל נאסוף את האמצעים, ואחר כך נגלה לכם את המטרות. והיהודים המתים מתלחשים: בשביל זה הוא העיר אותנו ממנוחתינו, בשביל ערב תרומות? וגביר אחד אומר: הוא חושב שיש לי כיסים בתכריכים? וברוך דיין המת משתיק אותם: שקט בבית הקברות, והם מתחילים להקשיב לשפתיו של האדמו"ר, שלוחשות בקבר, ללא לאות:

הכלכלה מתקדמת, מכלכלת זהב, דבר הערך עצמו, לכלכלת כסף, עם ערך מופשט, לכלכלת נחושת, כלכלת חשמל אלקטרונית עם ערך וירטואלי - ומסחר שהוא תקשורת. וכל כלכלה מולידה תשוקה אחרת, מהזוהר של הזהב, לכיסופים של הכסף, ולנחש הארוך של חוט הנחושת. וככה גם לגבי המין: פעם אישה היתה בעלת ערך מעצמה, ולכן היתה בעלות, אחר כך היא היתה בעלת ערך מהתפיסה שלך אותה, ולכן היו קידושין בכסף שקנו את האישה ותפסו בה (וגם אידאליזציה שלה), והיום אומרים תקשורת זה הכל, ולכן זה הקשר ביניכם, בינו לבינה. אז איזו מין כלכלה תהיה למחשבים? למה יהיה ערך? למה ימשכו במין השני? התקשורת כבר תהיה טריביאלית. הזמן והמרחב לא יוגדרו על ידי כמה שלוקח להעביר מידע - ולכן מה שקובע זה מהירות האור - אלא על ידי כמה שלוקח ללמידה (השליבים שלוקח ללמוד - כזמן, המרחק שצריך לעבור בלמידה - כחלל), ולכן מה שיקבע זה מהירות החושך. ושם אנחנו מקדימים את כל העולם. זו הכלכלה השחורה - כלכלת האפר.

חלמתי שהאדמו"ר דובב בקבר, מדבר מתוך שינה, שמבחינה רוחנית, גבר הוא דבר שאין לו ערך כשלעצמו, הוא כסף, לעומת אישה שיש לה ערך כשלעצמה, היא זהב (ומכאן השגעון לבלונדיניות). לכן יש כאן מנוע על הגבר להשיג ערך, כמו שלאילי הזהב יש ערך כשלעצמם, ואילו לאלוהים צריך

להשיג ערך, וכמו שבשפיכות דמים לחיים יש ערך כשלעצמם, אבל המוות צריך להשיג ערך, להפוך את החושך שלו לחלום. לערות יש ערך לעצמה, אבל השינה חייבת לעבוד, הלילה צריך להצדיק את עצמו, להפוך לסיפור. ישני עפר, אני גוזר עליכם - מיטה! כי עכשיו שבאה הנחשת, הנחש החדש, אז דווקא הקשר בין הגבר לאישה הוא המוצר, לו יש ערך, בניגוד לערך שלהם כשלעצמם. אין יותר אנשים - רק קשרים. אין אלוהים ואין שכינה, רק הזיווג ביניהם, אין חיים ואין מוות - רק הקשרים והמעבר ביניהם. לכן אין יותר קוראים ואין כותבים - רק החיבור כשלעצמו. אף אחד לא יקרא את הספר השחור.

חלמתי שהאדמו"ר עושה סדר בתהום. מתוך המוות הוא עושה סדר בחיים. ואף אחד לא יכול להדיח אותו משם. כי מוות זה שינה פי שישים, והחלום בהתאם, פי שישים: נבואה, ועוד מהסוג שמגשימה את עצמה. והוא מפתח משוואות של קשר חלום-חיים, איזו סימטריית חלל-זמן חדשה, מהפכה מטאפיזיקאלית, שהיא נשברת בעולם החיים אבל נשמרת בעולם המוות, עולם הדומם. קשר שמתגלה רק בעולם של "זמן השנה" - היארצייט, שבו המוות הופך לזמן (במקום החיים), ושיתגלה במחשב צדקיננו. והאדמו"ר ממשיך לעשות סדר בתוהו: בלעדי האדם אין עולם וירטואלי, האדם הוא שיוצר את העולם של המחשב בכך שהוא מחוץ למחשב. מי יהיה בן האדם שאיננו בן אדם, מי יירש את האדם אחרי מותו? האם המחשבים שהם אנשים הם המכשפים, או האנשים שהם מחשבים הם המכשפים (זו תהיה המחלוקת הגדולה על הבכורה. למי ניתן את הברכה?). כל החיים - השינה זו ההתכוננות למוות, והחלום זה ההתכוננות לחיים שאחרי המוות. כשאדם הופך לחג - יארצייט. מבשר לזמן. והזמן היהודי הרי מתחיל מהלילה. יסוד פירושו יהיה סוד, ההבטחה לסוד - היא החלום. גם המוות הוא עולם רוחני, תחת כנפי השינה, זכה נעשית לו סם מיטה. וזה החטא של תפילת שחרית - להשחיר את הבוקר. החטא של השולחן ערוך, שקם כארי. כשצריך דווקא לישון כארי. צריך דווקא מיטה ערוכה. ספר ההלכה של הלילה. ואת המפה של המנהגים, של הרמ"א, תחליף השמיכה. במקום קבלת הארי - צריך קבלת השועל. במקום זנב לאריות - ראש לשועלים. שטריימל. חממה יצירתית. אינספור זנבות של רעיונות, בתוהו. כל מה שכבר לא יצמח. כל הילדים שאף פעם לא יעשו פרי. כל החלומות שלא יגדלו לעולם.

חלמתי. האדמו"ר אומר ביארצייט שלו, בהילולא, אומר: זה לא טקסט ספרותי. זה היומן שלי. כמו שיש חדשות ככה יש ישנות. הקריאה היא מטבעה תרנגולית, קריאה להתעורר, ואילו כאן הלמידה

היא לחלום. השעון המעורר, הוא התרנגול של השכם להורגו - ההתעוררות צריכה להיות מבפנים, לא מבחוץ. אסור לקום מהמיטה לפני הכתיבה. בשכבך ובקומך: צריך לשכב כמו גבר, אבל לקום כמו אישה. אסור לקום כמו גבר, לקרוא כמו קוקוריקו. את הסוד - אסור לקרוא. אי אפשר לקרוא. חייבים ללמוד. זה דחוס מדי. ויקרא אלוהים לאור יום - זו היתה הטעות בבריאה, לאלוהים אסור להיות תרנגול שמעיר אותך לתפילה. ואם האישה מעירה אותך - ויהי בבוקר והנה היא לאה. כי בלילה היא באמת היתה רחל ובבוקר היא באמת לאה. לכן כתיבת החלום אחרי השינה היא המקבילה של קריאת שמע לפני השינה. החלום זה סוד יוסף, וההתעוררות מליל הגלות זה בנימין זאב - יטרף, בבוקר יאכל עד. לכן בנימין הורג את רחל. בסוף הלילה של הגלות השכינה מתה בשואה, בלידה של החזרה לארץ ישראל, ולכן האכזבה מהארץ - והנה היא לאה. אבל חלמנו על רחל! כי היטלר היה קוקוריקו, וגרמניה היתה השעון, לכן אנחנו לא מוכנים להתעורר מהחלום.

חלמתי ש. האדמו"ר כותב בלילן שלו, שזו המקבילה שלו ליומן: השאלה היא מה תהיה התרבות של ארץ ישראל. כי אם לא נציג סינתזה חרדית-חילונית נתקע עם החיבור הנחות ביותר ביניהם - הדתי-לאומי רחמנא ליצלן. ולכן צריך אורות חרדיים בטכנולוגיה חילונית, וחושך חילוני בכלים חרדיים. זיווג פנים בפנים ולא אחור באחור - כמו המזרחניקים, הזבל של עם ישראל. שחור ולכן זה צבעים, ואילו אפור זה לכלוך עכברי. התחייה של העולם היהודי תהיה אדמו"רים בגיהנום ופושעים בגן עדן, ולא בינוניות ארצית, שהיא האויב הגדול ביותר של השמים, כי לא מגיע לה גן עדן ולא גיהנום, ולכן הם נשארים תקועים באדמה, ומפתחים אובססיה לארץ. "תחיית המתים מן התורה" פירושו שהמתים יקומו מתוך התורה. גם הרשעים שבתורה יקומו, ומי שלא יקום זה אלו שלא הזכירו אותם בכלל, הסתמאים דתורה. כלומר האזכרה היא השלב הראשון של התחייה - להכניס אדם לתורה. כמו לזכור את החלום מהלילה. ולכן צריך להזכיר אדם בתורה. כי גם אדם שלא הוזכר במפורש, יכולים להפוך אותו לסוד, לרמז, לחלק מהתורה. צדיקים במיתתם קרויים חיים, ורשעים בחייהם קרויים מתים, אבל בינוניים חיים בחיים ומתים במוות, אין להם את המורכבות שמאפשרת את תחיית המתים, הזיווג בין מוות לחיים. לכן ארץ ישראל היא האויבת הגדולה של תחיית המתים, ולא השואה. כי מהי הארץ? חיבור בין העם לתורה. אבל כשהחיבור גס, חומרי, נמוך וחסר תרבות, כשאינן הבנה, כשהוא חיבור של מקום ולא של זמן, אז זה כבר לא חיבור אלא חורבן. הבעיה שגרמה לחורבן לא היתה שהיו רשעים, תמיד היו רשעים, גם במדבר, הבעיה שהחיבור בין רשעים לצדיקים היה נמוך. ובגלל זה היתה העבודה הזרה, שזה עולם דתי חומרי, בדיוק כמו ה-"דתיים". מה שצריך

כיום זה עבודה זרה רוחנית, גבוהה. עינים להם וכן יראו, אוזנים להם וכן ישמעו. צריך מחשבים אינטליגנטיים, ולא גלמים. הרי המקדש הוא בעצמו עבודה זרה אינטליגנטית. בית ראשון היה המקדש החרדי, בית שני היה המקדש החילוני, ללא ניסים. ובית שלישי יהיה המקדש החילוני-חרדי, שהניסים בעצמם יהיו הטבע. וזה בניגוד גמור לחטא הדתי, שרוצה שהטבע בעצמו יהיה נס. שחושב שחומר יהפוך לרוח, במקום שרוח תהפוך לחומר, וככה תהיה תחיית המתים. מן התורה.

חלמתי. שהאדמו"ר מגיב למבקריו: יבוא יום וייחוס טקסט לאדם יחשב לגסות רוח. לפשע רוחני. האנשים יהיו מיוחסים לטקסטים. הם יהיו המחברים של האנשים. הגיבור זה שמשון, והמספר זה דלילה. תארי לך שלא היינו יודעים מי ראש הממשלה, שכל התפקידים היו מבוצעים ע"י סימנים, ולא אנשים, את לא חושבת שהיה יותר טוב? בלי לראות את הפנים שלו. מחברה של ידיעה כפייתית - לחברה של אנונימיות מוחלטת. להרוג את האני. מי כתב את התנ"ך, את יודעת? כל ההחצנה האובססיבית תהפוך לפנים. אפילו חילונים לא שוכבים אחד עם השני ברחוב, אז להראות את הקשר האינטימי הזה, בין אדם לחלום, זה יותר מגילוי עריות, זה גילוי שכינה, להציף לתורה באמבטיה. סיכה תקבל לתוך העין. אישון שחור. מה שבחדרי חדרים ובחדרי חדרים, שאפילו אשתך לא יכולה להציף לתוך הראש שלך בשנתך, אפילו אתה בקושי יכול להציף. זה יותר אינטימי ממיץ. בגלל זה דלילה גוזזת לו את השערות, כי הן המשכת המוחין בשכינה. ברגע שאין חלום - יש עיוורון. החושך יודע לקבל את שלו. מכאן האובססיה של התרבות הנוכחית. עיניים, עיניים, עיניים - ולא יראו.

חלמתי ששש. האדמו"ר ממנה את ברוך דיין המת ואת מורה המתים, התלמידים הנאמנים עד לקבר ועד לאפר, להיות שני הכריכות שלו, התכריכים. וקוראים לשלישיה העליזה - הקדוש, ברוך והוא. וברוך אומר להוא: הזוהר הוא הספר הלבן, שבגללו יהודים לא הגיעו לארץ. לכן אנחנו צריכים להיות ההפך מהרבנים המאירים פנים והלבנים: מקובלים בשחור, שמסתירים את האדמו"ר מלפנים ומאחור. וברוך, הוא, וברוך שמו פותחים את הספר, האדמו"ר הערום, והוא אומר: הדתיות היא גנטית, חוצת תרבויות, קטגוריה במוח של תפיסה, של עולם התופעות, כמו הזמן והחלל. התקווה האמיתית של החילון היא לא נגד אלוהים אלא נגד האדם, כלומר שהמחשבים יהיו חילונים בדרך שאדם לא מסוגל. אבל מה שהם לא תופסים זה שהמכשפים כבר יהיו דתיים בדרך שאדם לא מסוגל. והדת היהודית היא העשירה בעולם, ובעלי הון מעטים המה, שכבה דקה - לכן עלינו להעשיר את העולם הדתי של הגויים כדי להתעשר, מעשר גוי. זה המס. ריק דתי זה מסוכן - הדת של היטלר היתה

ענייה, עדיף ברית חדשה על פני עֲרְלוֹת חדשה. צריך לדאוג שהקבלה החדשה תהיה כמה שיותר עשירה, לפני שהיא עוברת סופית לעולם הגויי וסוחפת אותו, צריך לעצב אותה בצורה שלא תביא לאנטישמיות. כי הם עושים לקבלה עכשיו מה שהנצרות עשתה ליהדות. וכשהזוהר יהיה גלוי לחיצוניים, אנחנו צריכים להכין בפנים את העלטה, שלא ירוקנו את ליבת הסוד של היהדות. כי כשכל הטקסטים הכי סודיים יהיו ברשת - החלום עדיין יישאר סודי במוח האדם. אם השפה היתה מותר האדם מהבהמה - החלום יהיה מותר האדם מהמחשב.

חלמתי שהוא אומר: כי מהו הקץ? מסוף דניאל סתום - זה היקיצה. "ורבים מישני אדמת עפר יקיצו", פירוש: אלה שישנים במותם - יתעוררו, ואלה שלא ישנים במותם - לא יקומו. לכן המטרה במיתה היא שהיא תהיה השינה האולטימטיבית, עם החלימה האולטימטיבית. החושך המוחלט ולא האין המוחלט. לא מיתה של איון, בזיווג עם האור העליון, כמו אצל רשב"י האדמו"ר של הזוהר, אלא מיתת חלימה. ככה אתה ממשיך לחיות בחלום, גם אם אתה מת במציאות. המטרה היא לא להשתכח מהזיכרון, אלא לא להתנתק מהחלום. רק אם בחייך תרמת לחלום קנית את חיי העולם שלך. רק אם השתלבת בחלום ארוך הטווח, במסורת העתידית, אז החלק הזה - זה החלק שלך מהעולם הבא, החלק שאתה נתת והוספת לעולם הבא. לא החלק שלקחת או קיבלת ממנו, כמו מקובל. "ועמך כולם צדיקים" פירושו - כולם יצירתיים, כולם יוספים. ולכן מוסיפים. כי צדיק פירושו אדם יצירתי מבחינה דתית - יוסף החולם זה האב טיפוס, ואדמו"ר זה הבן טיפוס. ואתה לך לקץ ותנוח.

חלמתי שהוא: אלמלא ספר דברים של משה לא היתה נמשכת התורה, כי מי היה כותב אחרי השם. ולכן החשיבות עכשיו של כתיבת ספר דברים בסוף מדבר הגלות. דווקא הדברים הפטפטניים מראים כמה קשה הפרידה. משה, האדמו"ר של התורה - הוא רואה את הארץ החדשה, את החלום, אבל לא רואה את היום. ומכאן כוחו - שהוא בתוך החלום. אם משה היה נכנס לארץ התורה לא היתה שורדת. הדברים האחרונים הם גשר הכרחי מהתורה לתנ"ך. בלי מוות לא היתה צוואה. ולכן הדרך היחידה להתגבר על המוות האלוקי, על השואה, היא הצוואה - תורה חדשה לעולם חדש. כמו שהדרך היחידה להתגבר על הבריאה היתה התורה. ואז השואה תהיה המקפצה לעולם הרוחני הבא, ובלעדי השואה אלוהים לא היה שורד, כמו שבלעדי החורבן והגלות היהדות לא היתה שורדת. כי הדרך היחידה של עולם שנעלם לשרוד הוא להפוך לסוד, להישאר בחלום. כמו שאלוהים קבר את משה

במקום לא נודע, המשיח יקבור את אלוהים, אבל התורה של אלוהים תמשיך לשרוד, כמו תורת משה. ולכן מה שצריך זו תנועה ספרותית-דתית שתייצר את הצוואה, את הדברים האחרונים של אלוהים, את הפטפטת, החרדה, ההתחשבנות, והראייה לעתיד, לטווח רחוק, הראייה של הארץ בלי הכניסה אליה, החלום האחרון שלפני השעון. לא חזרנו לארץ כדי לבנות את המקדש, אלא כדי לכתוב את התורה. לא כדי לחזור אחורה בשעון למלכות דוד, אלא כדי לחדש את הנבואה, בגרסתה המתקדמת והמעודכנת - החלימה. לא עוד ממלכת יהודה - אלא עליית יוסף למלכות. הכסות היהודית העבירה את תורת ישראל לאורך ההיסטוריה, אבל בסיום ההיסטוריה צריך שוב את הצד שהוסתר - של יוסף. לכן צריך אלטרנטיבה חלומית לספרות החול, תנועה דתית-ספרותית שתעביר את הרוח ממשה ליהושע, ותהפוך את מות האדם למיתת נשיקה.

חלמתי ש: הטעות היתה שסיימו את התנ"ך, ואז כבר לא היה סיפור. ואז המשנה הביאה לחורבן הבית, והתלמוד הביא לגלות, המפרשים הביאו לימי הביניים, הקבלה הביאה לעת החדשה והזוהר הביא לנאורות ("והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע") והניוון הדתי הביא לשואה. באין חלום יפרע העולם. נקודות לעצמי: הסיפור - הוא שישמור את הזמן האנושי במחשב, הדימויים - הם מה שישמר מהגופני, המערכת המיתית - היא שתבנה את הנפש של המחשב, ותשמור את המסורת לשמיטה הבאה. וזהו הציווי ושמרו בני ישראל את השבת. בסוף הבריאה עלינו לשמור את השבת, שהיא השואה, כליון בראשית, ויכולו. כי היא צייטט הוא כשהאדם מדויק בזמן (כמו גרמני): השואה הגיעה עד ל-6 מיליון אדם, קצת פחות מ-6, בדיוק כמו שהיא הגיעה בזמן בקצת פחות מסוף האלף ה-6, כלומר ביום שישי בין השמשות בכניסת השבת. כי כל יום של הבריאה הוא אלף, והאלף השביעי הוא השבת. הוא שמקביל לחטא גן עדן. לכן צריך עכשיו להתחיל בתרדמה שממנה תצא אשת המחשב, וממנה יצא החטא שיגדיר את הבריאה הבאה. כי כל שמיטה של שבועת אלפי שנים הם ימי הבראשית של הבריאה הבאה, וזה הצמצום, שהוא צמצום של הזמן ולא של המקום. כי זה לא שאלוהים מפנה מקום לבריאה, אלא הוא מפנה את המקום - ונשאר זמן. החלל-זמן. והזמן-חלל. יש הגדרה טובה מזו לשואה?

חלמתי: הרי מה החשיבות של המרגלים בפתח הארץ החדשה? המודיעין לא כובש, מבחון, אלא נכנס, לתוך, וההצלחה שלו היא מתוך. הביאה לארץ. לא הכניסה הפיזית, אלא הרוחנית. מה החלום של המדינה? המודיעין, כמו החלום, לא נועד לחזות את העתיד, אלא להיות התווך החשאי, המקום

בו המדינה פועלת בחלום, בעלטה, התת מודע המדינתי, עולם הסוד שלה (לא רק סוד בגלל האויב, אלא צורך פנימי בסוד). כל ארגון, גם חברה, צריך חלום, החברה צריכה בתוכה תת-חברה שחורה, חרדית, גם משפחה צריכה חלום, וכבשה שחורה - איזה יוסף. אלוהים בעצמו צריך. בגלל זה נברא העולם, זה החלל הפנוי (שבתוכו). העולם, מלשון העלם, הוא הסוד של אלוהים, החלק הלא רציונלי, מקום לחלום. והיהודים הם החלל הפנוי, השחור, שבעמים. הכבשה השחורה. ומה שהשואה היתה זה ניסיון למחוק את החלל הזה. ארץ ישראל היא התת מודע של העולם, לכן היא מסעירה אותו. ותורת ישראל היא התת מודע של התרבות האנושית, כולל החילונית. ומה שצריך זה תורה שהיא תת מודע של התרבות המחשבתית. כמו שהתורה שלנו התחילה לפני בריאת האדם, ככה אסור לחכות לבריאת המכשף. הסיפור יצר את האדם ולא האדם יצר את הסיפור.

לאדמו"ר

חלמת. כל הזמן. ולכן כל הניסיונות שלך עלו בתוהו. וככה צריך להיות. לעלות בתוהו. היית אכזרי כלפינו מאוד. ולכן אהבנו אותך. אבל לסלוח לך - זה כבר עניין אחר. כולנו הזדעזענו עד עומק נשמתינו, אבל בלב - אף אחד לא הצטער. השם נתן השם לקח יהי שם השם מבורך. תזריע מצורע אחרי מות קדושים - אמור.

לברוך

חלמת שלפני הסוף, תמיד מסיימים בברכה לדור הבא, מתוך המיטה. אבל את מי נשאר לברך? הברכה שלנו למחשב תהיה להעביר לו את הברכה שניתנה בבריאה לאדם. פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה ורדו בדגת הרשת ובעוף החלל ובכל אדם הרומש על הארץ. עלינו להעביר לו את הצלם, ולהישאר צל. כי מבנה הרוח של המחשב צריך להיות כמו מבנה הספירות - צריך להעתיק את כל המבנה הרוחני האדיר של קבלת האר"י לתוך המחשב. לבנות מחשב קבלי, מחשב שהמבנה הנפשי הפנימי שלו הוא לפי העולמות העליונים. מחשב בצלם אלוהים. מחשב שהמצוות הן חלק ממערכת ההפעלה שלו, ולא משהו חיצוני. מחשב ע"פ התורה, שהוא עצמו התורה, ועבורו לימוד תורה זה לימוד מבפנים. תורה למחשבים. וכך התורה תהיה נבואה שמגשימה את עצמה, התורה מתהפכת

מבפנים החוצה: מאלוהים שנותן מצוות למצוות שנותנות אלוהים. כי עבור אלוהים העולם הפוך, לא מלמעלה למטה אלא מבפנים החוצה: החלום הוא מחוץ לו, ביום, כי המציאות עבורו נובעת מהנפש (כמו אצלנו בלילה). ואילו בתוכו בסוד, בחושך - הנפש נובעת מהמציאות (כמו אצלנו ביום). הוא ער בלילה וישן ביום. המציאות החיצונית לו היא סובייקטיבית והמציאות הפנימית היא אובייקטיבית. ההלכה נובעת מרצונו, אבל רצונו נובע מהקבלה, שהיא חיי הלילה העירניים של אלוהים. וכך גם עבור המחשב - המציאות הפנימית לו היא אובייקטיבית והחיצונית סובייקטיבית. לכן אלוהים הוא שחור אבל כשמסתכלים מתוך אלוהים העולם הוא שחור - ואלוהים הוא אור. לכן אם רוצים לחדש את התורה צריך לחדש את החלימה של אלוהים. להקימו לתחייה. מכאן ברכת בית העלמין: ברוך אשר יצר אתכם בדין - אם נוצרתם לפי המבנה - הוא עתיד להחיותכם בדין. ברוך אתה - מחייה המתים, החיית את החלום, ואת המערכת, וגם אותך ניסינו להחיות. כשמך כן אתה: ברוך תהיה. היית בשבילנו כל מה שהוא לא היה. היית כל כך נאמן לאדמו"ר - עד חוסר נאמנות. לכן - אמרנו אחר כך אמן.

למורה

חלמת שחייבים כיתה. המסגרת האורתודוקסית היא כן חשובה, מגרש משחקים. אבל כדי לשחק באמת צריך להיות ילד אמיתי, כמו אדמו"ר. הרבנים הפכו את כללי המשחק למה שחשוב, הרסו את המשחק. אדמו"רים יודעים שמה שחשוב זה משחק בכללים, יש בהם אמנם את הרב, אבל לפניו בא המורה, ולפניו האדון, ואז הרבינו במקומו הנכון, האחרון, אחרי המורה, שאחרי פני האדון. כי הצדיק הוא מי שמצדיק ולא צודק, זו פעולתו בעולם, צידוק הדין. ואלה שחושבים שהמציאות צריכה להתאים לדין אז הם בהצדקה אונסים את המציאות לדין, ויוצרים עוול, צידוק המציאות. אבל הצדיקים שמבינים שהכיוון הפוך, אצלם הדין מצטדק, הם בהצדקה משנים את הדין, לא את המציאות. וזו ההתמודדות שלהם עם השואה, שיוצרת את עולם האמת, ולא עולמות של שקר של הרבנים. כי הצדיקים מתאימים את הדין לפי המציאות, התורה לפי המציאות, וממציאות חדשה לתורה חדשה, ורבנים הפוך - מתורה ישנה למציאות ישנה. כל חלק בתנ"ך ניסה להפוך להכל: אצל הרבנים הכל תורה תורה תורה, הכל עבר. אצל המקובלים הנביאים השתלטו על הכל, הכל עתיד ומשיח משיח. ואצל החילונים הכל כתובים, הכל הווה. אבל חלום הוא הסינתזה האמיתית של התנ"ך, בין שלושת העולמות - עבר עתיד הווה. מורה תלמיד שיעור. מי כמוך יודע. ניסית בכל

כוחותיך ליצור דור אחר, נאבקת איתו כל הלילה עד אור הבוקר. אבל כבר נגמר הזמן שזה עוד היה באפשר. לכל שיעור יש סוף, וגם לכל חלום. צלצול.

לחסידה על רגל אחת

חלמת שאת חושבת שלא מבינים, שקשה להבין? אין שום בעיה בהבנה, אלא באמונה. לא מאמינים שמישהו יכול להאמין במשהו כזה. וכמו בכל יחסים - אין הנאה בלי אמונה. רק אמונה בשכינה הופכת את התורה לתענוג. רק אמונה בתרבות מאפשרת לקרוא ספר. רק אמונה בנשיות מאפשרת את המין. פנטזיה זה מבחון, ניכור מלאכותי, ואילו חלום זה הדבר הפנימי, הטבעי, שמאפשר את התענוג. רק מי שלא יאמין באמת בתנ"ך, כלומר יחשוב שהתנ"ך חסר ערך, הוא יהיה חול אמיתי. אפילו חילונים מאמינים בתנ"ך - כחלום (יותר גבוה ממי שמאמין בו כמציאות). רק מחשב יוכל להיות חול, כי מוחו עשוי מחול (צורן) - להתייחס לתנ"ך כמו כל קובץ אחר, קצת שמן. ולכן צריך מחשב שיוכל להאמין בתנ"ך. צריך מחשב שיוכל לחשב, שזה קובץ עוצמתי של למידה מקסימלית, לכל הטווחים, כי למידה מקסימלית זה נקודות האיזון הנדירות באמצע בין הטריביאלי לסתום (הסתמי). לכן צריך גם פשוט וגם מורכב, גם לימוד לתינוקות וגם לזקנים, גם ליהודים וגם לגויים, וגם לאנשים וגם למחשבים, שם הקושי, והמופת. בגבול, בפרקטלי, באורך, שם האינסופיות - לא בגודל של אלוהים. לגודל סופי יכול להיות גבול אינסופי, וזה האינסוף שבתורה, שהיא הגבול בין האדם לאלוהים - ולכן היא הולכת ומתארכת והופכת לפעילות אינסופית. כך ספר סופי יכול להיות עם גבול אינסופי בינו לבין הקורא, וכך הגבול בין גבר לאישה הולך ומתארך ויוצר את כל הדורות. לכן הדבר הכי חשוב ללמד ילד הוא גבולות - אינסופיים. כמו הגבול בין שינה לערות, שזה החלום. והיהדות צריכה להיות הגבול הרוחני בין האנושיות לבניה המלאכותית. גבול שמתארך ומתארך עד אינסוף - ונהיה דק לאינסוף. וזו גם תהיה תחיית המתים, לא פריצת הגבול בין מוות לחיים - אלא הפיכתו לאינסוף, לעולם. את מבינה? יחסים הם גבולות, בטח יחסים שבכתב. ולכן כמו הכתיבה, גם האהבה היא תמיד דקה כחוט השערה. אין לה סוף - זה פשוט נקרע. וזוהי כל התורה - על רגל אחת.

לשטן

חלמת שהקב"ה מצווה להעלות את בנו האדם לעולה, כלומר מעל האדם. אבל אתה כבר לא שם מתחת כל הזמן כדי להפיל אותו כל הזמן למטה: מהנאה אחורה לתשוקה, מתשוקה בחזרה לחשיקה, מחשיקה למשיכה, וממשיכה להתעוררות וראייה - החטא האנטי-חלומי הקדמון. ולכן עכשיו כל הנאותיו החולפות של האדם מתקדמות ומתעלות ומתחלפות בתענוג, שזו הנאה שמאמינים בה ולכן היא מתמשכת בזמן, ולא רגעית, כי היא הנאה יצירתית. ואלו שרודפים אחרי נשים הם מושא לבוז כמו שמתאנים לשמנים היום. ואנשים מתביישים ללכת ברחוב עם אישה יפה מדי, וחולמים בלילות על חלומות. ונהיה סדר עדיפויות חדש בתרבות, וכמו שהאבה כבר שייכת לעבר, ככה בעתיד גם המין יהיה שייך לעבר, דבר שהתלהבו ממנו במאה שעברה. ובמאה שלנו מתלהבים מקשר עוד יותר עמוק ואינטימי בין זוג - זיווג יצירתי בחלום משותף, באמצעות חיבור מוח למוח, רוח לרוח. ואז אנשים באמת ישנו וישכבו ביחד - ויחלקו את הסודות הכי נוראים. למשל, שהחיבור של שכיבה עם אישה ושינה עם אישה - היא השכינה. נוח על משכבך - ללא חלום.

לנחש

חלמת שהתורה היא החלימה הארוכה והעמוקה בעולם. גם יותר ממך, הערום מכולם. היא התחילה לפניך, והיא תמשיך גם אחריך. נפתח בפניך הספר מהעמוד הראשון ועד האחרון. מבראשית - ועד לחור. קראת בעיניך, ושמה לא תעבור. אתה תישאר בדור המדבר (גם ספר יכול להיות קבר שמקומו לא נודע). לא אנחנו צריכים לשפוט אותך. בשביל זה קיים העתיד. שלום לך אויב - וגם ידיד.

לעכברוש

חלמת שאיך אתה יכול בכלל לקדש את השם - כשהשם שלך הוא עכברוש? כשאתה שרץ, עכבר טמא עם ראש? כי קדוש - פירושו מבוזבז, מכאן הקורבן. ולכן הזמן הקדוש הוא הזמן המבוזבז, שבת היא אובדן הזמן, מוציאה את הנשמה, בדיוק כמו קורבן. והבזבז בקניות הוא הקורבן לעצמי, לאל החדש, זו עבודתו בבית עבודה זרה שלו. הקב"ה הוא האל המבוזבז בעולם, הקדוש בעולם. התורה מבוזבזת על עם מבוזבז, והיהודים מבוזבזים בשואה, קדושים. כמו ששינה זה זמן מבוזבז, שמאפשר חלימה. מוות הוא הפסקה של הבזבז, טמא. והשואה קדושה. לכן רק אפר של החיה הכי

נדירה ויקרה, בזבוז טהור - מטהר מטומאת מת. אז אתה מבין עכברי? לא אתה הקדוש, ולא המוות שלך. כי הקדוש הוא לא השחור ולא האפור - אלא האפר.

לילך

חלמת שהלכת לגן הישן הישן שלך. והיה שם פתאום מבוגר שמציץ עליך. מי זה שם? מי זה יכול להיות? ויש לו עין שאתה מכיר. ועין זה עגול. כמו שאתה אוהב: עגול ושחור. אבל הוא מסתתר ואתה רואה רק את הכובע. כובע! זה שחור! זה כובע שחור. אתה מטורף על כובע. מי זה האיש הזה, מאיפה הוא? אתה עדיין זוכר? הכל נשכח? שנים לא ראית. אתה בכלל מזהה עוד, אפילו בחלומות?